

СИДІР ЗАПОРОЖЕЦЬ

КОЖНИЙ

ПОВИНЕН

ЗНАТИ

КОЖНИЙ ПОВИНЕН ЗНАТИ!

СИДІР ЗАПОРОЖЕЦЬ

**КОЖНИЙ
ПОВИНЕН
ЗНАТИ!**

diasporiana.org.ua

Ню Йорк, 1952.

ВІДВАЖНІ СИНИ УКРАЇНИ

1.

Ще не скінчилася перша світова війна, що розпочалася 14 серпня 1914 року, як піднялася й світова завірюха.

Народи багатьох країн зрозуміли, що війни, ведені їхніми урядами, не є виправданими, і що вони, крім того, що забирають мільйони людських жертв, приносять ще й величезні спустошення.

Зрозуміли це добре й народи російської імперії, т. зв. тюрми народів.

Не допомогла ні темнота, в якій тримали їх царі-варвари упродовж більш ніж трьохсот років, ані тлумачені російськими священиками впевнювання, що цар — це друга особа після Господа Бога, за якого завжди молилися “Боже, царя храни”...

Царська корона тюрми народів мусіла впасти. Величезна імперія захиталася. Від останнього з царів-варварів, Миколи II, існуюча в ті часи “Государственная Дума” вимагала покищо відступити від абсолютизму і, щоб спасти імперію, надати т. зв. конституційні права.

Виходу не було жадного і Микола II, враховуючи негативне до нього ставлення як народу, так і більшості членів правлячої кліки та відверту прихильність до його брата Михайла, видав маніфест такого змісту:

“Ми, Ніколай 2-ой, Імператор Всеросійській, Царь Польській, Великій Князь Фінляндській, і про-

чая, і прочая, і прочая, от престола отрекаемся. Не желая разлучатся с сыном Алексеем, престол передаюм своему брату Михайлу. 1917 г. (дата), Николай 2-ой.”

Тут треба відмітити, що між народом ходили чутки про доброту його брата Михайла і правдивість та прямотність його дядька Миколи Миколаєвича, що був головнокомандувачем армії. Але зрушене тяжко було втримати. Великий князь Михайло Романів, на якого нещасна доля імперії хотіла начепити корону, побоявся її прийняти без згоди “народу”, тим більше, що й у “Государственной Думе” не всі були однозгідні.

Таким чином почало діяти т. зв. “Временное Правительство”, до створення якого в більшій мірі спричинилися російські масони, а яким керував Олександр Керенський, у той час член “Государственной Думы”. Олександр Федорович Керенський — це жид, юрист за професією, що як вихрест, був допущений до “Государственной Думы”.

Монарха не стало, але трон його ще існував у всій своїй величі й блиску. І Саша Керенський неодноразово надягав на себе корону, приглядався в дзеркало, сідав на трон та ввесь час милувався з свого виду: мовляв, добрий був би монарх.

Але, як видно, корона йому в той час не судилася. Кажу: в той час, бо тепер Керенський прикладає великі зусилля, щоб корона російської імперії, на випадок розвалу червоно-більшевицької влади, припала тільки йому. За всяку ціну жиди хочуть задержати владу бувшої російської імперії в своїх руках.

До речі сказати, що царі-варвари жидів, як визискувачів, у Московію зовсім не пускали. Жиди жили тільки в країнах, поневолених Московією. У Москві й Петрограді дозволялось мешкати тіль-

ки жидам, що мали права купців першої та другої гільдій.

2.

Упала корона і тюрма народів валилася. Впала дисципліна — захитався й фронт. Солдати, виснажені довготривалою війною, прагнули вертатися додому. Перестали коритися своїм начальникам-старшинам.

Не допомогли й красномовні умовлювання солдатів Сашею Керенським про необхідність продовжувати війну. Мовляв, коли не будемо воювати, то буде велика ганьба для "нашево атечства". Подумаєш: "батьківщина" Саші Керенського, який їздив у той час з одного відтинку фронту на другий...

Не допомогли й організовані Керенським "батальйони смерти", що склалися виключно з жінок.

Фронт валився. А до того вже почали діяти агенти від визначеної жидівством групи, на чолі яких стояли Ленін і Троцький, назвавши себе більшовиками, хоч вони складали, та й у сучасний момент складають, наймізернішу кількість.

Їхня заява про безцільність вести далі війну ще більш скріпила думки солдатів і останні, кинувши фронт, верталися додому. Одні їхали пасажирськими поїздами, інші товаровими, а ще інші підводами, а то й пішки йшли. Не було місця у вагонах, то їхали на дахах як пасажирських, так і товарних вагонів. Також їхали на локомотивах, на гальмових площадках і навіть на буферах. Деякі по дорозі кидали зброю, а деякі везли з собою. І так солдати "необ'ятої родини" лавою котилися до своїх країн, до своїх домів. І українські міста й села почали поповнюватися чоловічим населенням. Особливо помітним було це по селах, де під час війни чоловіків не було зовсім. Залишалися лише молоді хлопці та старші віком, а всі інші були покликані на фронт. Із в'яз-

ниць та заслань поверталися також чоловіки, що були покарані за законами царату. Поверталися й із місць далекої, поза Україною, праці. Багатом не так уже й легко було дістатися в Україну.

Добре пам'ятаю Волго-Бугульмінську залізницю, що зв'язує Симбірськ з Уфою, в Самарській області. Там працювало дуже багато українців, які під натиском москалів підчас революції кинули все і, рятуючи своє життя, тікали хто куди. Більша частина попала в Сибір. В Україну дістатися не було змоги.

Не дивлячись же на шаліючу в той час анархію, всі бажали повернутися на свою святу батьківщину, в свою милу Україну. Кожен відчував, що не все ще скінчилося, що мусять відбутися ще важливіші події. До того ж кожен зокрема прагнув волі й хотів бачити всю многостраждальну Україну вільною, ні від кого незалежною, суверенною державою. Без пана й ката, без поміщика й визискувача! Скинути назавжди ярмо поневолювачів і змити, вискребти з тіла, остогидле кріпацьке тавро.

Ці прагнення і думки додавали ще більшої енергії й охоти якнайскорше дістатися на рідну землю. Навіть утома, спричинена трьохрічним виснаженням на війні, покинула наших земляків і дала місце волі, силі та енергії. У жилах українців заграла прадідівська кров, кров найхоробріших заporожців і славетних гетьманів.

3.

Прибувши додому, трохи працювали, а здебільшого чекали, виглядали, дослуховувалися, що діється в світі, а зокрема в Україні.

Дійшли чутки, що владу в Московії перебрали большевики і що в Києві організується українська армія, на чолі якої став отаман Симон Петлюра.

— Ну, слава Господу Богу! — заговорили всі. Недарма, виходить, так поспішали в Україну. І

ще з більшим нетерпінням почали чекати. Ніякого розпорядку не було. Ще чекали, ще виглядали, ще допитувались, але дарма: ніяких вказівок і жадних вияснень.

А тут на Катеринославщині почав діяти Махно. Спочатку його резиденція містилась в Дібрівському лісі, недалеко від великого села, названого містечком, Гуляйполя, звідки він сам і походив родом.

Невеличка його група складалась тільки з бандитів. А далі, на його заклики й примуси, вона поповнялася деякими молодими людьми з близьких до лісу сіл.

Селяни ввесь час вичікували будь-яких розпоряджень чи то вказівок від Петлюри і до Махна йти не хотіли. Тим більше, що з дій його групи нічого доброго не видно було, бо вона займалася виключно грабунками й убивствами. І вбивали і грабували й своїх же селян за малі особисті поразки.

Коли ж група Махна збільшилася, то він тоді просто таки об'являв мобілізації, гаслом яких було: "хто не з нами, той проти нас!" І всіх, хто до нього не йшов розстрілювали. Таким чином він склав багатотисячну армію.

З дня появи Махна його земляки Гуляйпільці підсміхувалися над ним, добре знаючи хто він і що. Та пізніше й самі звали його "батьком" і ставились до нього з "пошаною", бо інакше були б суворо покарані.

Взимку вояки Махна були одягнені в добрі, безумовно пограбовані, хутра й носили смішесві шапки. Завжди ходили в чоботях з довгими, вище колін, халявами.

Їздили виключно на тачанках, також пограбованих, на які накладали повно подушок, а зверху ставили ще й патефона або грамофона. У запряжку брали по троє, а то й четверо коней. Махно мав і кінноту, яку вживав підчас необхідно швидкого наскоку.

Армія Махна відзначалася завзятістю, а голов-но очайдушністю. Вона ніколи нічого не боялася й ні перед ким ніколи не зупинялася. Її боялися білі, червоні й німці. При потребі Махно дуже швидко змінював декорацію армії.

Пам'ятаю, як сьогодні: Білі тримали Катерино-слав у своїх руках. Була неділя. "Селяни" везли на базар капусту, буряки, картоплю і взагалі вся-ку городину й інші сільсько-господарські продук-ти. В'їхавши в центр міста, поскидали все з підвод і відразу почали строчити з кулеметів, гвинтівок і іншої зброї. За якихось пару годин білі поки-нули місто. Махно ж, стягнувши контрибуцію з купців, торгівців та взагалі багатих мешканців міста, — безслідно зник.

На запитання керівників міста й залізниці, як бути їм, що робити, він відповів: "То справа ваша. Що хочете, те й робіть".

Так само було й з містом Бердянським над Озівським морем.

Як відомо, Нестор Іванович Махно був анар-хіст. Батьки його займалися сільським господар-ством, а він деякий час працював у Гуляйполі на деревообробній фабриці. Був людиною молодод-свідченою й зовсім малописьменною. Коли ж він потрапив на заслання, то там нахватався всяких фальшивих "наук", якими ще збільшив анархію, що й до того дуже буяла в його темній голові.

Ясна річ, що вимагати від такої людини чогось порядного, а особливо вказівок щодо будування державного життя, — зайво було й думати.

Армія ж його все зростала й зростала, і на всіх у той час діючих напасників наганяла неабиякий страх.

Лейба Троцький, головнокомандувач больше-вицької армії, враховуючи велику загрозу з боку Махна для большевицької армії і засяг її дій (залізничні вузли Лозова, Сінельніково і далі по залізничній лінії Москва — Севастополь на Чор-

ному морі — Крим) склав у 1920 році з Махном мировий договір, приобіцяючи не тільки не втручатися в його справи, а коли буде потрібно, то дати й підмогу для його "армії". За те й собі просив Махна допомогти большевицькій армії "очистити" від білих Крим. Большевицька армія довгий час наступала на Крим, але стіни кримського укріплення білих похитнути не змогла.

Білі, замкнувшись в Криму, почувалися безпечно. Говорю: замкнувшись тому, що Озівське море й Чорне море, що відділяють Кримський півострів від материка, з'єднуються тільки не надто широким перешийком, який і був білими замкнений такими загородами, що большевицькій армії не під силу було їх переступити.

Махно довго роздумував над тим, а потім таки дав свою згоду і більшу частину своєї армії послав у Крим на допомогу большевицькій армії. Буквально за декілька днів фронт білих був зломлений і вони в неймовірній паніці тікали до моря. Не встигли ще большевицька армія й армія Махна твердо стати на Кримський півострів, як у приморських містах перелякані білі у великому поспіху вантажились на пароплави для втечі.

Хочу відмітити і той факт, що ввесь офіцерський склад, а також інженери й техніки воєнних заводів і фабрик, що не змогли або не схотіли сісти на пароплави й тікати, були большевиками розстріляні. У Севастополі розстріли переводили на Максимовій дачі, близько міста.

Здобувши Крим, Лейба Троцький дав розпорядження замкнути перешийок і всіх махновців роззброїти і кинути до в'язниць. Багатьох заскочених несподіванкою махновців роззброїли й заарештували. Частині ж пощастило втекти й вона конче хотіла пробратися в Україну.

Обезсиливши так Махна в Україні, большевики повели великий наступ на рештки його "армії", яка почала розтавати, розсипатися по селах та все зменшуватися й зменшуватися.

Махно, бачивши свою загрозу, з групкою бандитів утікає за кордон, залишаючи свою примусово-мобілізовану армію на поталу большевикам.

4.

Большевицька тайна поліція — ЧК (Чрезвичайна Комісія), розпочала полювання за махновцями. Всіх, кого спіймала, тяжко катувала, а потім розстрілювала.

Махновці й собі, маючи зброю, вбивали червоних катів. Боротьба шаліла. Махновці, де тільки знаходили можливим, там і ховалися, але здаватися не хотіли.

Большевики видали заклик до махновців з запевненням, що хто добровільно з'явиться, той буде помилуваний і реабілітований. А до населення видали наказ, що всіх, хто буде переховувати махновців або матиме з ними хоч будьякий зв'язок, чекає сувора кара — розстріл. Справа махновців тим ще погіршувалася, але здаватися вони боялися, бо одиниць, які через свою наївність довірилися і добровільно з'явилися, стрінула одна і та ж доля: катування й розстріл.

Повсякчас дня і ночі катівські шакали ганялися за махновцями та зловлених приводили до в'язниць.

Спіймали і двох друзів: Якова Зацерковного та Федора Оніфатенка, за якими вони довший час полювали і яких їм конче хотілося взяти до рук живими, щоб багато дечого випитати. Бо Зацерковний і Оніфатенко були дуже відважними вояками і в армії Махна відігравали неабияку роль. Якова Зацерковного та Федора Оніфатенка катували з особливою жорстокістю. Їх били шомполами, прикладами, револьверами, і все допитувались, де заховали зброю і в кого переховувались. Але на свої запити мали лише однозгідні відповіді: "Зброї ми не маємо, а живемо лише на повітрі".

Почерпнувши з лютості, головний кат ЧК з за-

піненим, як у скаженої собаки, ротом загорлав: “Подогрець бандітов!”

Повели вже катованих бідолах в окрему кімнату зі спеціальною, зробленою для катування, вогненною піччю. Катували вогнем різними способами: розпікали залізо до біла та штрикали в різні місця тіла. Пекли підшви. Пропалювали наскрізь біля пальців стопи. Зацерковний і Оніфатенко ставали непритомними.

Головний кат ЧК, вскочивши в кімнату найжахливішого катування, закричав: “Ну що? Тепер скажете?” Яків Зацерковний і Федір Оніфатенко мовчали. Знову кат закричав: “В холодную, пусть подумают!” Їх укинули в окрему кімнату. Змучені катуванням повалилися на голу долівку “мертвими”.

Знівечені тіла вимагали відпочинку, а душі й серця кликали до розплати з катами, що так жахливо, без жадної провини, їх карали. Хіба тільки й було їх провини, що були щирими українцями й не пішли на службу до большевицьких усесвітніх катів.

Була глуха ніч. Всі спали. Лише катівський сатрап стояв, вартував біля дверей і, за наказом ката, деколи відчиняв двері й прислухався, чи не померли ще катовані. Певно хихацькі шакали мали велике бажання ще хоч раз перед смертю невинних понасолоджуватися їх муками підчас ще жахливішого катування.

Яків і Федір навіть не ворушилися. Серця їх билась, буяла душа. Знову відчинилися двері й увійшов катівський сатрап. Слухав, слухав — нічого не чути. Не чути, щоб і дихали. “Подохлі бандіти” — пробурмотів сам до себе. Для перевірки нахилився над Яковом, щоб упевнитися, чи перестав таки дихати.

В одну мить Яків з левиною силою схопив обома руками за горло ката, схопив так, що той не встиг і писнути, і тримав до того часу, поки він не повалився і не спустив останнього віддиху.

“Що?” — тихенько спитав Федір.

“Готова одна собака” — відповів Яків. — “Вставай, підемо!”

Стягнули з ката одяг, порвали й пообмотували попечені, закривавлені свої ноги й вийшли. Слухали, слухали — ніде нічогісінько не чути, тільки одні собаки гавкали по всьому селу. Те страхіття відбувалося 25 км. від села Гуляйполя, в селі Веселому.

— Поможи нам, Великий Боже! — вирвалось в обох із уст. Перехристились і пішли. Мабуть, перший раз за час перебування в армії Махна згадали Господа Бога і перехристились. Страх гонить душу кожного до Господа Бога, посилає її до найвищого Керівника Всесвіту.

Тихесенько, крадькома пішли через задній хід двору, перелізли через тин до другого двору, звідти на вулицю і... зникли.

На ранок катівське ЧК все село перевернуло. Багатьох заарештували, допитували, а декого й катували, але ж ніхто нічого не міг сказати.

Федір Оніфатенко та Яків Зацерковний, підлікувавшись у “своєму шпиталі”, пішли “гуляти”. Вони знали, що рано чи пізно, а будуть закатовані, як і всі їхні товариші. Тому вирішили віддати своє життя за найдорожчу ціну. Вбивали комісарів, шакалів, катівських сатрапів, лягавих собак, агентів, що грабували в селян хліб. (Лягавими собаками називали махновців, які перейшли на службу до ката і продавали своїх людей). І робили те не потайки, а відкрито, але дуже обережно й спритно, щоб як можна “більшу ціну” за своє життя нагнати.

У пізній вечір, на хуторі К., заходять у кімнату агента по продналогу, що мав залогу червоних 15 чоловік. Подають команду: “Руки догори!”

Всі посхвачувались і попідіймали руки. Яків та Федір, зробивши застереження агентові, що коли

він буде поводитись з селянами по-звірськи, його чекає сувора кара, залишили переляканих.

Ідучи верхи селом Г. і дізнавшись, що шакалів у селі немає, заїхали до Райвиконкому. Коней поставили біля брами будинку, а самі пішли до середини. У той час відбувалося засідання в справі постачання советській державі хліба. Вони думали, що тут зустрінуть агента по продналогу і декого з лягавих. Коли ввійшли, то всі приявні схопилися й попідіймали руки вгору. Перший, хто дав до цього приклад, був сам голова Райвиконкому, Іван Літовченко. Федір і Яків, не знайшовши потрібних їм осіб, вибачились, що перервали засідання, і зараз же повернулись назад. Але засідання вже не продовжувалося. Голова Райвиконкому мусів у ту ж мить дзвонити телефоном до ЧК, щоб негайно вислали шакалів на полювання за бувшими "гостями". Крім того, писати докладного рапорта про ту надзвичайну візитацію. Голова Райвиконкому був їхнім односельчанином, і в той час дуже добре поводився і з ними, і з селянами, тому вони його не зачепили.

Коней своїх вони ніколи не прив'язували, бо без господарів коні нікуди не йшли й чужим у руки не віддавалися.

Усі села, хутори, залізничні двірці, роз'їзди й переїзди того району були поставлені на ноги. ЧК розставила тенети скрізь і всюди, та спіймати Якова й Федора все ж таки не вдалося.

5.

Але одного нещасливого для них вечора, найкращого в році місяця травня 1921 року, підчас переїзду товаровим потягом з одного району в інший, на них, зупинивши потяг на роз'їзді Н. Катерининської залізниці, напала залога шакалів у 20 чоловік.

Почалася стрілянина. Федір і Яків стріляли до останнього набою. Закидали шакалів гранатами.

Безперервно стріляли й шакали. У висліді п'ять шакалів забитих, Федір упав мертвий, Якова забрали живим. І хоч їх було ще більш десятка, Якову зв'язали руки й ноги та привезли на станцію Ч. Там його знову неймовірно жорстоко катували і вкинули до вантажного вагону між інших, що з хвилини на хвилину чекали своєї жахливої долі — розстрілу.

На ст. Ч., на запасній колії стояло коло 40 вагонів з махновцями, на яких чекала вже катівська смерть.

Щодня водили кати-чекісти тих махновців групами по 10-15 чол. копати для себе ями, а щоночі вже роздягнених, у самій білизні, вели до тих же ям і розстрілювали.

Не подумайте, що то стріляли в якісь цілі, чи то на полюванні в звіря. Ні, то стріляли в наших братів, у найхоробріших вояків — відважних синів України.

Так, вони вмирили, як вірні сини неньки України, як герої нашого народу, бо вони прагнули звільнення від ворогів всієї батьківщини, а не частини її. І вони не пішли до Махна добровільно, а були мобілізовані примусово. Відповідальність за безневинну їх смерть у великій мірі падає і на нас, про що скажу пізніше.

У вагоні, куди вкинули Якова Зацерковного, йому були знайомі всі, але він не знав, на кого можна було покластися, щоб сказати свою думку, і щоб він міг устояти, витримати й діяти. Інакше кажучи, вибрати такого, щоб смерті не боявся, а дивився просто їй у вічі.

Вибрав Нестора Скирду. Здоровий будовою "хлопець" і відважний у боях. Сказав йому нишком:

— Як тільки поставлять нас нічю над ямою, то, не чекаючи нашої черги, будемо втікати. Не забудь. Однаково — смерть.

— Добре, — відповів Нестор.

Прийшов день, і їх теж повели копати для себе яму. Ясно, залога шакалів була потроєна, бо в цій групі був Яків Зацерковний, що наганяв на всіх шакалів страх. Боялися, щоб знову не втік.

Викопали яму й повертались до свого вагону доживати останні години, а потім умерти від руки смердючого ката.

Ідучи дорогою, Яків знову шепнув Несторові:

— Пам'ятай і держись кріпко!

— Пам'ятаю добре, — відповів Нестор.

Їх укинули у вагон і замкнули двері. Катівські вартівники не відходили від вагона.

Шакали з великим нетерпінням чекали того моменту, коли розпрощаються з Зацерковним, щоб легше було їм жити, бо всі кати ходили з обережністю й великою настороженістю, боячись, щоб, бува, Яків не "пожартував".

Щоб виконати таку велику справу, як утеча з кільця до зубів озброєних катів, необхідно було відпочити. Але останні години життя — турботи душі й серця, велика напруга м'язів і всього тіла, ні на мить не давали Якову спокою. Думки неслись одна за одною, так неначе б буйний вітер наганяв їх.

Згадав Яків важкі бої, з яких виходив непошкодженим, не дивлячись на те, що кидався в найгірші місця, звільняючи товаришів зброї.

Згадав і кримський перешийок і звільнення для тих же катів кримського півострову. Згадав — та так огидно на серці стало.

Згадав та аж пожалів, що не залишився працювати на фабриці Сухого Доку Севастопольської бухти, де йому й багатьом його товаришам, що втекли під час полювання на них червоних катів, вдалося за допомогою своїх людей влаштуватися на працю під чужими прізвищами і підробленими документами.

Згадав і жарівню в селі Веселому, після якої рани та болі і до цього часу давали себе чути.

А потім згадав батька, матір, згадав дружину, які тут ось, рукою подати, сім кілометрів від нього, але не знають, де він і що з ним. А хоч би й знали, то всеодно нічогосінько не допомогли б, а на себе ще більших турбот набрали б.

Згадав і двох маленьких, біло-кучерявих своїх доньок. Хто їм буде батьком і взагалі, що з ними всіма буде? Згадав та й заплакав. Не витримала і його залізна — більше того — сталева натура.

Плакав нишком, щоб ніхто не бачив, бо всі його знали, як неустрашимого великого вояка.

Помолився Господу Богу, взяв себе до рук і знову полинув думками, але на цей раз думками в майбутнє.

— Невже ж сьогодні згину страшною смертю від руки проклятого ката? — мучила Якова думка. — Ох, як тяжко, як тяжко віддати своє молоде життя задаремно! Хотів добра для всіх людей нашої України, а тепер, як злодія, розстрілюють. І розстрілюють уночі, без суду, щоб і люди не бачили й не знали — кого, бо всіх задарма розстрілюють. Чи то я хотів бути в армії Махна? Всі добре знають, який ультимат був мені поставлений, коли я відмовлявся від мобілізації.

— Покладаюсь тільки на одного Господа Бога. Лише Він, Він один може мене спасти. Коли Всевишній не призначив мені вмерти, то я не вмру.

— А як там Нестор. Щоб Господь Бог піддав Нестору більше сил — ми б справу виграли, — думав Яків.

Нестор теж сидів у великій задумі... Залишав батька старого, матір, залишав молоду дружину, а до того ще й малесенького сина. Було про що думати.

Сумували всі, плакали, підносили моління до Господа Бога, відводячи наболілі розбурхані душі. Лише в молитвах знаходили спокій для своїх душ.

А час біг. Біг безупинку. Стрімголов біг. Біг з такою швидкістю, як біжить проміння сонця.

Години здавалися хвилинами, а хвилини миттю. Неначе б то тількищо заїздили у вагон, а вже почало сутеніти. Насунулась темна ніч. Боже милій! Клацнули замки. Всі завмерли. Останні хвилини життя...

З вагону взяли десять чоловік. Наказали роздягнутися, і в самій білизні, поставивши по два чоловіки, погнали до вдень викопаної ями.

Варта катів-чекістів була посилена. Ішло й декілька жидів, бо вже не йняли віри чекістам-москалям. Та й хотіли своїми очима бачити, що Яків Зацерковний буде таки лежати в ямі, до того ж від їхніх особистих пострілів.

Яків ішов поряд з Нестором. Говорити не можна було, бо відразу пристрілили б, тому йшли мовчки. Яків лише деколи штовхав Нестора, мовляв, "кріпись".

Але серця багатьох, у тому числі й Нестора, не витримували, мліли, і вони, не доходячи до ями, починали падати. Їх підіймали, підтримували і все ж таки вели до ями.

Шанси Якова впали щонайменше наполовину, бо коли буде тікати сам, то тільки на нього одного будуть спрямовані і погоня, і постріли. Але він у своєму рішенні не здавався.

Привели до ями, обступили з усіх боків; підводили по одному і стріляли в потилицю. Застрілені жертви падали в яму.

Яків був у останньому, п'ятому ряді, бо шакали боялися далі від себе його пустити.

Застрілили одного, другого... Яків у думках молить Господа Бога: — Боже Великий, допоможи, спаси, визволь мою душу від наруги.

Стріляють третього, четвертого... стріляють восьмого... і в той момент Яків із силою і справністю тигра стрибає через яму, збиває, як снопа, одного жида й тікає. На нього спрямовуються постріли всіх шакалів, але зчинилося замішання, треба ж дострілити останнього. Частина погна-

лася за Яковом відразу, а частина після розстрілу останнього, яким був Нестор Скирда.

І так, як зграя голодних вовків кидається на здобич, так і вони кинулися всі, як один, за своєю жертвою, яку конче треба було здобути. Здобути й забити.

Всі бігли й стріляли. Силюет жертви ще виднівся, бо жертва була в білизні й крізь темінь маячила її постать.

На величезній грудці землі спотикається одна собака, чекіст-жид, і падає. А через нього другий і третій, і вибувають із тічні. Останні з більшою ще завзятістю й лютістю, неначе б то з подвоєною швидкістю переслідують жертву та безперервно стріляють навздогін.

А Яків, Боже милий, він не біг, а нісся. Неначе ураган чи циклон, що йшов у потрібному для нього напрямку, ніс його, як соломинку.

Не дивлячись на свою кремезність, він не торкався землі. Він ні на що не звертав уваги, ні на кулі, що дзижчали над ним, як сердиті оси, ні на різке повітря, що пронизувало його тіло, ні на грудки, що попадалися під ноги, ніби бажаючи зупинити його біг. Відчув тільки, що защеміло в боці. — Одна вкусила, — подумав Яків, але не зупинявся, а летів.

Лише в душі звертався до Господа Бога: — Боже, прости, прости і спаси. Спаси ще раз.

Кров'ю обливалася білизна і Яків став увесь мокрий, ніби щойно виліз із води. Білизна від крові потемніла. Яків падав на силі і знову звертався до Господа Бога з проханням про допомогу: — Один Ти можеш спасти, а більш ніхто. Спаси мене, Великий Боже! — Так благав Яків у душі своїй Господа Бога.

Шакали ж гналися та й гналися, з думкою надогнати Зацерковного, що б там не було. За всяку ціну його дістати. Але ж і їхні сили падали. Силюета Якова зовсім не стало видно, тим більше,

що його білизна від крові потемніла, про що вони, безумовно, не знали.

— Наверное зря ми бежим. Может быть, он уже сзади нас іде где лібо в стороне, — промовив один із переслідувачів, і вони стали.

Прислухалися. прислухалися... — ніде нічого не чути. Повернулися назад. Шукали з обох боків дороги, шукали в траві, в рівчаках, біля залізничі (це відбувалося біля колії Катерининської залізничі) — нема.

— Проклятие жиди, нам недоверілі і самі упустилі, — вирвалось з уст одного чекіста-москаля.

У той момент, коли зупинилися шакали, зупинився й Яків. Сили його зовсім покидали. З великим зусиллям відійшов від дороги в поле і повалився у збіжжя.

Спрага так мучила, що просто вмирав. Забув про рану. Пити, пити, хоч би одну краплину Божої насолоди — водиці. А її нема. І нема де взяти — степ! Потім додумався: почав зривати пшеницю і смоктати з неї сік. Висмокче з одного вирваного кущика — знову рве, і так потроху, потроху спрагу вгасив.

Торкнувся рани. Ззаду рана була велика, спереду менша. Почав дихати. Дихати можна, хоч рани дуже боліли. — Пусте, — подумав. — Більше було, та й то витримав, витримаю й це. — Скинув сорочку, розірвав її і перев'язав рани. — Певно куля пробила наскрізь і вилетіла. Тим краще, — думає, — не треба буде з нею морочитись.

Чує: підходить і недалеко від нього зупиняється льокомотива. Скочили шакали, і знову почалися розшуки. Шукали в рівчаках, у збіжжях, не проминули жодного куща в посадці залізничі, — нема.

— Провалілась бестія. Убійть надо, а всьоже такі герой. Герой незаменіимий. Второй раз, так сільно ізбитий, уходит с рук стольких вооружен-

них спеціалістів. Где тільки беруться в него сіли? Его настоящий запорожець, — сказав старший із катів-чекістів, і вже більш не шукали.

Постояли ще деякий час. Слухали, слухали, — ніде нічого не чути, сіли на льокомотиву і повернулися на станцію Ч.

А Яків лежав ані живий, ані мертвий. Поперше, сили його зовсім упали, бо пробіг він яких 7 км. та й кров'ю зійшов. Подруге, “собака”, що ходила по ниві, мало що не натрапила на нього. Але він здався на ласку Божу, і, як видно, Господь Бог змилосердився над ним і послав йому спасіння. Він залишився, його не знайшли.

Полежав ще деякий час, прислухаючись, чи не поставили часом шакали своїх тенетів. Ніяких позначок не помічав, жодного шереху не було чути. У голові Якова промайнуло: — Куди ж іти? Без усякого одягу, ввесь у крові, неначебто бандит, що цілу сотню людей зубами перегриз. Та й лікуватися треба, а де, в кого?

Не хотілось йому і людей наразити на небезпеку, бо добре знав: як тільки дізнаються кати, що тільки зайшов до будь якої хати, то вже господареві не жити. Закатують шакали.

Але ж іти треба. Помолився Господу Богу, встав і пішов.

6.

Кати ані словом ніде не обмовились про те, що Яків Зацерковний втік. Начебто все гаразд. Ураховували, що коли хоч від одного чоловіка почують про життя Якова, то вже сліди до нього будуть знайдені.

До того ж підговорили двох махновців, близьких товаришів Якова. Випустили їх на волю, видали їм зброю і вони в катів були як свої.

Багатьох своїх друзів вони вже “продали” — тих, хто не знав про їхню запроданість та довірливо все їм відкривав.

Про Якова ж ніхто нічого не чув і ніхто ніколи ні словом не обмовився про його дальше існування на земній кулі.

Де кілька разів розмовляли вони й з дружиною Якова, як "вірні його друзі", та й з батьками його, але нічогісінько не знали й ті.

— Так, безумовно, Яків забитий, — підтверджували лягаві собаки, яких тільки завдяки життю Якова кати звільнили від розстрілу.

Час ішов. Від того страшного дня, страшного суду Якова, що відбувався в місяці травні, минуло майже чотири місяці, а чутки про Якова не було жадної.

Чекісти не знаходили собі місця. Сором, що не можуть упіймати Якова Зацерковного, не давав їм спокою. Не довіряли вже й лягавим. Думали: — Не лучше било би і їх пустити в расход? — А все ж таки вичікували.

**

Був гарний осінній день. Нечипір Помазан із хутора К., зустрівшись із дружиною Якова Зацерковного, сказав їй:

— А ти знаєш, що Яків, слава Господу Богу, живий і здоровий. Був поранений, але вже вилікувався, і певно, що завтра приїде до тебе в гості.

Сказав їй дещо й з подробиць: — Живе він увесь час в очереті мого двору, що простягнувся до балки К. Зробили йому там такий курінь, вірніше, вирили кубло в землі, щоб не дуже виднілось на поверхні. Чотири місяці, як звідти Яків нікуди не виходить. На маленькій полянці прорваного очерету гуляє. Там і лікувався.

До цього додав:

— Про це все знає тільки Яків, я, моя дружина і Господь Бог, а більш ніхто. Молю я тебе, Марусе: нікому не говори ані слова, бо ти ж і сама добре знаєш катівські порядки: замордують його, замордують мене й мою дружину.

Звісно, жінка як жінка. Почувши таку велику і для неї занадто радісну новину, і зустрінувши тих же “вірних друзів” Якова — братів Федора й Петра Щербів, — про все те з великим захопленням їм розповіла.

Не знала, що ті “вірні друзі” були вже лягавими і що їхнє життя трималося тільки через життя Якова, якого вони мусли дати до рук катів якнайскорше, інакше дні їхнього життя були поховані.

7.

На другий день по розмові з дружиною Якова, Нечипір Помазан запряг у гарбу коней, наклав повну гарбу соломи й перед далеким ще світанком виїхав із двору, з таким розрахунком, щоб затемна ще приїхати в село Г., де жила сім'я Зацерковного. Бо на гарбі, зарившись у солому, їхав і Яків, що міркував собі, поки ще не буде видко, пробратися до своєї хатини, щоб, боронь Боже, ніхто того не запримітив.

Солому Нечипір Помазан віз до парового млина, де він хотів перемолоти для себе декілька мішків зерна на муку. У той час залізничний транспорт був зруйнований, і вугілля не можна було доставити. То ж кожен селянин привозив солому, і льокомотива, спеціально для того переустаткована, опалювалася соломою.

Усе те було дуже добре придумано і вповні виправдувало Нечипора Помазана, як перед сусідами, так і селянами села Г.

Буквально за декілька хвилин по від'їзді Нечипора Помазана з двору, влетіла в двір тачанка, битком набита до зубів озброєними шакалами. З ними ж і лягаві — Федір і Петро Щерби.

Шакали вже й самі собі не довіряли й боялися, щоб знову не випустити так бажану і так потрібну їм жертву. Тому взяли з собою і лягавих.

Петро й Федір Щерби були двох метрові на

зріст, молоді й завзяті "хлопці" і відомі, як дуже хоробрі вояки.

Влетівши в двір, позіскакували шакали з тачанки і, держачи зброю наготові, обступили очерет. А потім, звужуючи кільце, все ближче й ближче підходили до його центру і своєї цілі. Ага, вже видніється полянка, вже помітне й кубло. Радіючи, хижацькі кати все ближче й ближче підступають, і хоч думали, що жертва, не чекаючи цих хижацьких звірів, ще знаходиться в "ліжку", але ж із ще більшою ретельністю держали зброю наготові.

Мали з собою гвинтівки, револьвери, гранати, шаблі і навіть кинджали. — Чи то на близькій, чи то на далекій віддалі, як тільки треба буде, а жертва повинна впасти. Тепер вона, ця без числа разів катована жертва, не втече, буде наша, — думали шакали.

Підступивши до самої полянки й висунувши голови з очерету, бо неабиякий страх ще кожного обіймав, всі разом закричали:

— Ні с места, руки вверх!

Луна, що покотилася балкою К., розбудила й перелякала не одного мешканця, але кубло мовчало.

Вискочили з очерету й підскочили до кубла.

— Нема! — заричав один із лягавих. І, як голодні вовки, всі оскалившись, заричали, і з люттю рвали б один одного, але треба здобути Зацерковного.

Побігли до хати. На стуки й грюки вийшла, трясучись, перелякана дружина Нечипора Помазана.

— Где муж, стерво проклятоє? — заревів один із старших шакалів, москаль.

— Повіз солому до млина, — відповіла дружина Помазана.

— А бандіт Яков Зацерковний поехал с ним? — знову заревів шакал.

— Я ніякого бандита не знаю, — відповіла пе-

релякана.

Ударив кат прикладом по голові дружину Нечипора Помазана й вона мертвою повалилася на землю.

Шакали посідали на тачанку й погнались доганяти гарбу Помазана. Коні гнали, скільки було духу, мило з них так і падало, але наздогнати до села не вдалося.

Знайшли Нечипора Помазана в млині. Викликали надвір і тут же застрілили, навіть нічого не сказавши. А самі знову на тачанку і гальопом погнали до хати Якова Зацерковного.

Не доїжджаючи, позіскакували з тачанки й обступили довкола хату. Біля кожного вікна і дверей стало по декілька шакалів зі зброєю наготові. Бачать крізь вікно — жертва в хаті. Тачанка теж в'їхала у двір і стала проти дверей хати. Візник також мав гвинтівку.

Яків, щоб не накликати підозріння на Помазана, зліз із гарби ще за селом. Деякий час витратив, поки пробрався до своєї хати, і щойно зайшов. Не встиг нічого й поговорити. Навіть доньок, що спали в окремій кімнаті, ще не бачив. А тут знову стара біда.

Кожне вікно й двері обсажені озброєними шакалами. Бачить крізь вікно й лягавих. Неймовірна лють узяла, але що можна зробити? Жадної зброї при собі. Є багато і револьверів, і гвинтівок, і гранат, навіть кулемети є, але ж вони заховані. А при собі нічогосінько. Бо він тількищо повернувся з "лікарні", і ніколи не чекав на таке страшне явище. Хоч до цього він уже й звик, але ж у той саме момент, у момент прибуття з "лікарні", де на протязі чотирьох місяців нічого не траплялось, ця несподіванка його заскочила. Тільки перший раз вийшов — і в такі страшні тенети попався.

Жодного виходу не було. Не було й думки вирватися. Не було навіть часу хоч трохи зорієн-

туватися. А діяти треба і то діяти блискавично, інакше все пропало.

Схопив залізко, що було єдиною “зброєю”, і хотів кинути в одного лягавого, що стояв перед вікном. Але потім роздумав, кинув на підлогу, а сам подав вид, що біжить на ті двері, які виходять через другу кімнату й сіни на вулицю.

Всі, що стояли біля вікон, побачивши його заміри, закричали: — Держі, держі! — і самі побігли до тих дверей. Побігли туди й ті, що стояли біля задніх дверей.

Він же вискочив на задній хід у двір. Вихопив гвинтівку з рук візника, що сидів на тачанці, кинув її убік, а сам через загату і в другий двір, а там через ліску і в третій — і пішов...

Візник почав горлати на все горло, що Зацерковний утік, і шакали, мов несамовиті, кинулись за ним. Також перескакували ліски, загати, тини, і гнались. Гнались, що духу, стріляючи навздогін. У місцях де губили його з очей, гнались на гавкання собак.

Яків же прикладав усіх своїх зусиль і досвіду, щоб як можна краще затерти сліди свого бігу, і гнав без перестанку й відпочинку, а “простору” було досить, бо село Г. мало 1500 дворів. На превеликий жаль, собаки своїм гавканням виявляли його напрямок.

Правда, коли піднявся величезний гвалт, лемент, і по більшій частині села почали собаки гавкати й вити, то шакали орієнтацію губили й дуже часто бігли в зовсім іншій від Якового напрямок. Селяни, чуючи лихо, з хат не виходили — боялися накликати на себе біду.

І так шакали полювали від світанку до пізнього полудня, але жертви не здобули — зникла. Почали вже шукати не тільки по городах і дворах, а й у хатах, конюшнях та інших будівлях. Лазили й по горіщах, шукали в льохах, але крім затхло-го повітря нічого іншого не зустрічали.

— А всьо такі герой. Такіх героєв мало єсть. Третій раз с рук бежіт. І для него всьо равно — дньом ілі же ночью. С тюрми, с могили, ілі же с кліткі. Герой, так герой. Вот такіх би нам іметь! Не продаються проклятіє, — сказав один із старших шакалів. Плюнув, закурив цигарку й пішов, кинув шукати.

Останні шакали лазили по дворах і приміщеннях до самісінького пізнього вечора. Особливу увагу приділяли розшукам лягаві — Петро й Федір Щерби. Поперше, їм було соромно перед чекістами, що не тільки не зуміли впіймати, а більш того: з клітки випустили безборонного й беззбройного, маючи при собі повне озброєння, добре знаючи й ураховуючи його попередні героїства. Подруге, вони тепер боялися, і боялися не тільки свого “друга” Якова Зацерковного, а й інших “друзів”, бо все село побачило їх запроданість шакалам.

Знали добре, що ні Яків Зацерковний, ні інші “хлопці”, що перебувають ще на волі, їм цього не простять. Рано чи пізно — а вб'ють. А тому провадили розшуки з подивугідною ретельністю. Наслідків же — ніяких.

Будучи “друзями” Якова, знали багатьох селян, що в свій час дуже прихильно до нього ставилися. Шукали в них. Наслідки одні і ті ж — нема.

— Ну, — каже Федір до Петра, — чи скоро піде Яків у могилу чи ні, а нам з тобою дорога туди проста й скоро. Бо коли не вб'ють кати-чекісти, то вб'ють “наші”, але обов'язково вб'ють. Ми мусимо негайно залишити цей район і виїхати в таку місцевість, де нас зовсім не знають, то, можливо, ще поживемо.

На цьому й лягаві припинили розшуки, і з великим розчаруванням пішли до інших “собак”.

8.

Яків же, відбігши на дальшу віддаль від шакалів, вскочив у клуню Івана Лисима, двері якої не були замкнені, а лише пристроєні кілочком, як узагалі всі клуні в селі. Виліз на верх половини й просунувся поміж половиною і покрівлею клуні з думкою, що там безпечніше буде деякий час пересидіти. Хоч повітря було замало для дихання, яке якраз було частим і вимагало ширшого й більшого простору, але що можна зробити? — Все ж таки краще, як у могилі, — подумав Яків.

Іван Лисим, вийшовши замішати коням, узяв сапетку й пішов набрати половини. Прийшов до клуні, дивиться — двері клуні відімкнені, кілочок витягнений. Відчиняє двері, входить у клуню — не видно жадних слідів.

— Все ж таки хтось мусить бути тут, інакше клуня не була б відімкнена, — думав собі Іван Лисим, тим більше, що гвалт, лемент, стрілянина по селу не затихали. — Виходить, що хтось тікав і сюди заховався, — міркував далі Іван Лисим. Крикнув разів зо три: — Хто тут, вилазь! — Ніхто не обзивався.

Узяв він тоді ріжня, що носять соломі, виліз на верх половини, ходить по ній і скрізь ріжнем штрикає та кричить: — Вилазь, бо все одно заклолю!

— Що ж, — подумав Яків — і справді, шакали не застрілили, то дядько Іван ріжнем заколе, треба вилазити.

І крикнув з місця свого сховища:

— Це я, дядьку Іване, зараз вилізу.

Виліз. Іван Лисим гонить його з двору, не дає промовити й слова.

— Геть з двору і край!

Подумав, подумав Яків:

— Дати тобі хоч доброго стусана, — а потім таки облишив, повернувся й пішов.

**
*

Вечоріло. Йти не було куди, бо знав добре, що ніхто на себе не візьме такого важкого й страшного тягару, коли все село підняте на ноги і всі знали, що його шукають.

Вже не біг, а йшов, і йшов звичайнісіньким кроком поміж вишневыми садками, що були у багатьох садибах — городах селян, які простягалися до річки Вовчої.

Ідучи натрапив на лавку в одному з садків, сів і сказав:

— Далі ні кроку. Як Господь Бог дасть, так і буде. Ще раз помилує мене — буду жити, коли ж ні, то згину. Але ж ні одного кроку більш не зроблю.

Сидів довший час. Собаки по селу ніяк не вгамовувалися.

- - Шукають, село перевертають, — думав Яків. — Ні, це тільки Господь Бог мене спасає, а більш ніхто. Скільки ж я Тобі зобов'язаний, Великий Боже, і чи то я вартий того всього, — тихенько сказав Яків.

Вдихаючи на повні свої наболілі, тепер відпочиваючі груди легке повітря, відчув страшений голод. Та й було від чого зголодніти, бо як вийшов із "лікарні" ще вночі, то й до цього часу ні крихітки не було в роті. Та й у "лікарні" харчі не були стовідсотковими.

Помацав по кишнях — знайшов тютюн, зробив цигарку і з великим задоволенням і неабиякою приємністю почав курити, глибоко втягуючи дим, щоб хоч трохи перебити "вовчий" апетит. Вогонь увесь час затулював долонями.

Згадав про Нечипора Помазана, його дружину, та так йому стало їх шкода, як за все своє життя ні за ким і ні за чим не жалів.

--- Згинули, певно, що згинули, — думав Яків. --- Краще я був би згинув раніше, ніж вони, бідні, за свою таку велику християнську доброту і відданість до мене, — жалкував Яків.

— А все це ті лягаві Петро та Федір Щербі наробили. Це їхня робота. “Друзі”, “вірні друзі”... Коли ж з ними розрахунок зроблю? А розрахуватись обов'язково треба буде. Можна бути більш ніж певним, що не один десяток наших добрих людей вони погубили, — міркував Яків.

Згадав, та так шкода стало, що своїх білокучерявих доньок не встиг навіть поцілувати.

— А тепер, мабуть, скоро бачити не прийдеться, — сумував Яків — бо полювання за мною ще збільшаться, шакали розставлять тенети на кожному кроці. А тому думати про свій курінь зовсім немає чого. Мабуть, треба буде на деякий час дати спокій і людям, і шакалам, і самому собі.

Так сидів Яків Зацерковний і думав, думав і ще сидів. Було вже за глуху ніч. Все навколо затихло. Така була тишина, що чути було, як вода дзюрчала в річці. Почав сходити пізній місяць. Думав Яків:

— Чому соловейко не співає, хоч би трохи душу розвеселив.

Забув, що вже почались осінні дні і що соловейко під ту пору року не розвеселює вже сумуючих.

Встав і пішов...

Пішов здійснювати свої пляни, що їх накреслив у своїй власній голові, сидячи на лавці у вишневому садку, біля річки Вовчої, в Україні милій, після відбиття, можливо ще не останньої, на нього спрямованої атаки.

9.

Таких відважних синів України було не два й не десять, а тисячі, і всіх їх закатувала московсько-большевицька наволоч, що налізла на нашу святу Батьківщину.

Кажу, всі були закатовані, тому що я про все те добре знаю. Знаю й таких, які довший час сиділи мовчки, господарювали, і хоч пасивно, але ж

таки підтримували катівську владу, думаючи, що якось то вона про них забуде. Та вони помилилися. Їм пришивали ту або іншу справу, їх катували і розстрілювали.

Знаю й таких, що з початку прибуття червоних катів в Україну пішли до них на службу і активно підтримували всі їхні розпорядження й дії, але ж і вони зазнали тієї самої долі.

Знаю й лягавих, себто тих, які для власного рятунку продавали своїх братів. Усі вони теж згинули в казематах пізніших, що стали після ЧК — ГПУ і НКВД.

Знаю й таких, які під чужими прізвищами були добровольцями в Червоній Армії, себто в армії катів, та мали ранги старшин і відзнаки за добру службу, а дізнавшись про їхнє минуле, червоні кати засуджували їх і розстрілювали. Бо червоні кати боялися й тіні їхньої, беручи під увагу, що на випадок війни або революції були б в Україні уже готові командири, і командири безстрашні, командири, для яких жадних перешкод не існувало. Тому то їх усіх червоні кати й знищили.

**

Про винищення більшовиками українських старшин-командирів так пише в "Світлі п. В. К. у статті "Від Рославля почалося":

"По Канаді їздить тепер протестантський прічер, д-р Ендикот, і проголошує для комуністів і їх поплентачів промови, в яких обжаловує канадський уряд, що цей уряд, буцім то, скидає заразливі бактерії у Кореї на тамошніх мирних жителів. А канадський уряд дозволяє на таку образу у власній хаті, бо, мовляв, тут є демократія. Трошки, дрібочку інакше поступав і поступає собі "народньо-демократичний" уряд большевиків: він демократично ховає всіх своїх дійсних чи навіть тільки здогадних ворогів у гробову яму, а на ній каже посадити лісок, а коли вже деревця добре підростуть, то на тому місці відкриває уряд "парк

труда й отдыха" для відпочинку й розпусти своїх громадян.

Що воно так, про те свідчать тепер переслухи свідків у З'єдинених Державах Півн. Америки, свідків на те, що в Катині справді большевики розстріляли кілька тисяч польських офіцерів (старшин), яких були взяли в полон при розгромі Польщі 1939 року. Американська преса, якою кермують жиди, промовчувала довгі роки той нечуванний злочин большевиків, а документи, які американський уряд мав давно в тій справі, були "десь загубилися". Тепер, коли вже навіть і найбільший дурень не повірить у большевицьку миролюбність і коли сто тисяч, переважно американців, згинуло в Кореї, тепер частина тих документів про Катинь уже віднайшлася тай комісію вже зробили для розгляду справи...

Але справа Катиня, хоч міжнародне нечуване лайдацтво большевиків, це справа, яка вражає перш-за-все поляків, бо це їхні сини лягли там трупом від садистів большевиків. Але досі якось мовчить перекупна преса в Америці про другий подібний злочин у містечку Вінниці в Україні, де теж відкрито масові гроби жертв большевицького морду: кілька тисяч трупів. З документів, знайдених при замордованих виходить, що це були переважно українці і то не аристократи якісь чи пани, а звичайні собі селяни й робітники. Про те жидівські газети мовчать, бо досі ще нас як народу не хочуть визнати, бо ми, мовляв, погромники жидів, фашисти і т. п.

Але навіть і нежидівські газети, та й навіть наші не згадують якось про те, що Катинь і Вінниця це не одинокі мордівні большевицького садизму. Большевики в своїй ненависті до Бога справдешні сини диявола, батька брехні й убивника, як назвав його сам Ісус Христос. Свої звірства й народобивство большевики розпочали вже в самому початку своєї діяльності, а розпочали близько

України й переважно ще в 1917 році. Було це на залізничній станції Рославль, вузловому пункті поліських залізниць, на Білорусі. Як відомо, в другій половині світової війни, десь у 1916 році, московська команда перекинула війська т. зв. південного фронту, зложені переважно з українських частин, на північний фронт, а московські частини навпаки, з північного на південний фронт.

Отже коли прийшов 1917 рік, рік жидівсько-масонської революції і фронти під впливом большевицької агітації почали хитатися й розвалюватися, почали солдати втікати з фронтів додому. А що в Україні стояли тоді, як ми вже вище сказали, московські частини, то через Україну стали перевалюватися назад на північ усі москалі з південного фронту. Відомо всім, хто перебував тоді в Україні, яку страшну деморалізацію, спустошення і грабїж та вбивства несли тоді зі собою по всій Україні оті "доблесні воїни братнього московського народу"!...

Знов же українські військові частини, перенесені тоді на північний фронт, мусіли — а було їх майже три мільйони! — вертатися додому довгими, але нечисленними поліськими дорогами, які сходилися на залізничній станції Рославль. Із Рославля залізничні шляхи розходилися на південь — на Україну, і на схід — на Московщину. Коли в Києві відбулися відомі українські військові з'їзди, то виявилось, що в Україні переважають московські військові частини, а свої українські — далеко на півночі. Отже рішено повернути в Україну ті війська, які стояли на півночі, бо вони були переважно з українців. Тоді большевики зайняли станцію Рославль, якою мусіли ті частини переїздити в Україну і почали свою катівську роботу. На станції в Рославлі большевики задержували кожний потяг, щоб, як вони казали, "посортувати, кому куди їхати разом". При тому всім офіцерам-старшинам наказували виходити з поїздів,

бо, мовляв, для них будуть або окремі вагони, або окремі поїзди. Рівночасно з тим большевицькі агітатори вели між простими солдатами препогану агітацію проти старшин. Отже старшини навіть і раді були, що не будуть мусіти їхати разом із під'юдженими проти них солдатами, а в своєму ніби товаристві. Вибравши отак старшин з кількох потягів та пустивши ті потяги з солдатами далше, большевики на очах вояків із нових потягів розстрілювали вже виділених старшин, витягнувши попереду ще й старшин із нових потягів. Одночасно з тим большевики відбирали зброю від українських старшин, звернувши на них свої скоростріли. Так то ціла українська північна армія була переведена через Рославль та там "відчищена" і від українців старшин і від зброї. Тільки дуже малій частині українських старшин удалося пройти щасливо цю "чистку"; решта згинула до ноги з рук московсько-жидівських катів.

Коли прийшли про те вістки в Україну, тоді ті, які з уряду повинні були вмішатися в цю страшну справу, насамперед не повірили їм, кажучи, що про те нема нічого певного та, що це тільки балачки! (Коли прихильник жидів, один із українських соціялістів, хотів був видрукувати 1918 року книжку про жидівсько-большевицькі звірства в Україні, то ніяка друкарня не хотіла друкувати й він мусів приїхати аж до Львова, щоб своєю книжку видрукувати: така то була тоді "змова мовчанки" про большевицькі звірства). З другого боку годі було протиставитися успішно московській катівні в Рославлі, бо ж військова сила в Україні була тоді переважно в московських руках. І так у Рославлі — за приблизним підрахунком — вбили большевики приблизно яких 30,000 (тридцять тисяч) старшин-офіцерів, переважно українців. Цих старшин поховано в масових ямах і, не тяжко буде їх мабуть віднайти колись у Рославлі, бо було це недалеко від станції й від за-

лізниці взагалі. Може вже над ними й дерева понасаджували, то тепер був би вже над ними тридцятьпятилітній ліс.

Та не тільки один Рославль був такою большевицькою катівнею для нашого народу. Подібне зробили вони теж на т. зв. “угольний станції” в самому Харкові. Там тоді витягали з вагонів і розстрілювали на цій станції з тих поїздів, які верталися зі сходу, з Донщини й Саратовщини. Кажуть, що в Харкові мали розстріляти приблизно 9,000 (дев'ять тисяч) старшин. Були це переважно українці, яких московське начальство було вислало на схід тому, що це були вояки запасу (резерви), або знову молоді новобранці, яких треба було вишколити. В Україні Москва не хотіла їх держати тому, що багато з них утікало додому особливо в літі, коли треба було допомагати в полі. А що такі втечі українського вояцтва набирали масового характеру, а в деяких випадках були навіть бунти проти московського начальства, то вояків-українців Москва вивозила як можна далі від України, на схід. Старшини тих українських частин на сході були вишколювані “з швидкою підготовою” (як тепер большевики кажуть: “на ходу”), абияк. Були це переважно народні вчителі та всякого роду молоді інтелігенти. А майже всі вони були вийшли з-поміж селянства, або стояли близько до нього, — і тому були особливо небезпечні для большевиків, які не люблять особливо простого народу. Тому то большевики особливо радо розстрілювали тих українців-старшин, селянського походження. Таке винищення чисто українського, старшинського складу і то щиро народнього, ясна річ, дуже погубно відбилосся на долі України: бо опісля не було відповідних старшин для організації рідної Української Армії. Бо старшини, які залишилися були в Києві, були або москалі, або москвофіли різних кольорів, які або явно помагали опісля

большевикам, або держалися осторонь від будови України, щоб організуватись опісля біля якихнебудь московських "білих" генералів. У подяку за те большевики винищили в Києві ще яких п'ять тисяч старшин, які "заявили неутралітет". І так скінчать у боротьбі з большевизмом усі, які думають, що в тій боротьбі можна стояти осторонь!

Було б добре, коли б свідки тих розстрілів у міснях, про які пишемо, а також багатьох інших, подали для друку свої спомини про те, щоб колись при кращих часах можна було віднайти могли невинних жертв та поставити на них хрести і щоб для історії збереглася пам'ять про те, до чого веде безбожний большевизм."

11.

А хто винен у знищенні тисяч героїв українців? Тільки ми.

Треба признатись одверто, що наша, тепер уже старша, інтелігенція була заскочена революцією 1917 р. Ніхто не знав, що робити, не кажучи вже про таке необхідне в той час освідомлення мас. Про самостійність, про суверенність нашої держави думали лише селяни і частина робітників. А інтелігенція вагалась. Східня боялася відірватися від "старших братів" — москалів, а західня від "ясновельможних панів".

Зрозуміли лише славний отаман Симон Петлюра та його вірний друг полк. Євген Коновалець. Цим двом героям наша інтелігенція в більшій чи меншій мірі своїми безпосередніми чи то посередніми діями перешкоджала в завершенні їх святих мрій: здобуття повної для нашої України і її дітей незалежності. Доказом цього є те, що славний отаман Симон Петлюра навіть виступив із своєї т. зв. соціалістичної партії, бо і його партія стояла на великій перешкоді в здійсненні його задумів. І Він, як вірний син України, пішов із на-

родом, із масою, залишивши “свою” соціалістичну партію.

Далі: вся увага інтелігенції сконцентрована була більшою частиною біля серця України — Києва, прагнучи, на випадок здійснення, — хоч і не своїх мрій та задумів — незалежності України, захопити в свої руки бодай портфель міністра, коли не вдасться захопити портфель президента України.

Бо інакше, чи можна було допустити до того, щоб населення такого великого простору України, як майже всієї Катеринославщини, частини Харківщини, цілої Таврії і всього Криму, не поінформувати про ту чи іншу справу, а найголовніше про напрямок дій. А тим самим дали можливість скористуватись таким бандитам, як Махно, як “баба” Маруся (район дій Пологи на Катеринославщині) і багатьом іншим, що своїми бандитськими діями підірвали міць нашої батьківщини, а тим самим допомогли її ворогам.

**

Аналізуючи все вище наведене, приходимо до висновку, що, коли б наша інтелігенція, себто провідна верства нашого народу, була однозгідна і підготовлена до великих дій, то, без сумніву, наша многостраждальна Україна була б вільною, ні від кого незалежною, суверенною державою.

Не кажу вже про Польщу, але ж навіть такі малесенькі держави як Фінляндія, Литва, Латвія, Естонія, зуміли вибороти собі волю й незалежність. А ми, 45-мільйоновий нарід, крім того, що обнищили самі себе і загубили мільйони людей, нічого і нікому більш не зробили. Мало того, ми до цього часу нічому доброму і не навчилися.

А вже пора, пора стати на шлях повної консолідації всіх сил нашого многостраждального народу, пам'ятаючи, що сила лише в єднанні!

А де єдність, — там і Господь Бог перебуває.

А де Господь Бог — там перемога!

ВОРОГИ РЕЛІГІЇ — ВОРОГИ ЛЮДСТВА

1.

Близько двох тисяч років закони християнської релігії вчать людство всього світу Божеських наставлень.

А що ж може бути краще для людини, як шлях життя, детально визначений цими законами? Законами самого Господа Бога Ісуса Христа.

Що ж може бути більшим у житті людини, як дотримування ідеалів християнської науки?

На превеликий жаль людства всього світу знайшлися істоти, для яких Божеські закони стали заперечними.

Кому ж саме і в чому іменно заперечують Божеські закони?

Братовбивцям, підпалювачам воєн, грабіжникам, злодіям і всім відступаючим від добра і шукаючим зла.

Бо ті закони не тільки забороняють убивати, грабувати й робити всякі злочинства, а й навчають братерства й любови, миру й спокою.

Хто ж ті страшні істоти?

Істоти, що хочуть знищити найвищі ідеали людини. Істоти, що впивали в свою кров найгидкіші й заперечливі Божими законами явища.

Тими істотами є ніхто інший, як большевики.

Це ті, що в 1917 р. кинули народам одної шостої частини земної кулі привабливі гасла про во-

лю, свободу й самовизначення, обдурили їх і владу захопили в свої забруднені кров'ю руки.

Большевики, розуміючи добре, що нарід, озброєний законами Христа, на підлість, підкупи й різні диявольські підступи не піде, вирішили в першу чергу знищити християнську релігію.

І вони повели шалену агітацію проти Господа Бога та його законів. Вони впевняли, що немає Бога і немає ніякого гріха. Що релігія є дурман і опій для народу. Що це все витівки багатіїв та священників з ціллю краще обдурювати бідних людей.

Усім негідникам, які не дотримувались Божеских законів, цього тільки й треба було.

Після того одна шоста частина земної кулі залялася християнською кров'ю.

Руйнували церкви, нищили святині, палили ікони, образи, хрести, розстрілювали священослужителів, катували вірних, убивали батьків, матерів, братів, сестер, дітей.

Те велике нещастя охопило й нашу бідну Україну, яка, створивши свою державу, найдовший час з-поміж поневолених народів боролася за волю й самостійність проти напасників, і яка, фактично, і тепер продовжує славетною УПА боротьбу з напасниками всіх барв.

По містах, заселених народами різних національностей, засмічених кримінальним елементом, де перебувало багато таких, що нетвердо вірили в Господа Бога, якимось легше проходила та страшна диявольська робота.

Натомість по селах, де жила виключно українська маса, яка в кров, серце і мозок увібрала Божескі закони, що лягала спати і вставала від сну лише з гарячими до Всевишнього молитвами, доходило до очайдушних спротивів. Селяни не давали руйнувати церков, не здіймали зо стін образів, молилися Богу та продовжували навчати дітей у душі християнської моралі.

Большевики скаженіли та вживали сатанинських

хитрощів підкупу, обману, залякувань, а до непереможних різних жахів. Підкуплені й підбурені негідники почали діяти.

І сталось так, як сказав сам Господь Бог Ісус Христос: "І видасть на смерть брат брата, а батько дитину; і діти повстануть на батьків і повбивають їх. І за ім'я моє будуть усі вас ненавидіти; а хто витерпить до кінця, той спасеться" (Єванг. Мат. 10, 21-22).

2.

З багатьох тисяч страшних випадків наведу декілька для зрозуміння тих жахів, які переживали і тепер переживають християни під пануванням большевиків.

На станції Ч. Катерининської залізниці зупинився потяг. Його не можна було назвати ні пасажирським, ані товарним, бо транспорт був зруйнований і довший час чисто пасажирських потягів не було.

"Перевірка" пасажирів. Вивели з вагону дві особи: одну воєнну в чині підпоручника, а другу священослужителя, старого сивого чоловіка в одязі священника.

І тут же біля станції Ч. на очах багатьох мешканців станції та пасажирів, без усякого допиту, не кажучи вже про якийсь там суд, один із мешканців цієї станції, ледар років 20-22, на прізвище Півторак засукав рукави до ліктів, узяв шаблюку й за чергою почав їх рубати.

І рубав не так, як рубають тварину, щоб скорше забити, а рубав не поспішаючи, відрубуючи, то одну частину тіла, то другу, обризаючи себе кров'ю, так ніби насолоджуючись катуванням.

Зарубавши підпоручника почав рубати і таки-ми ж "вправами" зарубав священника.

Ні скарги, ні благання одного й другого не допомогли.

· Хто були ці люди, що вони робили для народу,

куди їхали й чого їхали, — ніхто і по сьогоднішній день не знає.

Приявні, побачивши цю жахливу розправу, розбігалися хто куди. Поховалися в свої "нори" та нишком за нещасних молилися Богу.

Довший час мешканці станції Ч. боялися ходити попри те місце, а бандита Півторака оминали третьою вулицею.

**
*

На хуторі Святому син одного багатого селянина, на прізвище Дикий, що тільки що одружився, підмовив своїх друзів-зłodіїв, і вночі, ввійшовши до кімнати свого батька, вони поклали його на підлогу, а наверх його матір (мачуху) і вистрілили в них із гвинтівки. Мачуха була забита, а батько з кулею всередині, залишився живим.

Покинув він своє господарство й хутір та довго ще жив, тиняючись по людях інших місцевостей, носячи в середині кулю й таємницю про те, що вбивцем був його рідний син.

**
*

Піддаючись підбуренням та маючи на увазі досвід сусіднього звірства, на цьому ж хуторі молодий Щерба зі своїми друзями-бандитами теж убили вночі всю сім'ю Щерби, що складалася з семи душ.

Їх усіх убили тупою зброєю. Щоб кров не бризкала на вбивців, голови обмотували ганчір'ям. Після вбивства їх розклали в стайні по станках; стайня була при домі з дверима в дім. В одному станку були покладені батьки, в другому брати, а в третьому сестри.

Коли довідались про той небувалий до того часу і ніколи нечуваний жахливий вчинок, то сум охопив людей усіх навколишніх хуторів і сіл.

Похорон семи мучеників відбувся не на хуторі, а в селі Кривому Розі, в 3 км. від хутора. Труни несли до самого кладовища. У процесії взяли

участь усі мешканці села, яке в той час начислювало 1500 дворів, селяни навколишніх хуторів та сусідніх сіл.

Селяни, прибиті страшним горем, із ранами в серці й бажанням кари на бандитів-безбожників, з пониклими головами розійшлися по своїх хатах та з гарячими молитвами звернулися до Господа Бога про прощення гріхів та недопущення надалі таких страшних звірств.

А бандити свої ганебні вчинки продовжували далі.

3.

У школах заборонили викладати релігію. Вчителям дали завдання щоденно товкмачити дітям, що "Бога немає" та відмовляти їх від церкви.

Дома селяни, навпаки, продовжували навчати релігії, казали дітям молитися Богу та ходити до церкви.

Діти були розгублені. Їм плели різні нісенітниці. Ось, мовляв, той зарубав священика, а той убив батька, а такий то зарубав брата, і живуть та ще й живуть добре, а якби був Бог, то він би їх покарав. Ану, мовляв, не працюйте, не сійте хліба, чи Бог нагодує вас? — Ні!

Бачать батьки, що діти пропали, і перестали пускати їх до школи. Але бандити застосовували тоді різні кари, а хто настоював на своєму, таких замикали у в'язниці та засилали в Сибір, приписуючи їм різні злочини.

Учителів, які неспроможні були перемогти свого сумління й відмовлялися від агітації, — арештовували й катували, а вчителів, що пасивно до цієї справи ставились, — звільняли з посади й переслідували.

Членам Комуністичного Союзу Молоді, т. зв. комсомольцям, заборонили ходити до церкви та примушували всіх вступати до т-ва "Безбожник". Хто відмовлявся, — виключали з Союзу, не прийн-

мали до середніх та вищих шкіл, а хто працював — звільняли з праці.

Комітетові Незаможних Селян, т. зв. КНС, утвореному з ледарів, п'яниць та картярів для придушення села теж було дано завдання нищити все релігійне та доносити про осіб, що роблять спротив.

Посипались доноси та фальшовані обвинувачення дітей на батьків, сусідів на сусідів, "друзів" на друзів.

Почались арешти, розстріли та заслання в Сибір та в різні концентраційні табори Далекого Сходу, — священників, дияконів, паламарів і всіх, хто відкрито стояв по стороні релігії та Церкви.

Були часті випадки, коли церкви стояли, а правити Службу Божу не було кому.

Далі большевики здймали дзвони, бо вони, мовляв, "зайві", а держава потребує міді.

А ще далі "мешканці" підіймали "клопотання" про закриття церков, як непотрібних.

Віруючі боялися ходити на зібрання скликувані владою, бо після кожного зібрання ті, що виступали проти, — зникали.

А тому большевики робили, що хотіли. Церкви закривали або й зовсім руйнували. Із священослужителів нікого не залишилось. Молодь здеморалізувалась. Негідникам, бунтарям та паскудникам надано було великі права.

Гультяї, п'яниці, картярі та розбещена молодь, не визнаючи Бога і не маючи совісти, лаялись брудною лайкою в Бога, в Христа. Лаяли Матір Божу та всіх святих.

У трамваях, театрах і взагалі в усіх місцях громадського скупчення, старшим людям і особливо жінкам неможливо було появлятися.

І так релігія була знищена, церкви всі позакривано, а частково й зовсім зруйновано, а святощі церковні спалено.

Але ж, не дивлячись на все те, Бога з душ віруючих большевикам не вдалося вибити.

Як тільки большевики залишили було Україну під час другої світової війни, то віруючі зразу ж відкрили церкви та почали в них молитися Богу.

4.

Беручи до уваги все сказане, дивуєшся тому, що є наївні люди, які в допущення церков большевиками вірять як у дійсність.

Коли ж добре продумати, то стане вповні зрозумілим, що церкви большевиками допущені, як своєрідні пастки, як у свій час відігравав ролю пастки т. зв. НЕП (Нова Економічна Політика).

Вірити про якесь нібито визнання большевиками Бога — рівнозначне вірі в те, що земля перестала крутитися.

Правильність цього підтверджується ще й тим фактом, що в 1946 р. большевики одним розчерком пера, проти волі вірних, приєднали Греко-католицьку Церкву до своєї "православної". Хто ж відверто стояв проти, тих порозстрілювали та позасилали в Сибір.

А чи змогли б допустити до цього провідники Христової віри будьяких віровизнань?

Безумовно, що ні!

Бо неможливо ж силою примусити чоловіка молитися так, як бажається катові.

Але й це свідчить про те, що большевики, щоб знищити Греко-католицьку Церкву, силою приєднали її до т. зв. православної, урахувуючи, що до неї греко-католики не підуть, а своєї мати не будуть.

А чого ж варті т. зв. священослужителі з патріархом на чолі тих большевицьких, а значить, безбожницьких "церков"?

Без усякого сумніву вони є допоміжним, навіть немаскованим, звеном большевицької влади для ліквідації правдивої Християнської Церкви.

СВОБОДА В “РАБСТВІ”

Коли кордони т. зв. ССРСР були замкнені і коли про їх перехід зайво було й думати, то т. зв. советська влада весь час твердила, що закордонном робітник перебуває в рабстві. Безмірно експлуатований, він пригноблюється, голодує, жебрачить.

Почалась друга світова війна. Замки кордону т. зв. Советського Союзу впали і багатьом робітникам, селянам і т. зв. советській інтелігенції вдалося втекти на Захід.

І ось лише тут ми впізнали те, що вдома відчували серцями, а саме: робітники в усіх країнах світу живуть на багато краще, ніж живуть робітники у “своїй пролетарській державі”.

Поперше, тут робітникові вільно працювати де кому захочеться, чи то на фермі, чи на заводі, чи то в іншому підприємстві.

Подруге, за спізнення на роботу або за неявку, за пропущення робочого дня, на робітника жадна кара не накладається. Це стосується також робітників, що склали контракти на працю в копальнях.

Потрете, на кожному дитину щомісяця видається допомога.

Почетверте, робітники західних країн працюють без усякого “бича”. Працюють, безумовно, але ж без бича!

З наведених декілька пунктів ми вже бачимо, що в “рабстві” робітник має свободу, і навпаки, в т. зв. своїй пролетарській державі робітник е

справжнім рабом. І рівняти захід зі сходом (т. зв. Советським Союзом), то всеодно, що рівняти небо з землею.

1) У Советському Союзі робітник закріплюється за тим або іншим заводом, чи то фабрикою, і переходити з одного підприємства до іншого без особливого на те дозволу не вільно. Робітникові, що без дозволу залишив працю, дається кличка “літун” і він віддається до суду.

2) За найменше незначне спізнання, не кажучи вже за пропущення робочого дня, робітника карається. При спізнанні навіть коло 10 хв. — перший раз виноситься догана, другий — догана з попередженням і третій — відраховується 25% із зарплати на протязі декількох місяців, як кару.

При спізнанні від 10 до 20 хв. відраховується з зарплати 25% на протязі декількох місяців.

На випадок спізнання більше як 20 хв. (хочби на одну хв.), робітника зразу віддають під суд і засуджують відразу в тюрму від трьох до шести місяців.

І головне те, що до уваги не беруть ані робочого стажу, ні сумлінної праці, хоч би навіть на протязі 20-30 років, ані спізнання трамваїв — абсолютно нічого.

3) Жодної щомісячної допомоги на дітей не видають (видають тільки одноразову допомогу на сьому дитину) і робітникам, що мають дітей, існувати невимовно тяжко.

4) У т. зв. Советському Союзі дійсно існує “бич”, бо там у всіх без винятку галузях промисловости. навіть у сільському господарстві запроваджені норми виробітків (норми праці) Для цього Советський Союз зорганізував спеціальну установу нормувальників з прикріпленням до них хронометражистів. Норми впроваджуються зависокі, але ж їх необхідно ще й перевиконувати, бо існує і другий бич — бич обов'язкового перевиконання плану.

Щодо зарплати, то кваліфіковані робітники одержували навіть перед самою війною заробітню плату від 200 до 300 советських рублів щомісяця. А такі робітники як прибиральники, вартові, конюхи, одержували всього від 100-120 руб. щомісяця (1 рубель рівний тепер 1 кводрові, 25 ц.).

Із зарплати робляться відраховання від 13-16% на т. зв. прибутковий податок, культурний збір та державну позику. На державну позику підписуються “добровільно”, але всі без винятку на суму місячної зарплати, і ні в якому разі не менше як на $\frac{3}{4}$, яка стягається на протязі 10-тьох місяців.

А звідси виходить, що на руки робітники одержують:

200 — 26 (13%) — 174:25 — біля 7 советських рублів щодня,

300 — 39 (13%) — 261:25 — біля 10 советських рублів і 44 коп. щодня.

Ціни на продукти до війни були такі: за 1 кг. хліба чорного — 90 коп., сірий — 1 р. 50 коп., білий — 2 р. 70 коп., цукор — до 5 р. за кг., масло — 20-30 руб. кг., м'ясо — 16-20 р. кг., курка — 12-20 р. шт., качка — 15-20 р. шт. Ціни на різні речі такі: пальто неякісне — 250-300 р., краще — 500-600 руб., коверкот — 250 руб. метер, шевйот — 180-200 руб. метер, маркізет паперовий — 15-20 р. м., крепдешин — 150-175 р. м., черевики робочі — 60-80 р. пара, жіночі та чоловічі мешти кращі від 250 до 400 р. пара. (1 кг. рівняється 2 фунтам).

Прошу не подумати того, що коли б нічого не їсти, а кошти затримати спеціально на купівлю тієї чи іншої речі, то можна було б піти і відразу ж необхідну річ купити — ні, цього ніколи не бувало, бо в т. зв. Советському Союзі існують лише ціни та продавці, а товарів дуже й дуже мало, і треба ходити декілька місяців, а то і років поки наскочиш на ту чи іншу річ.

Хоч і смішним здається, але це дійсна правда, що в Советському Союзі на протязі багатьох років не можна було дістати жодної пари білизни.

Щодня продавали тільки один хліб, і коли була оголошена вільна торгівля (торгівля без карток), то по багатьох містах, щоб купити один кілограм хліба вранці (бо давали лише по одному кг. в одні руки), треба було ставати в чергу звечора і стояти цілісіньку ніч. І це якраз в Україні — житниці всієї Європи. (Див. розділ: "Торгівля в царстві комунізму").

Так виглядає дійсність праці і заробітку в т. зв. Советському Союзі.

ТОРГІВЛЯ В ЦАРСТВІ КОМУНІЗМУ

1.

Обдуривши народи б. царської тюрми привабливими гаслами, самозванці, що назвали себе большевиками — а їх не лише в більшості, а навіть немає і в меншості, а є тільки невелика купка, — почали господарювати, а раз так, то й торгувати.

Торгівля, як відомо, є дуже важливим чинником у господарському життю людства. Торгівля, фактично, регулює відносини між продуцентами й споживачами з одного боку, і є ніби обміном лишками продукції між продуцентами — з другого боку.

Торгівля, як і всі чинники господарства в т. зв. Советському Союзі, була об'явлена "народньою" і прибрана самозванцями до своїх рук.

Приватну ініціативу з першого дня їхнього керування скасовано.

Зупинились фабрики та заводи, перестали працювати ремісники, закрито магазини. Селяни перестали вивозити на ринок продукти сільського господарства.

Життя як у місті, так і в селі завмерло. Але зупинити його ніяк не можливо, бо воно тече і вимагає: для селянина продукції фабрично-заводського виробництва, а для робітника і взагалі мешканців міста — продукції сільсько-господарського виробництва.

Відсутність продукції сільського господарства особливо болюче відчувало міське населення. І останнє безперервними валками сунуло в село й шляхом безпосереднього обміну здобувало собі кусок хліба чи сала, та з великими труднощами підтримувало своє животіння. Тим більше, що залізниця, як і все господарство, були більшевиками доведені до негідного для вжитку стану.

Ні продуктові обкладання (развйорсткі), ні продуктові налоги, себто примусове відбирання від селян продуктів, не врятували становища. Появився чорний ринок, що здирав останню сорочку з голодуючого.

Самозванці, бачивши свою загибель, неспроможність налагодити справу обміну, і, головне, постачання міського населення продуктами, об'явили в 1924 р. нову економічну політику, т. зв. НЕП. Правильними словами — допустили приватну ініціативу, визнавши приватну власність.

Відкрились деякі фабрики, почали працювати ремісники. Селяни також не забарилися підняти своє виробництво і завалили ринок продуктами сільського господарства. Життя як у містах, так і по селах почало входити в свою колію. Та не судилося народам, що перетерпіли трьохсотріччя імперіялістичного визиску, пожити вільно, свobodно працюючи.

В 1929 році т. зв. більшовики повели наступ закріпачення: селян за колективними господарствами, а робітників за фабриками та заводами. Проте шалений опір селян і негативне ставлення робітників не давали бандитам так легко їх закріпачити.

Примусове відбирання червоними людоїдами продуктів від селян з ціллю загнати їх до колективних господарств забрало в Україні сім мільйонів жертв, що згинули весною 1933 р., замучені голодовою смертю. Позитивних же наслідків самозванці так і не добились.

Сільське господарство зовсім занепало. Припи-

нили працю приватні підприємства. Перестали продукувати ремісники. Ринок зліквідувався. Появився знову чорний ринок та т. зв. советська торгівля, яка й до сьогоднішнього дня не може забезпечити населення ні продуктами, ні речами.

Щоб купити вбрання або взуття треба походити, повартувати біля магазинів декілька місяців, а то й років, поки "наскочиш" і то не на таке, яке потрібно, а яке попадеться. Як не дивно, а бувають випадки, коли на протязі десяти років не можна дістати одної пари білизни.

Не дивлячись на все те, червоні кати по великих містах повідкривали т. зв. універмаги. Для нього або надбудовували на двоповерхових магазинах іще по два поверхи, або займали декілька магазинів підряд, об'єднавши в один великий магазин "універмаг".

По таких магазинах-"універмагах" крам продається по підвищених цінах, т. зв. комерційних. Але, на жаль, і в цих магазинах краму немає. У дні свят наряд колосальними лавами проходить ці величезні універмаги, одержуючи від продавців кожного відділу відповіді московською мовою: "нет" або "скоро будет".

Постачають крамом і сільсько-господарськими продуктами лише столичні міста, і то в обмеженій кількості. Щоб дістати пару мещтів чи то іншу річ, треба стати в чергу, або звечора, або ж у 12 год. ночі, інакше нічого не дістанеш. І головне те, що це по комерційних, підвищених цінах. (За пару мещтів треба заплатити 400-500 советських рублів при заробітній місячній платні робітника в 200-300 рублів).

В інші міста і села крам доставляють у дуже малій кількості й рідко. Потреба ж населення в ньому невимовна і це примушує наряд мучитися в щоденних чергах, які утворюються задовго до відкриття магазинів. А коли магазини відкриють, то коли є крам, сильніші силоміць пролазять на-

перед і дуже часто бувають випадки, що змучені падають в непритомн. на підлогу і по них "зачерствілий" від "доброго" життя „нарід“ топчеться, не звертаючи уваги. Часто виломлюють руки, ломлять ребра. Жінкам, що тиснуть без черги, виринають коси...

А жандармерія демонського царювання т. зв. робітничо-селянська міліція стоїть і "слідкує" за порядком. Викидає з черги за "провину" жінок робітників і селян, а на їх місце ставить спекулянтів чорного ринку, від яких, безумовно, має поживу.

І так з першого дня советської торгівлі і до сьогоднішнього дня нарід мучиться і кляне московського Ірода за "щасливе та радісне життя", а всіх комуністів та жидів за те, що лише вони все споживають, визискуючи трудовий нарід, бо в їх руках знаходяться і влада, і торгівля.

Але сказати "жид" голосно бояться, бо хоч це слово правильне в українській мові, за нього можна сидіти цілий рік у в'язниці.

Отака то, цивілізований світе, т. зв. советська торгівля!

2.

Тому то здивування рабів комунізму, яких самозванці послали в 1939 році в окуповану Польщу для "заведення порядку", при баченні великої кількості всякого краму, і то дешевого, навіть описати не можна. (Мешти доброї якості коштували тоді там 7 рублів).

Магазини польських міст на протязі декількох тижнів були приїзжими з "соціалістичного раю" обкидані старим драним взуттям, замість якого тут же за дешеву ціну взували нове якісне взуття. Блискавично розкуповувався одяг та інший крам.

Дуже болюче відчуває нарід т. зв. Советського Союзу нестачу промислового краму, але з горем

та бідною напівобірваній у полатаних лахах перебивається.

Щодо харчевих продуктів, без яких не можливо існувати, то тут справа стоїть набагато гірше, бо шлункові латка не допомагає, а постачання міст продуктами у великій мірі недостатнє.

Продукти, що доставляють на ринок колгоспи, не задовольняють потреб населення і на 50%. Тому на ринку “ярчуком” ходять мешканці міста, здебільшого, безумовно, жінки, вичікуючи довозу та виглядаючи з вулиць машин колгоспів. І як тільки машина виїжджає з вулиці, до неї чіпляються “покупці” — голодні будівники демонського всесвітнього соціалізму. Перший за машину, другий за першого і так далі, і поки машина підїде до свого місця на ринку, утворюється тисячна черга, а продуктів на машині лише на чоловік 100-150. Треба виглядати другу машину, третю і т. д. І так щодня, і на протязі цілого дня.

А деякі шофери колгоспів, що рахують робітників більшими “винуватцями” за “побудову” соціалістичного “раю”, не дивлячись на те, що до машини “вчепилась черга”, пускають її на ввесь хід, і бідний голодний нарід падає на бруківку, розбиваючи собі лиця, ламаючи руки та ноги.

Отаке то, світе, постачання продуктами міського населення в соціалістичному “раю” — на одній шостій частині земної кулі!

3.

Припустім собі, що фабрики та заводи мало продукують промислового краму, бо зайняті будівництвом всякого воєнного спорядження, а колгоспи мало продукують м'ясних та молочних продуктів, бо продукують здебільшого “хлібні злаки” — збіжжя.

Але й тут наше припущення буде помилковим, бо в Україні — житниці всієї Європи — навіть перед другою світовою війною, себто в 1941 р.,

щоб купити один кг. хліба, треба було ставати в чергу звечора і стояти цілісіньку ніч. Хліба ж давали в одні руки лише один кг.! І це називалась вільна (безкарткова) торгівля, про яку хвалячись, один із катів говорив по радіо: “карточної системи ми вводять не будем”. І хліб чорний продавався по 90 коп. за 1 кг., хоч пшеницю від колгоспів забирали по 80-90 коп. за пуд (16 кг.).

Для скасування черг бандити не вживали заходів для збільшення випуску печеного хліба, щоб задовольнити повністю потреби населення, — а вживали знущань. Було вночі, перед ранком, підїздить до черги жандармерія ката вантажною машиною, хапає змучених у черзі людей, кидає до машини і вивозить км. 10-15 за місто (10 миль), а там скидає. Голодні, а взимку й холодні “господарі найдемократичнішої в світі країни” плентаються пішки, повертаються до міста вже без усякої надії на купівлю одного кг. хліба, бо до часу їх повернення хліба по магазинах уже не буває.

Отаке то, робітники й селяни Заходу, постачання хлібом робітників і селян “соціалістичного” будівництва на одній шостій частині земної кулі, звідки хлібом постачається багато інших країн, а перед війною постачались друзі большевицьких самозванців — німецькі нацисти та італійські фашисти.

4.

Багатьом здаватиметься це неможливим, але ж за залізною заслоною все можливе, навіть те, чого голова чоловіка не може придумати. Тому то і залізна заслона існує, бо коли б її не було, то в т. зв. Советському Союзі залишився б лише демон кривавий та декілька його прибічників, також забруднених людською, християнською кров'ю, з соратницькою Московією.

5.

Там таки за залізною заслоною — в пеклі цього світу — де існують лише жахи та катування, найбільшим святом вважається дні 7 та 8 листопада, себто дні т. зв. Жовтневої Революції, в які то дні самозванці, обдуривши народи бувшої царської тюрми, взяли в свої руки кермо.

На це свято червоні шахраї “кидають” до міст найбільше краму та різних продуктів, щоб після демонстрацій кожен зміг “добре” попоїсти та й подякувати за “добробут”, принесений ними “визволенням із царської тюрми”.

І що ж Ви думаєте: що робітник має на це свято? що він може дістати з продуктів? А ось що. Коли жінка робітника буде тинятися цілісінькими днями по чергах на протязі 3-ох днів, то вона дістане, себто купить: 1 кг. оселедців, 3 кг. хліба, 250-500 гр. масла, 3 кг. цукру, 500 гр. сира, 1 кг. ковбаси і... все. Зате водки та вина зможе дістати скільки їй забажається.

А тоді трудящі після, безумовно, примусової демонстрації з “радощів” добре вип’ють, без жодної їжі відразу п’яніють і замість дякувати, починають бандитів лаяти та проклинати, за що потім суворо караються.

6.

Ось чому народи пекла — одної шостої частини земної кулі — дні 7 та 8 листопада вважають днями жалоби, постять і молять Господа Бога про помилування їх та звільнення від демонського насильства.

На знак солідарности з мучениками комунізму всі народи світу повинні також уважати 7 та 8 листопада днями жалоби та утримуватися в ті дні від розваг і забав.

Щождо українців, розкиданих по всьому світі, то по всіх церквах обох віровизнань у ці дні повинні відправлятися поминальні Богослуження

за всіх загинутих за віру Христову і нашу матір Україну.

У календарях дати 7 та 8 листопада треба відмічати, як дні жалоби, з короткими про те поясненнями.

7.

Певно, що т. зв. большевицька влада, бажаючи похвалитись перед американцями виробництвом жіночого одягу та взуття, в одній одяговій крамниці Нью-Йорку, не так давно, влаштувала виставку.

Треба припускати, що на цю виставку большевики привезли найкращі свої вироби й визначили мінімальні ціни.

Як же в дійсності виглядали советські вироби в порівнянні до місцевого виробництва й цін? Найкращий советський одяг виглядав незугарно пошитим і з матеріялу низької якості. Щодо цін, то вони не витримували жадної критики.

Жіноча сукня із штучного шовку (рейону), яка в США коштувала б принаймні 5-6 дол., за советськими цінами коштує 535 рублів. У перерахуванні за офіційним курсом на долляри, ця сукня коштує 134 дол. Жіноче вбрання з нечистої вовни коштує 506 руб., або 126 доларів. Жіноче пальто з нечистої вовни коштує 620 р., або 155 дол.

Такі ж високі ціни існують і на взуття.

Заробітки ж жінок у порівнянні з дорожнечею в Сов. Союзі дуже і дуже низькі. Вони в декілька разів менші від заробітків чоловіків, про які вже сказано. (Див. "Свобода в "рабстві").

Як бачимо, то раби комунізму, себто будівники жидівського соціалізму, і на сьогоднішній день не мають ніякої можливості по-людському ні вдягнутися, ні взутись, не кажучи вже про якесь не добре, а хоч би можливе прохарчування.

Отакий то "рай" большевицький! Як би раби змогли забути наготу, то ходили б там, як іще перші люди в дійсному раю.

ЗАКРІПАЧЕННЯ БОЛЬШЕВИКАМИ СЕЛЯН

В Україні — “на нашій, не своїй землі!”
1929-1930 рр.

1.

Зима. Крутить із шаленою силою хуртовина. Мороз досягає 20 ступенів Ц., а біля брами Харківської в'язниці тисячний натовп жінок-селянок. Одягнені вони в різне лахміття та подерті кожушанки, рештки залишеного червоними катами “одягу”. І вони, як отара овець під час негоди, збились до купи біля брами та м'ру в'язниці, щоб хоч трохи захиститися від завірюхи та зігрітися від страшного холоду, що пронизував до самих кісток.

Деякі з них по дві, деякі по три, а то й по чотири доби вартували, щоб у них взяли хоч невеличку “передачу” їх чоловікам.

На побачення з чоловіками вони в ніякому разі не числили, бо ж їхні чоловіки ув'язнені як “вороги народу”, як “контрреволюціонери”, як такі, що хочуть “повалити” владу катів. Фактично вони не мали що й передавати, бо червоні кати все їх майно й харчеві продукти пограбували дочиста.

І їх турбувало вже не те, щоб нагодувати мучеників, а хоч би довідатися чи живі ще їх дорогі чоловіки, яким дозволялось написати: “передачу одержав”.

Довідавшись про це, вони раділи і підбадьорювалися. Здебільшого ж було так, що катівські

сатрапи передачу забирали кажучи, що чоловік нічогосінько не хотів написати. Це означало, що червоні людоїди його вже замордували або ж розстріляли, або в останньому випадку заслали в Сибір на каторжні муки. Вороття звідти теж не було.

Ясно, що одержавши таку вбивчу вістку, жінки непритомніли, підіймали крик, галас, плакали на взрид до божевілля, але порятунку не було ніякого. Навіть ніхто співчуття не міг висловити, хіба тільки нишком у своїй душі. Бо до “ворогів народу” треба було бути всім жорстокими та з ворожим до них наставленням. Катівські ж сатрапи тільки ходили та всміхалися.

А хто ж були ті “вороги народу”? Не більше й не менше, як звичайнісінькі собі селяни, які жили мирно, мали тихе родинне життя, не пили й не гуляли, любили працювати та мали невеличке майно: пару коней, одну або дві корови, свиняку та різну домашню птицю. Але вони вірили в Господа Бога і не займалися доносами. А це якраз і злило червоних катів, і вони давали їм прозву “куркуль”, і як “ворогів народу” запроторювали до в'язниць. Тим же червоні кати застрашували все населення до беззастережного підкорення, бо розпочиналась колективізація — закріпачення селян.

І це не в одній області чи повіті так було, а по всій Україні. І всі в'язниці міст були понабивані мучениками. Де за часів царату містилося по дві-три тисячі чоловік, там за червоних катів понабивали по 12.000-13.000 чоловік.

Скільки ж ті мученики перетерпіли жахів, знущань, тортур, то це навіть тяжко описати.

Родини цих “ворогів народу” залишались напризволяще. До них ніхто не мав права ні заходити, ні розмовляти з ними, бо з усіма хто мав би з ними зв'язок, поводитися так, як із ворогами народу і вживали до них репресій.

Ті ж, у кого відібрали й хати, ходили безпри-

тульними, як вигнані господарем собаки, голодні й холодні. Ніхто їх не приймав і ніхто їм не допомагав.

Того відчаю, тих переживань і мук жінки-матері, яка залишившись сама без притулку, мала ще й декількох дітей, не можливо навіть висловити.

Усі ті мучениці, які раніш нікуди не виїздили з села, їхали потягом чи то йшли пішки до міст, шукати захисту у вищих головорізів. Оббивали пороги т. зв. суду, прокуратури, НКВД, та дарма, бо ніхто з "ворогами народу" не хотів і розмовляти.

Як відомо, майже всі пости там займали жиди, які з самозадоволенням дивилися на муки беззахисних. Зверталися вони й до юристів, що теж здебільшого були жиди, які забирали останні гроші, не даючи найменшої допомоги.

2.

Ох, як тяжко це все згадувати, а згадувати треба, навіть необхідно, бо, перебуваючи на чужині, в умовах вільного життя, забуваємо про муки, заподіяні нам червоними катами і особливо чужинцями. І не тільки що забуваємо, а навіть дехто лізе до тих же чужинців знову, і знову продає душі українського народу.

**В Україні — “на нашій, не своїй землі”
1930-1931 рр.**

1.

Була вже добра ніч, як несамовитий крик, плач дітей, гавкання собак, іржання коней і постріли з рушниць на смерть поперелякували мешканців присілка Н. при дворці Катерининської залізниці. Ніхто не міг не тільки що спати, а навіть і в ліжку бути.

Всі повдягалися і сиділи мовчки в кімнатах, чекаючи на день Божий з усе більш обіймаючим страхом і безчисленими думками: що сталося і що буде далі. Світла світити боялися. Дивитися у вікна не могли, бо знадвору були зачинені віконниці.

Про те ж, щоб вийти на вулицю, не було й мови, бо в раю червоних катів боялись і тіні своєї, і не лише вночі, а й удень. А галас усе збільшувався й збільшувався, і тільки перед ранком почав потроху стихати. Вже була восьма година ранку, а поперелякувані все ще боялися виходити. Лише по десятій годині почали один по одному виходити та один у одного питати що сталося? Але ніхто нічого не знав, а даліше своїх домів боялися йти.

А що ж було насправді? На мові червоних катів, це провадилась кампанія усупільнення селянського майна, кампанія колективізації, бо сто-

сячні ув'язнення селян "куркулів" узимку 1929/30 рр. позитивних наслідків не дали.

Тепер же большевики забрали всіх селян із хутора Вірного і пригнали на двірць для відсилки на Далекий Схід. Забрали й того селянина, якого декілька років тому, за зразкове господарення, наділили грамотою та в подарунок дали трактора. (Залишились тільки вірні катам "собаки" та донощики, один або два на хутір).

Забрали старих і малих. Малих дітей і старших віком, які неспроможні були йти, посадили на сани, а всіх інших гнали пішки. З собою брати нічого не дозволили.

Дарма, що була місячна, зоряна ніч, тисячна згряя катівських сатрапів озброєна до зубів, мала при собі ще й собак, боячись щоб часом хто зі "злочинців" не втік.

Безумовно голосили жінки, кричали діти, коні іржали, певно співчуваючи в'язням, гавкали собаки, а червоні кати до того ще й стріляли.

2.

Пригнавши тих мучеників у глуху зимову ніч на двірць, катівські вислужники посадили їх, вірніше буде, коли скажу — вщерть понабивали ними неопалені вантажні вагони, замкнули двері і відразу ж повезли в далеку дорогу. Куди їх везли і що будуть з ними робити, про те ніхто нічого не знав.

Вагони відмикались лише раз на день. Давали якоїсь бурди замість зупи по пів літри на особу, та по маленькому кусочку чорного хліба, щоб не всі разом поздохали, як сказав один із червоних катів. Також виносили бруд із "параш".

Брак їжі, нестерпні переживання й жахливі умовини так відбивались на здоров'ї матерів немовлят, що вони зовсім не могли годувати своїх діточок грудьми. Знесилені немовлята плакали, пищали та до грудей матерів припадали і ссали, але

нічогісінько не споживали. Голодом виснажені бід-
несенькі на руках матерів умирали. А матері...
Боже, що діялося з ними...

Батьки тугу ту в своїх серцях переносили, пла-
чучи нишком, щоб не додавати ще більшого жа-
лю матерям. Були й такі, що катівською бурдою
немовлят заливали, але, не витримавши, діти по-
вмирали.

Отак ні в чому невинних святих янголят чер-
воні кати вбивали, а в матерів та батьків здоров'я
відбирали.

Неймовірно тяжка, смердюча атмосфера, тісно-
та, бруд, а до того ще й зовсім голодові пайки
відібрали життя й у багатьох старших віком та
малих дітей.

На станціях, де відчиняли двері, катівські са-
трапи мертвих забирали, а куди дівали, то одному
лише Господу Богу відомо.

Довго і дуже довго їхали мученики — сини і
доньки нещасної нашої матері України, кінць-
кінцем на одній із станцій Вологодської губернії
катівські сатрапи повідмикали й повідчиняли двері
і на все горло загорлали: "Собірайтесь, приїхалі
на место!"

І тут же посадили на сани, завезли у величез-
ний ліс та й поскидали проти неба на сніг, висота
якого була до 1.50 м., і знову загорлали: "Ето
для вас вольное поселеніє, рубіть деревья й строй-
те дома". Тяжко собі навіть уявити те становище
в якому опинились ці живі ще мученики з досить
підірваним здоров'ям на морозі до 30-35°, а то
й 40° Ц., не маючи належного одягу, ні жодних
засобів прожитку.

А що зробиш? Хочеться жити! Ох, як хочеться
жити! І вони, помолившись в душі Господу Богу,
почали будувати.

Чому помолившись в душі? Та тому, що коли б
молилися голосно або взагалі подали знак, що
хочуть молитися, то зразу були б розстріляні.

Взимку 1930/31 рр. десятки, а може й сотні тисяч синів та доньок колись вільної України, вивезли червоні кати в далекі східні області Московії. Тисячі повмирали дорогою, тисячі повмирали на місцях вільного поселення від голоду й холоду, а може, Бог святий знає, може вже й нікого не залишилось живого. Всім же відомо, як гинули сини нашої неньки України на будівництвах каналів, у Сибірських лісах, на Соловках, Колимі й інших місцях далекого Сходу, місцях віковичної мерзлоти.

3.

Дуже тяжко згадувати про всі жахи й муки, що переносив наш многотраждальний нарід, а згадувати треба, щоб і на мить не забувати того, що діється “на нашій, не своїй землі” і що наші батьки й матері, брати і сестри, сини й доньки до цього часу терплять страшні жахи і нестерпні муки.

В Україні — “на нашій, не своїй землі”

1932-1933 рр.

1.

Тверда, і дуже тверда, душа Українського Народу. Загартоване й його серце. Чи то так сильно вплинула ще давня боротьба з “бусурменами” (турками, татарами й ордами інших племен), чи то відбилась кріпацька неволя накинена царатом “братньої” Московії, чи то вже зробила їх такими брехлива політика й жахи червоних катів, тяжко про те сказати. Треба припускати, що все те разом узятє зробило наш нарід таким твердим і загартованим.

Бо й боротьба з бусурменами, що лізли на нашу землю з усіх кінців, була тяжка й довготривала.

Неволя ж, накинена царями Московії, замість визволення від гніту підступних ляхів, які теж немало попили крові нашого народу, ще більше завдала шкоди. Варвари з нашим народом поведились гірше, ніж із твариною.

За часів кріпацтва за найменшу “провину” сікли різками. Людей міняли на собак. Без дозволу пана ніхто не мав права ні женитися, ні виходити заміж. Хто панові був до вподоби з жінок чи то дівчат, тих силою забирали до покоїв пана і примушували з ним жити. Матерів, які мали немовлят, примушували годувати своєю груддю панських цуценят.

Після проголошення волі, в 1861 році, покращення йшло такими малюсінькими кроками, що й на протязі десятків років його не було видно. Поперше, землі в своєму користуванні селяни мали зовсім незначну кількість. Обробляти її не було чим. Сільсько-господарська продукція мала дуже низьку ціну. Подруге, податки накладались досить високі. Ренту за орендовану в панів землю треба було платити теж високу.

І воля ніяк не могла відірватись від неволі. Неволя здоганяла її. Селяни не мали чим сплатити податків (подушного) і їх за несплату мучили й катували. Взимку босими ногами ставили на кригу й підлівали холодною водою. Коли ж хто, не маючи змоги, і після катування не сплачував, у того забирали його майно.

Теж тяжкі й дуже тяжкі були часи. Треба було довгого часу й великої жертвенної боротьби, доки нарід добився можливостей задовольнитись хоч куском насущного хліба.

У москалі (в солдати) спочатку забирали на 25 років, а потім термін усе зменшувався й зменшувався, і в кінці падіння царів-варварів дійшов до 3 р. в армії та 4 р. у фльоті.

З солдатами поводитись гірше, ніж із собаками. Не віддав "чести" офіцерові — били, не так повернувся — били, не встав своєчасно — били, не дуже стукнув закаблуками — били, дуже стукнув — теж били. Взагалі їх били на кожному кроці і за кожний крок. У 1915 р. "хлопців", які ще не були й солдатами, били — й добре били — за те, що лушили соняхи підчас призову, свідком чого я особисто був.

І в останніх часах у таких містах України, як Харків, Київ, Дніпропетровське, Одеса й інші, при вході в парки були прибиті дощечки з написами: "Солдатам і собакам вход воспрещон".

По головних вулицях міст солдатам дозволялось ходити по одному, лише спеціально визна-

ченому боці. Їхати трамваями дозволялось тільки на передній площадці. Заходити в ресторани чи то чайні солдатам суворо заборонялось.

Жадної освіти, особливо по селах, царі-варвари не давали і наш нарід за понад 200 років неволі, культурні надбання нашої вільної колись держави почав забувати. Перестав бути письменним. Лише сувора традиційність, передавана з покоління в покоління, охоронила наш нарід від повного забуття "хто ми і чиї ми діти", в чому в найбільшій мірі заслуга Апостола України — кріпака Т. Г. Шевченка.

Школи по селах відкривались також лише перед падінням царату і навчання провадилось виключно московською мовою.

У середніх школах, які були по містах, селянинові несподобало було вчити своїх дітей, бо це коштувало дуже дорого та й нерадо відчинялись перед ним двері. За високу школу не було чого й думати.

До неймовірності були визискувані й робітники. Вони працювали по 12-14 год. на добу, і лише перед падінням царату, по 10 год., одержуючи мізерну оплату.

Червоні кати, врахувавши тяжке становище робітників і селян бувшої тюрми народів і їх темноту й несподобаність до будьяких здорових обмірковувань, кинули клич: "фабрики й заводи робітникам, земля селянам". До того додали, що кожний нарід має право на самовизначення.

Українські селяни з великим застереженням прийняли клич катів, і майже ніхто за большевиками не пішов. Тільки ледарі, гультаї та картярі пішли на службу до катів.

Червоні ж кати, прибравши силою до своїх рук владу, з першого року почали селян грабувати, розстрілювати, забирати до в'язниць, засилати в Сибір. Храми Божі зруйнували, а святості церковні брудними ногами потоптали, а потім спалили.

Заборонили молитись Господу Богу, а хто молився, то був переслідуваний і катований. Більшу частину священослужителів розстріляли, а останніх заслали в Сибір.

Брехливі обіцянки червоних катів, які виставляли себе захисниками поневолених, а ставши до влади в неймовірний спосіб катували та знущалися над народом, мабуть найбільше вплинули на твердість душ нашого народу й загартованість його серцець.

2.

Це можна припускати ще й з тих причин, що:

1) Не дивлячись на стотисячні ув'язнення селян узимку 1929/30 рр. себто в перші роки колективізації.

2) Не дивлячись на катування ув'язнених, засилення в Сибір, розстріл їх і пограбування їхнього майна,

3) Не дивлячись на примусове, в нелюдський спосіб проваджене вивезення десятків, а може й сотень тисяч селян у холодні області Далекого Сходу, під час кампанії колективізації і цілковитого пограбування їхнього майна,

4) Не дивлячись на знущання над ними і величезну смертність серед них через голод і холод,

5) Не дивлячись на всі заходи й засоби, яких уживали червоні кати, український нарід не хотів об'єднуватися в колективні господарства. Український нарід не хотів усупільнювати свого майна.

Український нарід уже добре зрозумів, що він попав у найбільшу неволю, яка тільки могла бути придумана й застосована до живої істоти, не кажучи вже про чоловіка.

Але він твердо й непохитно вирішив у кріпацтво не йти.

Червоні кати зганяли віча і весь час товкмачили людям про доцільність колгоспного життя, про той добробут, який будуть мати селяни після

успульнення свого майна, затративши мінімальну кількість фізичної енергії.

Селяни вперто мовчали. Ніхто ні слова. “Рявкне” було вірна катам “собака” два або три слова, і на тому кінчалось.

Ішли до своїх ще хат. Ішли мовчки, ніхто нікому ні слова, бо вже й боялись один одного, хоч усі й думки мали одні й ті ж і всі твердо тримались свого попереднього рішення — не йти в кріпацтво, що б там не було.

На ранок кати знову гонили селян на збори й товмачили те ж саме. І так щодня.

Складати вину на “куркулів”, або ж на “заможних середняків” катам не вдавалося, бо з першими вони “розрахувались” в 1929/30 рр., а з другими в 1930/31 рр. Так почали вони нападати тоді на “середняків”, що, мовляв, думають, “категоріями кулаків” і всіх відбивають від найбільшого, яке могла б мати людина, щастя. Нахвалялися й з ними зробити те, що зробили з їхніми попередниками. Стукали об стіл кулаками, кричали, вживали брудних слів та виразів, яких назагал уживають москалі.

А нарід усе мовчав. Тим часом відчув, що буде шось страшне, бо добре зрозумів, що за спинами москалів, т. зв. большевиків, стоять жиди й під московськими назвиськами криються жидівські прізвища. І добре собі усвідомлював, що жиди так справи не залишать, бо ще до революції 1917 р. вони ввесь час говорили селянам: “Ви вже в мішку, вас залишилось тільки зав’язати”. І вони, зав’язавши, почали діяти.

Пригадалися і 1921 та 1922 рр. Роки “викачування” хліба-зерна для “робітників”. Комісарами тих грабункових акцій були здебільшого жиди. Пригадалися і часи т. зв. золотухи, коли підступами, хитрощами, ув’язненням й тортуванням невинних “викачувалось” золото. Там також перша золота “скрипка” була в руках жидів.

І тоді стало ясным, чому саме царського міністра Столипіна, який запровадив був земельну реформу, що в більшій мірі розв'язувала проблему малоземелля й набагато покращувала життя селян — убив саме жид. (Подробиці див. "Жиди і світ", розд. 10-й).

Не дивлячись же на всі застрашування, стуки й крики, на всі освідомлювання й пригадування, український нарід у кріпацтво — т. зв. колективні господарства — не йшов.

3.

Насунувся гураган. З величезною силою вдарив перший грім і страхіття блискавкою рознеслося по всій нашій, не своїй, землі.

Катівські сатрапи по всіх селах і хуторах величезного простору всієї України забирали у селян увесь дочиста хліб.

Забирали жито, пшеницю, ячмінь, овес, просо, гречку, кукурудзу, пшоно, муку, крупи і все, що тільки належало до харчевих продуктів. Все, що могла б споживати людина або тварина. І забирали не тільки в будках, закрамах та кошілях, чи то на горищах, а буквально скрізь і всюди. Навіть із горшків та глечиків витрушували різні крупи та пшоно. Місця, де лежав хліб, підмітали й змітки теж забирали, незалишаючи ні зернини.

Крім того, провадили найпильніші розшуки: в печах, грубах та лежанках, під причіпками та стінами, коли їм здавалось, що там для сховку зроблені подвійні стіни. Розривали солому, сіно, полу і там перешукували. Коли підозрівали, що солома чи сіно заново складені, то всю геть солому чи то сіно розкидали.

Ходили з залізними, на кінці загостреними палицями й штрикали скрізь по дворах і городах. У місцях підозрілих глибоко рили землю лопатами.

В кого знаходили закопаний чи то взагалі захо-

ваний хліб, того розстрілювали на місці без суду й допиту.

І так по всій Україні наступили чорні, ніколи не забуті, нечувані в історії дні. Дні видимої смерті. Дні найжахливішої смерті. Суворо раховані дні життя, бо кожен знав, що ще місяць, ще тиждень, ще один день, ще одну годину, ще одну хвилину поживе а потім таки згине й обов'язково згине, бо нема чого їсти.

Спочатку мученики за віру Христову і націю свою живилися овочами та городиною, домішуючи сушене й потерте на муку коріння будьякого зілля, або ж непридатне для їжі зерно з нього. Потім забивали худобу, різали птицю.

Їли в дуже обмеженій кількості з розрахунком, щоб якнайдовший час протягнути. Бо жити, Боже милий, як хочеться жити! Хоч день, хоч два ще пожити. Хоч трішки ще покористуватись тими благами, тією красою-природою, що Ти, Великий Боже, утворив для чоловіка. Подихати, ще хоч трішки тим повітрям, яким живиш Ти всесвітнє своє сотворіння.

Їжа в селян-мучеників із кожним днем зменшувалась тай зменшувалась і незабаром скінчилася.

Голодом виснажені, душевно змучені, морально вбиті, почали втрачати здоровий змисл, здоровий розсудок. І їли вже все, що попадало під руки. Поїли своїх собак, котів. Їли щурів і мишей, коли хто міг упіймати. Їли кістки, перепалюючи на вогні. Ходили по десять, а то і по сто разів на одні й тіж місця розшукувати чого-небудь для їжі, але ж нічого вже не знаходили.

І вже не тільки кожен день або кожна година, а навіть і кожна хвилинка вживала останні залишки їх сил. Вони вже дивились наперед себе — і нічого не бачили. Слухали — і нічого не чули. Говорили, не розуміючи, що й про що.

Це вже не були люди, а мерці, але вони ще ру-

хались і були страшні, як нічні тіні. І ці тіні вставали і знову йшли на “здобич”, бо хотіли їсти, але не тільки що нічого не знаходили, а мало хто й повертався додому. Подорозі падали й умирали. Ті вмирили там, а інші вдома, — але всі вмирили. Було багато сіл і хуторів, у яких жодної живої істоти не залишилось.

Червона чума косила і старих, і малих. Косила страшною косою. Косою голодової смерті, яка далека до порівняння з усякою смертю, навіть зі смертю від чорної чуми. Бо чи є ще смерть страшніша від смерті з голоду? Перед цією найстрашнішою, найжахливішою смертю багато людей божевільно. Були випадки, що матері в припадку божевілья їли тіла своїх рідних дітей, раніше померлих.

4.

І лягло їх сім мільйонів. Сім мільйонів тільки голодовою смертю замучили червоні кати наших братів і сестер за віру Христову і Націю Українську.

Такого страхіття світ ще не знав і не чув ані за яких часів і ні за яких правлінь. Але про цей страшний морд на нашій батьківщині світ знав і знає тепер, але мовчить. Чому?

Це було найстрашніше й нажахливіше від усього що траплялось на світі від першого дня його створення.

Це було найогидніше з усяких збройних і беззбройних воєнних знищень. Бо тут знищені ні в чому не винні цілі родини: батьки й матері, брати й сестри, сини й доньки.

Знищені без усякої причини і будьякого спротиву. Одне тільки, що вони були непохитно вірні Господу Богу Ісусу Христу та душею й тілом любили свою матір Україну.

Тих вірних Богові і відданих своїй нації знищено сім мільйонів чоловік. У порівнянні до кіль-

кости населення інших країн, це знищено: Чехію з Словачкією разом узятих. Це знищено Латвію, Литву й Естонію, разом узятих. Це знищено Бельгію цілком. Це знищено дві з половиною Фінляндії. Це знищено Швецію, Норвегію. Кінець-кінцем це знищено половину Канади.

Чи можливим було б, щоб світ про те не знав?.. Ні, це неможливо. Світ про те знав. Світ також знав про сотні тисяч невинно ув'язнених у 1929/30 рр. і за сотні тисяч примусово вивезених у 1930/31 рр. Світ знав про всі арешти й ув'язнення і про всі концентраційні табори та непосильну примусову працю. Світ також знав і про зруйнування храмів Божих і спалення святощів церковних.

Перше підтверджується тим, що червоні кати пограбувавши в українських селян хліб - зерно, експортували його в різні країни і продавали там за безцінок, дешевше місцевого хліба, утворюючи таким чином демпінг. Демпінг і був товчком виявлення країнами світу його дешевизни. Так само було і з лісом (деревом), для заготовки якого червоні кати визискували даремну примусову працю "невільників".

А останнє підтверджується тим, що підчас війни запропоновано, вірніше, зроблено натиск на червоних катів дозволити відкрити церкви.

Світ про все знав і знає, але мовчить. А тому повстає питання: Чому мовчить?... Це "чому" є складною загадкою.

Під словом "світ" розумію світові правління, а не маси. Загальна маса справді нічого не знала і зовсім мало що знає й тепер.

5.

Переглянувши пройдений нашим народом життєвий шлях просто таки впадаєш у запаморочення. Яким тернистим був він спочатку і яким нестерпно-жахливим став у останніх часах. А нарід ми по-божний. Відвідуємо церкви, підносимо моління до

Господа Бога, і, поверхнево дивлячись, наче б то нам належала б бути велика підтримка від Нього. А коли розкриєш усі сторінки життя й уважно їх проаналізуєш, то стають уповні зрозумілими наші теперішні покутування. Бо гріхів і гріхів непростимих накоєно нашими людьми занадто багато. Ще й за княжих часів, за часів гетьманів, за час поневолення московським царатом, підчас перебування в неволі ляхів, а про останній час, то тяжко навіть згадувати. Хіба ж не допомагали червоним катам і наші люди руйнувати храми Божі, катувати й розстрілювати рідних батьків та матерів, братів та сестер, грабувати майно своїх людей, засилати їх у Сибір, відбирати останній шматок хліба, а тим самим відбирати від них життя в найжорстокіший засіб — голодом.

Чи не за ці ж усі гріхи несемо ми такий тяжкий хрест нашого життя?..

Навіть і тепер підносимо моління перед Господом Богом, просимо його милосердя й допомоги, а своїх обіцянок не дотримуємося, ігноруючи тим самим і свої моління.

Не виконуємо ми однієї з двох найбільших заповідей, на яких, як сказав Ісус Христос, увесь закон і пророки стоять, а саме: "Люби свого ближнього, як самого себе".

Невиконання цієї заповіді не треба дошукуватися та потайки залазити в душі. Це ми робимо відверто, навіть з хвалькуватістю. І не тільки не любимо ближнього, а й з ненавистю ставимося один до одного. Обливаємо один одного "поміями", вживаючи різних непристойних слів та виразів.

Бувають такі випадки і на ґрунті релігійному, а особливо з потрясаючою ненавистю діється це на "полі бою" політичному. І не тільки цивільними особами, а навіть і священослужителями наших церков.

Виходить, що ті всі нещастя, мордування, жа-

хи, тортури, катування і ті всі найнеймовірніші страждання нашого народу, які були раніше і які і в теперішній час шаліють на нашій, не своїй землі, нас до цього часу нічому не навчили.

Сувора доля розкинула нас по всьому світі, а Господь Бог ще змилосердився над нами і допоміг нам живими й здоровими прибути на місця нового поселення. А коли добре вдумаєшся, то повстає запитання, чи це варто було? Чи наше тут перебування є допоміжним чинником у визволенні наших братів та сестер з неможливої для опису неволі червоних катів, чи навпаки? Мабуть, що останнє правдивіше. Бо ми і совісти не маємо, і людей не соромимось.

Ми й перед чужинцями, навіть на пресових конференціях, висловлюємо недовір'я один одному, називаючи братів своїх ім'ям ворога нашого народу. Тим часом добре собі усвідомлюємо і в душі (де хоч трохи іскриться совісти) відчуваємо, що говоримо неправду. І, головне, що всі й знаємо, що ним же, цим "ворогом", пролито немало святої крові за батьківщину.

А для чого ж це робимо?

Що примушує робити таку неправду?

Першим злом цього є ненависть, а значить відступлення від Господа Бога.

Другим злом є самолюбство й самовпевненість. "Портфель" Президента невірної покищо нашої української держави, кожен із претендентів на провідників хоче взяти до своїх рук, будучи впевненим, що тільки він зможе "вибороти" і "дати" щастя нашому многостраждальному народові.

Третім злом є тайно замасковані агенти червоних катів, які вживають усіх засобів і хитрощів, аби не допустити нашої спільноти до об'єднання.

А вже час, час прийти до згоди. Час правдиво прийняти до серця найпершу й найголовнішу заповідь: "Люби Господа Бога свого всім серцем своїм, і всією душею своєю, і всім розумом своїм".

І тоді можна бути впевненим, що й друга заповідь: "Люби свого ближнього, як самого себе", буде видержана, і Господь Бог почує наш клич, наші моління, наші тяжкі страждання, змилюється над нами і пошле нашому народові щастя й добробут.

**
*

Допоміжним чинником у всій ганебній роботі червоних катів і їх найогидніших учинках по селах України були члени т. зв. К. Н. С. (Комітету Незаможних Селян). Членами якого були ледарі, п'яниці, гультаї та картярі.

Червоні кати взагалі користувалися великими послугами темного елемента, а тому й по селах України розставили свої сіті під вивіскою КНС і туди назбирали такого елемента, який занадто добре їм і послуговував.

Після того, коли найогидніший із катів сказав: "Жіть стало лучше, жіть стало веселей", ці комітети розпущено.

Крім того катам допомагали молоді люди, що супроти волі своїх батьків пішли до них на послуги.

Молодь червоні кати гуртували в Комітеті Союзу Молоді, т. зв. КОМСОМОЛ, куди в останніх роках мусіла "добровільно" вступати вся молодь, хлопці й дівчата.

ТВЕРДЕ ПЕРЕКОНАННЯ

1.

І раніш я був упевнений, що сон, тільки дійсний сон, а не манячення безсонниць, або переживань яскравих вражень, є тільки від Господа Бога.

Тепер же я прийшов до твердого переконання в цьому, бо в одну з останніх ночей я бачив такий сон: Іду я на високонавантаженому возі, заїжджаю в один двір-город, де треба мені злазити, але злізти не можу. Ставлю я одну драбину, другу, а злізти все ж таки боюся, бо драбини хитко держаться. Дивлюся — поруч стоїть площадка на середині верха вантажу воза та землі. Я стрибнув на ту площадку, а з неї на землю і тут же зразу зустрів свою матір і почав з нею цілуватися. Лиця її я не бачив і вона вся була чорна-чорна і все навкруги чорне.

Іду я з нею, а вона мені показує рукою й говорить: "Це стоять корови ще не доені і там стоять корови ще не доені", і показує ще на якісь речі. А що нічогісінько не було видно, то я спитав: "Де ж ті корови, де ж те все, на що ви показуєте, коли я тут абсолютно нічого не бачу?" І проснувся. Була перша година ночі. Сон цей мене дуже збентежив. Думаю, що ж це може бути?

Щоб приснилась рідна моя мати, яка, бл. п. померла 30 р. тому, так ні, бо й лиця її я не бачив і вона була така чорна, як вугілля, і все навкруги було чорне-чорне. Щось інше. Певно зустріну якісь темні справи.

2.

Помилки не було. Буквально на другий день (в день після ночі) один з членів організації “Свідки Єгови” дав мені дві книжки: “Нехай Бог буде правдивий” та “Правда визволить вас” і каже: “Прочитайте хоч ці дві книжки, і ваші очі відкриються”.

Про таку організацію я не знав і з великим зацікавленням взявся читати.

Спершу я прочитав книжку “Правда визволить вас”, і дійсно очі мої відкрилися, але не так, як йому хотілося, а правдиво, бо я дуже добре зрозумів, що організація “Свідки Єгови” провадить чорну роботу, прикриваючись біблією.

Господь Бог задалегідь указав мені, що я поцілую чорну матір і я її вже поцілував, бо читав книжки організації, яка провадить темну роботу.

Хоч вона — ця організація — наводить цитати з біблії, але ж свої зауваження і вказівки робить не на користь віруючих в Господа Бога.

Релігія взагалі нею заперечується і вказується, що вона вийшла від диявола.

“Замість мати знання правди, то “християнство” сталося заміщенням релігії: католицької, протестантської, жидівської та поганської, і мішаниною політичних систем, демократичної і тотальної”. (Стор. 19).

(Православних вірних вони певно відносять до поганів, бо ніде ані словом не згадують. В одному місці є вираз: “греко-поганська”).

“Многі щирі люди дальше перебувають в неволі “зорованої релігії”, тому, що їх духовенство мильно навчило їх думати, що так звана “християнська” релігія і правдиве християнство є та сама річ. У своїм часі ця річ стала явною. В 1928 р., оці слова були написані й поширені по цілому світі, по цілому т. зв. “християнству”. Сатана є богом цього світа, отже народи цього

світа неможуть властиво називати себе "християнськими" народами. Нема бо такої річи як християнська релігія, бо правдиве християнство не є релігія". (Стор. 294).

Образів не визнають. "Бог не оправдує вживання образів під такою вимівкою, але називає це западнею і виразно забороняє це робити, тим, що почитають його в душі і правді. Навіть такий жест як салютувати рукою, або кинути поцілунок був заборонений Ним, як обожання образу або річи". (Стор. 35).

Хоч в цій же книзі є багато образів.

Не визнають також трійці: "Релігіоністи, стараючись сфабрикувати доказ для своєї науки про "трійцю" спричинили замішання через невластиве переложення тексту Йоана 1:1-3 з грецького перекладу на англійську мову". (Стор. 43.)

А в книжці "Нехай Бог буде правдивий" на стор. 297 зазначено: "окрім того кандидати хрещення хрестяться в "імя Отця і Сина і Святого Духа"...

З цього виходить, що ніяк не можуть позбутися правди.

Свою темну роботу будують буцім то у вірі до Господа Бога Ісуса Христа, але ж в цьому є великий сумнів, бо і трійці не визнають і правду затаюють, бо пишуть: ... а іменно Ісусові Христові, якого вони прибили гвоздями до дерева між двох розбійників" — стор. 226, а на стор. 244 образ прибитих до дерева.

Навіть не написали того, що Ісус Христос був розпятий на хресті. Чому?

Більше того, як видно з висловів, що поміщені нижче, проти християн всього світу провадять, я б сказав, таку нахабну і до того безпідставну боротьбу, обплюгавлюючи як їх, так і їх провідників.

Заперечують безсмертність душі: "Це доказує, що людська душа є смертельна, навіть коли чоловік є звершений і безгрішен..." (Стор. 70.)

Але тут же поряд на стор. 71 написано: “Коли Ілля чудотворною силою привернув життя дитині, він сказав до Бога: “Що душа сього хлопчика вернулась у його”. “І почув Господь поклик Іллі, і душа хлопцева вернулась в нього, так, що він ожив”.

Це вже є ствердженням того, що душа не вмирала, а тільки була залишила вмерлого хлопчика.

Далі вони пишуть: “Від 1918 р. “п’ята коломна” пересякла всі демократичні та ліберальні народи, крадькома влізає на права, привилеї та приналежності любимців демократії. Її остаточна ціль є, щоб поневолити людей і здушити правду і вість про Царство Боже. (Стор. 298.)

“На конференції Мирової Угоди в Версалі, у Франції, в 1919 р. опляновано Лігу народів, і тоді напірали на всі народи, а головно це робив американський президент, що був учасником її”. (Стор. 310.)

“Папа римський старавсь дістатись на верх Лігі, як на найвідповіднішу колесницю, але це йому не вдалося. На 16 Січня 1920 р. Ліга Народів відбула своє перше зібрання в Женеві, Швайцарія”. (Стор. 311.)

“Оце була перша поява і установлення предсказаної “гидоти спустошення”. (Стор. 311.)

“Будучи зложеною організацією із більш ніж пятьдесяти правительств диявольського світу”... (Стор. 312.)

“Світська історія вказує на Англо-Американський світовий імперіялізм, твердиня протестантизму.” (Стор. 312.)

“Щоб спонукати людство поклонитися ідолській “гидоті спустошення”, те повоєнне “християнство” буде напірати на людей, щоб вони шукали спасення в людській будівлі для свободи релігії і свободи від недостачей і страху”. (Стор. 318.)

“Аж в такому стані розвою “християнство” їдучи на своїй звірській гидоті закричить, що нареш-

ті у повному змислі, воно осягло мир і безпеку”.
(Стор. 321.)

“Християнство” невідпорно пхається на шлях на якому написана страшна судьба для нього і решта видимої організації Сатани. Як так може бути? Тому, що при помочи релігії воно наразило себе демонам під Сатаною, “князем демонів”. При помочи демонів воно і всі провідники залюдненої землі є зібрані в заговор проти єдиного законного правління землі, а це Господнього. Демони становлять невидиму часть великої сатанинської організації Змія.” (Стор. 322.)

“Тепер же питання виринає відносно тих Господніх “інших овець”, що померли перед битвою Армагедон. Многі з них повмирали в нацистсько-фашистських краях, як вірні мученики за йм'я Єгови, а многі в інших краях повмирали з інших причин”. (Стор. 337.)

“Свобода громадян кожного народу в цім світі є тепер вельми zagrożена. Вона скоро пропадає в тоталітарних краях, і цілком пропадає в тім повоєннім порядку, який творці його називають твердиною “Чотирьох Свобід”. Усі зведені ним будуть гірко розчаровані”. (Стор. 345.)

3.

З останніх висловів свідків Єгови виходить, що Ліга Народів — “гидота спустошення” складається з урядів диявольського світу.

Англо-американці це світовий імперіялізм, а “гидота спустошення” — Ліга Народів — навіть є ідолюська.

Вірні мученики за віру в Бога повмирали лише в нацистсько-фашистських краях і що свобода громадян скоро і цілком пропадає в країнах, де дотримуються чотирьох свобод.

Що вірні Господу Богу всього світу — християни — є в заговорі проти самого Господа Бога.

Чи можна мати стільки безсоромности, м'якко кажучи, щоб плести таку нісенітницю?

Чому ж не згадано ані одним словом найбільшого ворога, не говорю вже людства, а Господа Бога?

Чому не згадано країну де не тільки заборонені всякі релігії, а взагалі з душ вибивається віра в Господа Бога; де мученицькою смертю замучили тисячі священослужителів і мільйони вірних Господу Богу, частина з яких була розстріляна, частина заслана в Сибір, а частина замучена голодом; де храми Божі зруйновано, а святощі церковні спалено; де в школах щоденно тлумачать дітям про те, що Бога нема і що це все витівки, придумані багатіями.

Невже ж Свідкам Єгови, які добре “знають”, що робиться на небі і під землею, про цього найстрашнішого ворога до цього часу невідомо?

Правда, на стор. 273 сказано: “У тій вінії, невидимій для людства, сатана і його лукаві ангели були поконані. Вони були скинуті з неба в області землі...”, а тільки шкода, що їм “не дано знати”, в які ж саме області попав той сатанинський рід. Шкода також, що вони “не знають”, чиїми саме п'ятими колонами пересякнені демократичні та ліберальні народи.

А області ті є Схід земної кулі, бо найбільший ворог Господа Бога і людства всього світу там перебуває. Ім'я його — московсько-большевицька червона чума.

Світ ще не бачив і певно що й бачити не буде, щоб з такою запеклістю й диявольською люттю хто-будь боровся проти Господа Бога, як ворог зі Сходу.

Сам кричить, що Бога нема, і проти Нього ж веде шалену боротьбу. Для чого ж це робити?

Ще ніколи не було чути, щоб будь-яка армія боролася з неіснуючим ворогом.

А це говорить за те, що він добре знає, що Господь Бог є, він тремтить перед Ним і, усвідомлюючи свою близьку загибель, з поспіхом заливає

світ червоною чумою. Допомагають же йому в його юдиній роботі раніше ним утворені п'яті колони.

На превеликий жаль є ще люди, які вірять в його брехливі слова і демонські заміри.

А ще більш охоплює душу жаль, коли зустрічаєш людей, які допомагають йому провадити його сатанинську роботу проти Господа Бога і вірних йому людей.

Правда, одні допомагають свідомо, а другі не-свідомо, але ж наслідки одні й ті ж.

Організація "Свідки Єгови" провадить свою роботу в дусі нібито добродійному. "Не треба воювати, не треба крові проливати" й засуджує всіх пастирів, благословляючих "війни".

З цим можна було б погодитися, коли б сатанинський рід не повставав. Але ж він на протязі більш ніж трьох десятків років знищує все святе і щораз більше забирає життя віруючих у Господа Бога.

Крім того, як я вже сказав, він веде шалену боротьбу проти самого Господа Бога.

Повстає запитання: Поперше, чи можна встояти, а подруге, чи не буде непрошеним гріхом коритися сатанинському родові?

Чи не благословляв Господь Бог синів Ізраїля на знищення ворогів? Чи не допомагав Господь Бог Давидові у боротьбі з Філістимлянами? Чи не допомагав Господь Бог пророкові Мойсею знищити військо фараона?

Десятки разів у книжці "Правда визволить вас" повторюється, що Сатана хоче завладіти світом, що він усіх спокушує. Наводиться багато прикладів, як і кого спокушував. Про це, безумовно, всім віруючим відомо.

Також відомо, що перше спокушення, спокушення Єви, відбулося через Змія, і треба думати, що останнє й найгірніше спокушення, спокушен-

ня людства всього світу, відбувається через людей цілком і повністю відданих Сатані.

Відомо й те, що перший ворог Господа нашого Ісуса Христа був Ірод, який, бажаючи знищити народжене Дитя зі зміїною хитрістю випитував від мудреців про час і місце Його народження, щоб нібито піти і також Йому поклонитися.

Так і Червоний Ірод з диявольською хитрістю дозволив вірним відкрити церкви, щоб за допомогою спокушених захопити весь світ і знищити вірних Господу Богу на всій земній кулі.

Бо, як всі добре знають, то більшого нешастя людству ніхто ніколи не приносив, як теперішній сатанинський рід — московсько - большевицька Червона Чума.

Крім десятків мільйонів вірних Господу Богу, варварськи замучених з т. зв. братніх республік, мільйони загинули і далі гинуть поза його межами, але ж за його безпосередніми чи то посередніми діями.

Щез би цей сатанинський рід і відразу б на землі наступив би мир.

Але Господь Бог покищо погибелі на нього до цього часу не посилає і всіх нас випробовує у вірі до Всевишнього. Коли ж ми всі, в тому числі і Свідки Єгови, зрозуміємо, хто в дійсності є правдивий Бог і поклонимось Йому, і хто є сатанинський рід і відкинемо його, то сатанинський рід Господом Богом відразу ж буде знищений.

4.

Поки ж Свідки Єгови “зрозуміють”, то ми не мусимо мовчати. Ми зобов'язані відкрити людям очі.

Я, як українець, звертаюся насамперед до Владик і священослужителів греко - католицької і православної церков, якнайчастіше й більше роз'яснювати вірним про те лихо, яке вносять в

душі вірних різні секти і ту шкоду, якою захи-тується віра в Господа Бога.

Всі вони прикриваються ім'ям Господа Бога, "найсправедливішою" вірою в Нього і заманюють малодушних в свої організації, попавши самі в те-нети сатанинського роду.

Я особисто знаю осіб, які в Європі, зокрема в Бельгії, відвідували Православну Церкву, а тут пішли до різних сект.

Чому саме? Та тому, що організації сект їх шукають. Дають їм книжечки, тлумачать, хоч і неправдиво, біблію, а наших священослужителів обкидають болотом. І так сьогодні, завтра, після-завтра, аж поки не заплутають бідну жертву де-монським павутинням, в яке і самі попали. (А не-доєних корів є ще багато і тут, і там — зі сну).

Треба добре пам'ятати про "заблудившу овеч-ку" і за неї дбати, бо гріх ляже на їх пастирів.

Необхідно справу віри в Господа Бога поста-вити на ту височінь, на якій вона повинна стояти. Інші справи, як політичного, так і суспільно-гро-мадського характеру, відкинути на бік. Нехай ни-ми займаються цивільні особи.

Для кращого освідомлення вірних з несправед-ливими діями сект треба друкувати невеликі кни-жечки (брошурки) і роздавати їх вірним безкош-товно. Книжечки повинні друкуватися на різні не-справедливо тлумачені сектами теми, в послідов-ному порядку. Також давати вірним коротке пояс-нення в церквах.

Тим більше, що є багато осіб, яким хиткість ві-ри в Господа Бога прищеплена московсько-боль-шевицькою червоною чумою, і вони дуже легко піддаються нашептуванню, бо не знають дійсної правди.

5.

Чи то впливи організації "Свідки Єгови", що в своїй книжці: "Правда визволить вас", на стор.

312, пише: "Світська історія указує на Англо-Американський світовий імперіалізм, твердять протестантизму", так відбилися, чи то в результаті за проданості поодиноких осіб — протестантизм за п'ятовують, як п'ятоколонників большевизму.

Бо як же інакше можна розглядати справу оборони протестантськими церквами м. Торонто комуністів-музик, які за свою підривну роботу не дістали дозволу на в'їзд до Америки.

Або ж діяльність головних провідників протестантів, як сумної слави Г. Джансона, червоного декана Англійської Церкви та Дж. Ендикота, канадійського оборонця звирячого Сталіна.

А Т. Чао, голова ради протестантських церков в Китаю, з захопленням писав: "Немає ні одного вдумливого християнина в Китаю, який не дякував би Богові зі щирої душі за цю неочікувану перемогу. Упадок націоналістичного режиму закінчує усіма зненавиджену війну і дає владу комуністам, які мають усі основи провадити помірковану політику".

Напрошується питання: коли ж кінець-кінцем прозріють християни?

Коли ж кінець-кінцем провідники сект дійсно стануть на захист найвищих ідеалів Господа Бога Ісуса Христа і Самого Господа Бога?

Чи то ж можливим є, щоб християни підтримували ворогів Господа Бога? Ворогів, які нищать і церкви, і священослужителів, і вірних (див. Вороги релігії — вороги людства).

А в останньому часі в тому ж Китаї комуністи не тільки нищать католицькі церкви та протестантські секти, а зліквідували і самого Т. Чао та багатьох інших протестантських діячів, що свого часу теж підтримували комунізм.

6.

Кожний добре знає, що відламки від фундаменту будьякої будівлі не можуть бути вжиті ні для

побудови на них нової будівлі, бо, коли б хто й хотів побудувати на них, то все одно, навіть не скінчена, вона розвалиться, ні для якоїсь іншої корисної для людини цілі. Вони лише засмічують навкруги той будинок, від фундаменту якого відкололись, приносять великі турботи для господаря та руйнують саму основу. Їх треба негайно прибрати, а фундамент ремонтувати, скріплювати.

Так і секти, відколовшись від своєї основи-релігії, за посередництва поодиноких осіб, через їх примхи чи то неправильні думки, завжди перебувають у вирі шукань невідомого.

І головне те, що вони найбільше кричать про найкраще дотримання ними Божеських законів, ідеалів Ісуса Христа, Християнської моралі і т. д., і т. п.

А насправді, то вони є такими ж самими відламками, як відламки від фундаменту будівлі, що потребують негайного очищення.

Вони, ці відламки-секти, дійшли вже до самісінького кінця, я б сказав, до прірви, в якій мусли б скінчити своє існування.

Не можна ж інакше вважати, коли вони докотились до того, що почали захищати і навіть своїми діями допомагати ворогам Господа Бога і всіх людей.

З попереднього розділу ми знаємо за працю керівників протестантських церков, а тепер, як подає "Народня Воля", що виходить в Скрентоні, Америка, з дня 21. 8. 1952 р., в ч. 33, то і баптистські пастирі пішли на службу до безбожників, а значить провадять роботу проти Господа Бога.

"Народня Воля" пише: "Пролазки до скавтів. Матусов, бувший комуніст, розказав сенатській підкомісії МекКеррена, що комуністи намагалися свого часу опанувати і розкласти організацію скавтів в З. Д. А. Як приклад, Матусов подав баптистського пастора Веста, який при 7 своїх церквах

в Огайо зорганізував був скавтів, щоб вести серед них комуністичну пропаганду”.

**

Ці явища перестерігають усіх християн світу, в тому числі і нас, суворо й кріпко дотримуватись основної віри, яку нам передали наші батьки і матері.

Непохитно бути вірними Господу Богу в нашій правдивій вірі, а не ходити й не шукати невідомого, щоб часом і самим не дійти до того кінця, до якого дійшли секти, себто до прірви.

Тим самим нами буде дотримано навчання Господа Бога Ісуса Христа: “Отож, кожен, хто слухає цих моїх слів і виконує їх, подібний він до чоловіка розумного, що свій дім збудував був на камені”.

“І линула злива, й розлилися річки, і буря знялася й на дім той кинулась, — та не впав, бо на камені був він заснований.

А кожен, хто слухає слова Мої ці та їх не виконує, — подібний він до чоловіка того необачного, що свій дім збудував на піску.

І линула злива, й розлилися річки, і буря знялася й на дім той кинулась, — і він упав. І велика була та руїна його.” (Єванг. Матв. 7-24-27).

7.

Як виявилось на конгресі протестантського союзу, що відбувався в серпні місяці 1952 р. в Штутгарті, Німеччина, протестантське духовництво що раз більше й більше вплутується в демонське павутиння, розсіюване по світі безбожницькими матеріалістами.

До такого зрозуміння веде той факт, що концепцію німецького “неутралітету” висунену Президентом Протестантської Церкви в Гессені др. Мартіні Німеллером і презесом Протестантської Церкви, др. Гайнеманом, підтримували не тільки німецькі представники, а й закордонні, проклямую-

чи "завдання миру" обов'язком Протестантської Церкви.

Т. зв. большевики, захопивши східню Німеччину, намагаються всякими засобами використати Протестантську Церкву, як свого речника, до того ж для німецького загалу авторитетного, в справі "Миру" та "німецького об'єднання". І як бачимо з дій конгресу заміри сатанинського племені безрезультатні.

Крім того, керівники Евангелицьких Церков їздять і на поклони до найлютішого ворога Господа Бога.

В цьому році др. Мартіні Німеллер уже відбув свою поїздку. Хоч вона трактується "приватною" й непов'язаною з його діяльністю, як Голови Протестантської Церкви в Гессені, але ж його дії говорять самі за себе.

Тепер же Голова Ради Евангелицьких церков в Німеччині, декан, др. Отто Дібеліус прийняв запрошення відвідати столицю бандитів світу і поїде туди з групою духівників. Відвідини Дібеліуса будуть мати вже формальний характер.

Прислане Дібеліусові запрошення схвалили члени Ради Евангелицьких церков в Німеччині.

Ще й такі речі бувають на цьому білому світі.

Начебто й віруючі в правдивого Господа Бога, а займаються ідолопоклонством.

А чи може прийти той час, коли сатана зміг би примиритись з Господом Богом?

Такого часу не буде ніколи.

То чому ж представники Евангелицьких Церков так легко піддаються диявольським спокусам і йдуть назустріч їх намірам?

На таке запитання дати відповідь навіть неможливо, і в душу закрадається сумнів щодо духівництва як протестантської, так і евангелицьких церков взагалі, який витікає лише з їхніх дій, спрямованих на підтримку облудно-брехливих намірів сатанинського роду, а значить дій проти самого Господа Бога і вірних йому людей.

ЖИДИ І СВІТ

1.

“Тебе, Бог, небо, а нам земля. Раз ти рассеяв нас по всьому земному шару, то весь земной шар должен принадлежать нам”. Такий виклик прочитав я в книжці “Сіонські протоколи”, надрукованої ще за часів царату московською мовою. Книжка для розповсюдження була заборонена. До моїх рук потрапила випадково, і я мав можливість з її змістом познайомитись.

Наведений виклик був кинутий жидівством світу самому Господу Богу.

В книжці “Сіонські протоколи” вказувалось, що “старейшіе жиди” кожнорічно сходяться на таємні наради, складають протоколи і надсилають жидівським організаціям всього світу для обов'язкового й точного виконання.

На нарадах розглядають питання, як краще опанувати світ. Вирішення з цих нарад якраз і складають розслані протоколи.

В своїх постановах “старейшіе жиди” допускають всілякі відступлення від суворо обмежуючих їх права законів, при умові найбільшого принесення користи для справ всього жидівства.

Вказують на прийняття енергійних мір і заходів при обсаджуванні якнайбільшого числа найважливіших місць як у воєнних, так і цивільних установах. Як також про повне опанування медичних установ та культурно-освітніх закладів.

На випадок, якщо б цих корисних жидівству замірів не можна було здійснити при своїй жидівській вірі, допускалось прийняття віри гоїв.

Коли буде необхідним, то дозволялося й жени-
тися на доньках гоїв чи то виходити заміж і таке
інше.

Гоями жиди називають всіх людей світу — не-
жидів.

Жиди, як вибраний Господом Богом нарід, ра-
хують за людей лише себе, а всіх інших людей
світу зараховують до тварин.

Так писалося в книжці “Сіонські протоколи”.

**

Можливо, що до прибуття на землю Господа
Бога Ісуса Христа, погляди їх і виправдувалися,
бо навіть у святому Євангелії ми знаходимо такі
накази Господа Бога Ісуса Христа своїм Апосто-
лам: “На путь до поган не ходіть, і до Самарян-
ського міста не входьте, але йдіть радше до ове-
чок загинулих дому Ізраїлевого” (Матв. 10-5, 6).
Абож на прохання хананеянки про вздоровлення
її дочки Ісус Христос відповів: “Я посланий до
овечок загинулих дому Ізраїля” (Матв. 15-24).

Коли ж виявилось, що загинулі овечки дому
Ізраїлевого не тільки не каюлися в своїх проступ-
ках, а й убивали пророків, переслідували Апосто-
лів і самого Господа Бога Ісуса Христа не визна-
вали, тоді Господь Бог Ісус Христос сказав: “Цар-
тво Небесне подібне одному цареві, що весілля
справляв для сина свого. І послав свої слуги по-
кликати тих, що були на весілля запрошені, —
та вони не хотіли прийти. Знов послав інші слуги,
наказуючи: “Скажіть запрошеним: Ось я приго-
товив обід свій, закололи бики й відгодоване, —
й усе готове. Ідіть на весілля!” Та вони злегкова-
жили та порозходились, — той на поле своє, а
той на свій торг а останні, його слуг похватавши,
знущалися та повбивали. І розгнівався цар, і по-
слав своє військо, — і вигубив він тих убійників,
а їх місто спалив.

Тоді каже він слугам своїм: “Весілля готове,

але недостойні були ті покликані. Тож підіть ви на роздоріжжя, й кого тільки спіткаєте, — кличте їх на весілля". І вийшовши слуги ті на роздоріжжя, зібрали всіх, кого тільки спітали, — злих і добрих. І весільна кімната гістьми переповнилась"... (Матвія 22-2-10).

Це говорить за те, що Господь Бог під свій покров прийняв усіх людей світу, в нього увірвавшись.

І навпаки "покликані", себто раніше вибрані, а Його не визнавши, названі самим Господом Богом Ісусом Христом — недостойними.

А тому в останньому новому періоді думки й мрії жидівства про їх вибраність не є оправданими, бо свою вибраність вони загубили.

Книжці "Сіонські протоколи" особисто я мало приділяв уваги, хоч указані в ній різні подробиці яскраво підкреслювали характер дій жидівства як на Україні, так і в Московії.

Але я вважав ті явища за збіг обставин, а книжку "Сіонські протоколи" написану особою, вороже наставленою проти жидів — антисемітом.

2.

Невеликого значення надавав я і судовому процесові, що відбувся над жидом Бейлісом в серці України, столичному місті Києві в 1913 р.

Як відомо, жид Бейліс обвинувачувався у вбивстві хлопця Ющинського.

Вбивство ні в чому не винного хлопця Ющинського не носило так собі звичайнісенького характеру вбивства.

Ні, те вбивство було заподіяне, як визнавалось експертами, з ціллю викачки з жертви крові. Хлопцеві було завдано дуже багато ран і вся кров була забрана.

Кров хлопця Ющинського, православного, як кров християнина нібито мусіла йти в мацу, паску жидів.

Той процес сколихнув увесь світ, і не тільки жидів, а буквально всіх, бо ним фактично обвинувачувалось все жидівство в ритуальних вбивствах. Одні доказували, що Талмуд вимагає наявності в маці християнської крові, інші заперечували це. На тому судовому процесі було біля двох сот свідків зі всіх кінців світу. Були професори, лікарі, високі особи релігійного культу і всі, хто тільки міг щобудь сказати за або проти.

Ясна річ, що жидівство всього світу прикладало всі свої знання, хитрощі й мудрощі до того, щоб будьяким чином вилізти, виплутатись з тієї ганебної справи, що кидала таке жахливе підозріння на всіх жидів. І не тільки на жидів того покоління, але й будучого покоління жидівської нації, колись Богом вибраного народу.

Поміж народом увесь час ходили розмови, що коли самого Господа Бога Ісуса Христа вбили жиди, то чому ж не можуть вбити декількох християн?

І християнський світ з нетерпінням чекав рішення суду.

Правлячий в той час монарх Російської Імперії, т. зв. тюрми народів, кривавий Микола II і його уряд дуже боялись повстань, заворушень і погромів у підвладних країнах, як країнах християнського світу, на випадок засудження жида Бейліса.

А тому й вони прагнули виправдання Бейліса.

Під час судового процесу і довго після нього вся жандармерія, поліція і навіть військові частини були напоготові, щоб у випадку будь-яких колотнеч в зародку їх придушити.

Судовий процес закінчився і Бейліса виправдано.

До свого помешкання Бейліс з суду не повернувся, а з великим поспіхом виїмігрував закордон. Всі документи й засоби пересування для Бейліса були жидівством уже приготовлені.

Ще довший час нарід обурювався беззаконним

виправданням Бейліса, пояснюючи це виправдання тільки підкупством.

Але все пройшло спокійно. Ніяких повстань ані погромів не було.

З бігом часу звіряче вбивство невинного хлопця Ющинського забулося. Нарід заспокоївся.

Не вірив і я особисто тому, щоб жиди змогли впроваджувати такі звірства, як вбивання чи то заколювання християн з ціллю видобуття крові для маці. Крім того жидів я рахував за нарід неспійний і богобоязливий.

3.

“Ви вже в мішку, вас залишилось тільки зав'язати”. Так говорили жиди багатьом селянам, ще перед революцією 1917 р.

На ці слова я теж не звертав будьякої уваги. Бо й насправді ми таки й були в мішку, під неволею Московії, а про якийсь ще інший мішок, про якийсь ще більшу неволю, то ані я, ані весь український нарід і гадки не мали.

Але коли почалась революція 1917 р., то слідкуючим за всіма подіями і ходом її, значення жидівських висловів: “ви вже в мішку, вас залишилось тільки зав'язати”, просвітлювалось. Жиди почали зав'язувати...

Першим на обрії з'явився жид Керенський. Знаменним фактом тут є те, що в той час, коли жидів у Московію не допускали й жити, жид сів на “престол” монарха, бувшої російської тюрми народів (див. “Відважні сини України”).

В ході дальших подій появилась вже ціла група жидів на чолі з Леніном де були: Троцький, Свердлов, Зінов'єв, Каменев, Літвінов, Кагановічі і багато інших, назвиська яких, як “менше вартісних”, мало відомі.

Про Сталіна ще не було й чути. Спочатку він відігравав зовсім незначну роллю і його назвисько майже не було знане.

Між ними були дехто й з московських та українських революціонерів, але вони плентались у хвості і ніякої "погоди" не робили.

Та група жидів присвоїла собі назву "більшевиків" — начебто від того, що на одонму з з'їздів, де вирішувалась "доля людства", їх була більшість. Фактично ж більшість, не погоджуючись з пропозицією жидів, кинула з'їзд і відїхала. Їм, як взагалі жидам, хотїлось пустити пилюку ввічі людям світу, що, мовляв, їх більше або найбільше. В дійсності їх було не більше й не найбільше, а купка, до того ще й зовсім малесенька. Осередком своїх початкових дій вони вибрали найтемнішу і найубогїшу країну світу, бувшу Російську Імперію.

Беру під увагу весь простір бувшої російської тюрми народів.

Всю масу, весь підвладний нарід тієї величезної імперії, царі-варвари тримали в темноті і великій бідності.

Жили добре лише бояри, князі, поміщики та купці. Добре себе почувала й вища інтелїгенція, як професори, доктори, інженери. Можливим було ще й середущій інтелїгенції.

Що ж торкається робітників і селян, то ця верства народу, а особливо селяни Московії, жили в умовах гірших, ніж тваринні.

Їх мало придатні житлові приміщення доповнювались ще й різними членоногими: блощицями, прусаками, тарганам.

Ходили вони здебільшого у вибїйчаних штанах і сорочках, себто з саморобкового полотна і свого ж пофарбування. Сорочки носили навипуск, підперезавшись мотузком.

Ноги свої всі без винятку москалі (робітники і селяни) обмотували до колїн ганчір'ям, а на ступні ніг взували сплетені з лику дерева лапті. Так вони ходили і влітку, і взимку. Живились виключно чорним житнім хлібом і дуже кислим квасом.

На обід варилися також кислі, як квас, "ші". Багато з москалів їхало на заробітки в літню пору року й на Україну. Здебільшого працювали на цегельнях і на будівлях.

Брудні й непристойні слова з уст москалів майже не сходять, вони користуються ними і в родинному житті, не соромлячись батьки своїх дітей, а діти батьків.

Освіти майже ніякої не мали. І коли ж до того всього додати ще й знущання офіцерського складу за царів-варварів над солдатами (див. "В Україні — "на нашій, не своїй землі" 1932/33 р."), то стане вповні очевидним, чому саме жиди й вибрали домашнім вогнищем Московію.

Ніде, на світі селяни і робітники не жили в таких злиднях, як в імперії т. зв. тюрми народів. Ніде на світі не було такої темноти й некультурности, як знову ж таки в імперії т. зв. тюрми народів.

Царі варвари зі своєю нерозумною правлячою клікою тримали свій нарід в темноті й бідності з ціллю найкращого їх визиску.

Жиди з цього якраз і скористали, усвідомлюючи, що коли тільки приобіцяють темній масі чогось кращого, то вона піде за ними. Вона, ця темна маса, не буде докопуватися та заглиблюватися в міркування, що буде далі? А всі обіцянки прийме без усякого застереження.

І вони кинули гасло: "Вся земля селянам, а фабрики та заводи робітникам". А до того додали: "грабуї раніш награвоване".

Як всім добре відомо, вся темна маса Московії з великим ентузіазмом пішла за жидами т. зв. большевиками.

Це було для неї тим легше, що большевизм вона сприймала як власний твір, бо жиди, маскуючись, виставляли "найвищим" його керівником москаля Михайла Івановича Калініна.

І за їх вказівками темна маса почала діяти...

Пограбувала всі поміщицькі господарства, графські та князівські маєтки і все, що тільки можна було грабували. Вірніше, грабувала все, що попадалось під руки.

А розстрілювала не тільки багатіїв, а і свою інтелігенцію, яка ще вагалась іти разом з більшовиками.

Зовсім інакше ті гасла були сприйняті народами бувш. російської імперії — немоскалями.

Поперше, всі народи прагнули до самостійного, ні від кого не залежного життя, а подруге, вони бачили, що революцією керували виключно жида, стовідсотково підтримані людністю давнознаної і всіма відчуті Московії, і не йняли їм віри.

Не вірили москалям, як поневолювачам. А жида вже й так добре сиділи в їхніх печінках. Москалі ж жидів зовсім не знали.

Жидів же не цікавила одна Московія. Їх цікавила вся бувша імперія т. зв. тюрми народів. Бо сама Московія була найбільшньою країною, а все багатство від їх рук утікало, та й справа від головних цілей жидівства віддалялась.

А тому вони, не дивлячись на свій клич, що кожен нарід має право на самовизначення, повели рішучий збройний наступ для поневолення країни, що хотіли за їхнім кличем самовизначитись.

В здачі до рук жидів своїх батьківщин допомогали різні виродки. Як кажуть "в сім'ї не без виродка", а тим більше в батьківщині. Багатьом виродкам хотілося влади президента, а жида всім її обіцяли, як москалеві Калініну.

Правда, деяким країнам, що одностайно стояли за свою незалежність, удалося вирватись із рук жидів. Такими країнами були Польща, Фінляндія, Латвія, Литва, Естонія. Через деякий час жида і на ці країни наклали свої лапи.

Треба відверто сказати й те, що вся московська інтелігенція, як спадкоємець варварського цара-

ту, і до цього часу тримається імперіалістичного напрямку поневолення народів.

Жидам якраз це на руку і вони дають москалям деякі привілеї, визначаючи їх вищість порівняно з іншими рабами, народами т. зв. ССРСР. Взяти хоч би голодові мордування. Майже по всіх поневолених большевизмом країнах впроваджувався штучний голод, а Московія — найубогіша країна — голоду зовсім не відчувала. Бо по інших країнах грабували, а Московії давали. Навіть тепер на еміграції московська інтелігенція не приховуючи своїх загарбницьких цілей, гуртується навколо жидів, на чолі яких знову ж таки стоїть той же жид Керенський. І “жиди-демократи”, як і жиди большевики, дуже радо їх в своє лоно приймають. Та інакше не могло й бути, бо хто ж ще інший зміг би віддавати своє життя для здійснення їх намірів?

Певно, що жоден нарід на таку ганебність не піде, а москаль іде, бо на протязі всього часу існування Московії він лише те й знав, що йшов воювати, навіть не роздумуючи над тим для кого і за що.

4.

А тепер давайте прослідкуємо, чи в дійсності т. зв. московсько-большевицька влада є владою жидів?

В першу чергу треба відмітити той факт, що москалі є лише сумлінними виконавцями і гарматним м'ясом в руках жидів. При цьому москалі впадають в манію, що коли провадиться загарбницька робота, то це для них, бо вони того конче бажають.

Можливо, що будуть виникати суперечки щодо цього питання, що мовляв багато москалів сидить у Політичному Бюро і в різних державних установах, в армії і генералами, і адміралами.

Так, безумовно сидять, і навіть діють. Треба

тут додати, що діють і тремтять, бо й самі не знають, чи правильно діють. Не знають того, чи завтра ще будуть діяти, чи може й жити не будуть. А чому ж так? Хто ж знає правильність дій?

Коли викликають в найголовніший штаб — політбюро — будьякого найвищого начальника, чи то генерала, чи то адмірала, чи кого з високих партійців-нежидів, все одно, від'їжджаючи, він прощається з дружиною і дітьми, бо не певний щасливого повернення назад. Можливо визнають "хворим", положать на "операцію" з-під якої, як всім відомо, ніхто живим не виходить.

І це тому так є, що влада большевиків — це влада жидів. Вона тому і є найстрашнішою, якої світ ще ніколи не бачив.

Не будемо далеко ходити, візьмемо для прикладу останню другу світову війну. Вже повиростали і вишколились в большевицькому дусі всі генерали, адмірали і всі старшини Червоної Армії большевиків.

Старих генералів і взагалі синів багатіїв не залишилось жодного. Це вже інтелігенція виростила з робітників і селян. І не з багатих робітників і селян, бо і ті, як непевний елемент, були знищені, а з бідних, саме з тих, на яких жидівська влада опирається і "вірить". І от в цю другу світову війну над кожним генералом чи то адміралом був наглядач-комісар.

Кожен штаб мав комісара, і без нього справи ніколи не вирішувались. Чиї ж це наглядачі і для чого вони?

А це і є наглядачі головних т. зв. большевиків-жидів, які абсолютно нікому не вірять, крім своїх кривних.

5.

Повернемось до початкових дій т. зв. московських большевиків.

Головнокомандувачем Армії був Лейба Троць-

кий. Жид без усякого пофарбування. Чи змогла б якась нація, чи то навіть партія, а не жидівська група, призначити на найголовніший в той час пост якогось там жидка Лейбу?

Лейба Троцький був, як бачите, призначений.

Не менш важливі внутрішні справи були доручені теж жидові без фарбування Свердлову.

За його безпосереднім розпорядженням і наглядом був знищений і цар Московії, кривавий Микола II з сім'єю. Величезну роботу по закріпленню т. зв. большевицької влади виконували жиди Каменев і Зіновієв.

Закордонну політику, як відомо, провадив жид Літвінов, жид уже фарбований. Пропагування жидівської політики перед світом і в теперішній час очолює жид Ілля Еренбург. Хіба це не говорить про те, що ім'ям большевиків жиди лише прикриваються.

В країнах, силою та підступом поневолених, вони знищили всіх багатіїв. По селах бідних селян називали "кулаками" ("куркулями") і нищили також їх, а жидів самих найбагатших жодного не знищили.

Майже всі жиди пішли до бюр різних установ і організацій, сіли за столи й почали управляти.

Не є таємницею, що всі установи на Україні були в жидівських руках. Секретарі обкомів і горкомів були жиди. Судові інстанції, прокуратури і адвокатури цілком і повністю знаходились в жидівських руках. Начальниками багатьох в'язниць були жиди. Всі торговельні установи перебували виключно в жидівських руках. Університети, інститути і інші учбові заклади керувались жидами. Всі шпиталі, лікарні і аптеки були лише в жидівських руках. Курортами, санаторіями і домами відпочинку заправляли жиди. Директорами банків були жиди. Директорами фабрик і заводів були здебільшого жиди. Навіть місцями і директорами радгоспів були жиди. Начальниками т. зв. робітничо-

селянської міліції в багатьох місцевостях були жиди.

Щодо НКВД (Народній Комісаріят Внутрішніх Діл, Справ), то там від жидів аж кишіло. Якнайвідповідальніша інстанція ні в якому разі не могла бути довірена особам не жидівської національності. (І тепер головний кат його жид Берія).

Вживаю слів “були”, “знаходились”, “керували” і т. д. тому, що це мої особисті спостереження до від'їзду з України, до часу другої світової війни. Маю велике переконання, що після другої світової війни, жидівський, а відтак урядовий наступ на керівні посади ще більше посилювався, а довіря до урядовців інших національностей, що до війни займали другорядні посади, ще більше підірвалось.

Зрозуміла річ, що при такій ситуації все жидівство жило дуже добре, бо в їхніх руках перебувало буквально все. В той час, коли робітники не могли дістати куска хліба, жиди були забезпечені повним постачанням — всіма необхідними для людини продуктами.

Робітники і селяни за всіма речами не тільки днями, а й цілими ночами стояли в черзі, не маючи змоги на протязі десятків років будучи купити. Жиди ж через своїх агентів продавали всілякі речі на чорному ринку, здаючи останню шкіру з “товарищей” — своїх рабів.

В університет або ж інститут, особливо медичний, українцям і здавши іспит тяжко було поступити, а жидівські діти і не здавши іспитів легко проходили в кожен інститут чи то університет.

Розбещеному люду жиди твердили, що Бога нема. Зруйнували храми Божі, а святості церковні потоптали брудними ногами і спалили. Священослужителів і вірних катували, розстрілювали і засиляли в Сибір. (Див. “Вороги релігії — вороги людства”). Синагоги ж діяли, і всі старші жиди, не боячись, ходили до синагог і молилися Богові.

Дуже гнітило душу те явище, що про церковні свята ніхто не міг і думати, бо і в школах допитувались від дітей, чи батьки часом не вірують в Бога, і коли дізнавались, що вірують, то віруючих тяжко карали, а про тих дітей, як відданих жидам, писали в газетах і їх вихваляли.

Перед жидівською ж паскою по всіх крамницях Києва, Харкова, Дніпропетровська і інших міст, продавалась маца.

Хіба це не говорить за вже відверту дію жидів?

Цвинтарі (кладовища) православних руйнували, а жидівські ще краще упорядковували.

Цвинтарі православних християн перетворювали на футбольні грища, насаджували парки.

Не тільки що руйнували сімейне родинне життя, а цілком і повністю перетворювали людину в тварину. Помер, мовляв, нема чого й думати. А жиди мали можливість і думати, і жаліти, і ходити провідувати своїх рідних чи то близьких померлих.

За одно слово "жид" коли хто не витримував і з його уст воно зривалось карали тюрмою до одонго року.

**

Жиди хотіли показати своїм рабам, що й вони вміють господарювати, і були випадки, коли й своїм братам по крові давали землю, сільськогосподарський реманент і поселяли їх цілими хуторами. На жаль, у них хліборобство ніяк не виходило, бо вони "не здатні" працювати, а здатні лише "управляти".

Спеціально утворена й жидівська автономна республіка Бірбіджан. Утворена вона для того, щоб крикнути на весь світ, що й жиди живуть таким же життям, як і всі народи під большевицьким пануванням.

Нічого путящого не вийшло й там, бо всі були розумні й дурити не було кого, а фізично працювати, як всім відомо, жидам не дуже то хочеться. Весь час посилались туди цілі бригади підвлад-

них рабів для різних робіт по впорядкуванню Біробіджана і всього жидівського життя. Як тільки бригади від'їжджали, Біробіджан знову перетворювався в жидівський хаос. І так похвалитись не було чим.

**

Московсько-большевицькою владою покриття жиди тільки тим, що для них "зачинені" копальні, тяжка металургія, всяка земляна праця, цегельні, лісові розробки, каменоломні, прокладка каналів, колективні господарства та всякі інші тяжкі роботи. Власне фізичні роботи. На всіх же керівних посадах їх кількість перевищує рабів усіх національностей, разом узятих.

Кожному жидові давалось право мати домашню робітницю, бо вони, жиди, обое "працювали". Коли ж хто з рабів мав домашню робітницю, то на нього дивились як на експлуататора.

Всі без винятку жиди, жидівки і їхні діти, щоліта їздили на курорти, в санаторії (на Кавказ і в Крим), чи в крайньому разі у відпочинкові домми, відпочивати після "тяжкої праці", і набиратися сил для ще більшого натиску і визиску підвладних їм рабів. Що ж до рабів, навіть робітників, то їм тяжко було дістатись в місія гарних курортів чи то санаторій, навіть маючи хворобу, яка вимагала лікування. Відносно ж їх дружиц і дітей, то зайво було й думати.

**

На початку свого існування, т. зв. большевики кричали проти звань генералів, адміралів, полковників і всіх інших, а пагони та ордени, не тільки зривали з б. офіцерів, а й вирізали на живому їх тілі.

Все те робилось для обдурювання темної маси, бо темному солдатові було дуже до вподоби бути рівним з командиром. Не треба ні чести віддавати, ані за каблуками цокати. Всі рівні.

Але ж ті, що добре знали жидів, ще тоді говорили, що вони обов'язково введуть знову і звання, і пагони, і різні заслуги, бо їм все це конче хочеться мати щоб перед світом "блїснути". І так сталося. Як тільки жиди відчули себе досить міцними перед обдуреною масою, то відразу ж колесо назад і повернули. Говорити ж неможливо нічого, бо це ж розпорядження дає "робітничо-селянська влада" з москалем Калініним на чолі. І жидки поначіплювали як собі, так і своїм приспїшникам і пагони і ордени, не соромлячись навіть того, що ще не так давно вирізували їх на живому тілі інших. Поприсвоювали собі і звання генералів, адмиралів, а "великий" став ще "більшим" генералом та ще й сімусом (генералісімумом). Просто як у казці, але ж це дійсність.

6.

Багато осіб можуть закинути, що, мовляв, і москалі та й українці теж займали відповідальні посади і з перших днів і довгий час, як наприклад: Михайло Калінін, як "президент" — голова Верховного Совету Московії і всього Союзу, а Григорій Петровський не тільки як "президент" Української Республіки, але й заступник Калініна.

Тому то вони й трималися довший час, що виконували ролю "пішаків", як у шахівниці. Фактично їхньою основною працею було доручати або ж начіплювати на груди відзначеним особам ордени, і власне тим, кому наказували жиди. А "рекламами" для "сліпих" вони були якнайкращими: от, мовляв, наші (селянин і робітник) управляють. Та й то Петровський свого віку так і не дожив, йому теж була зроблена "операція".

Всіх, які хоч трохи показували своє власне "я", жиди відразу ліквідували, або ж доводили до самогубства. Бо слабосилі ці в Господа Бога не вірували, а мужности такої, щоб хоч взяти за себе "найдорожчий викуп", не мали.

**
*

З відоміших осіб, що пішли на службу до жидів, закатовані: Любченко, Скрипник, Хвильовий, Затонський, Чубар, Петровський, Якір, Держинський, Тухачевський, Енукідзе, Оржонікідзе, ген. Блюхер, ген. Егоров, ген. Слащов, Постишев, Кіров, Жданов, Бенеш, Масарик, Дімітров і багато багато інших. Навіть Єжов, що закатував за їх же вказівками мільйони людей. Також допомогли вмерти письменникові Горькому. Ворошилов та Будьонний в неласці ще з днів фінляндської війни — 1939 р.

**
*

Газета “Свобода”, що виходить в Нью Йорку, з дня 9. 5. 1952 р. (ч. 118), подає прізвища закатованих маршалів і генералів, членів Політбюро та народніх комісарів, адмиралів та віцеадмиралів, членів дипломатичного корпусу та Комінтерну в кількості 173 чоловік, та українських письменників 28 чоловік.

І це ще далеко не повний список всіх закатованих большевиками тих, що керували, воювали, вбивали та грабували в ім'я большевиків та для большевиків.

А виходить, що робили не так.

А чому ж вони не так робили? Хотіли того? Ні. А чому ж саме? Та тому, що ніхто не знає, як треба робити і чого саме хочеться жидам. І хто б що не зробив, і як би добре на большевицький смак не зробив, а обвинувачення проти його праці завжди знаходиться. Або “перегнув” лінію партії, або її не “догнув”, а щось та буде.

Легко сказати, понад двісті чоловік, при далеко не повному списку, високих — ясно не для нас — “своїх” діячів закатували.

В якій ще країні і при якій владі могли б бути подібні випадки? Понад двісті чоловік при неповному списку. Певно, що німецьких нацистів за страшні воєнні злочини менше було страчено.

Така то влада жидів!

Деякі наївні особи будуть також вказувати на те, що й жидів большевики розстрілювали, ще й видатних — як Троцького, Зінов'єва і Каменева. Так. Але ці жиди, найбільше зробивши для керуючих тепер жидів, вимагали й перебрання в свої руки влади.

Троцький ще за життя Леніна, коли пропагували ленінізм, був страшно обурений і домагався пропустити троцькізм. Мовляв: "Чому ленінізм, а не троцькізм?". Бо він теж багато розумо-збродного написав.

Як великі особи, того домагалися і Каменев, і Зінов'єв.

Ясна річ, що хоч і з своїми, але ж із сильними противниками, треба було розраховуватись. Тим більше, що вони висували концепції, які на декілька відсотків, бодай на перший початок, полегшували долю підвладних рабів.

**

Неймовірно цікавим в цьому є ще й той факт, що коли розстрілюють або закатовують чи то замучують, навіть при самій найбільшій кількості нежидів, то советська преса мовчить і лише у самих виняткових випадках про те пише.

Коли ж розстрілюють чи то судять жидів, хоч би навіть декількох, то про них вся советська преса кричить.

А чому ж це так? Для чого це робиться?

Робиться це з тією метою, щоб не тільки своїх рабів цим обдурювати, а і людність усього світу. Знаючи добре, що світова преса, а особливо жидівська, буде підіймати великий "хай", а тим самим буде замилювати людям очі.

До якого ж знаменника взагалі можна було б віднести саме думання "гоїв" світу про те, що коли большевицька влада є владою не жидівських узурпаторів, а узурпаторів інших національностей,

то вона може розстрілювати по двісті й більше своїх великих людей і мільйони чи то десятки мільйонів своїх простих, звичайних людей. Коли ж то влада є жидівська, то вона ні в якому разі не може і не мусить ані розстрілювати, ані навіть судити жодного жида.

Чому? Хіба жида не бувають ніколи і ні в чому винними?

Де логіка такого думання?

А до того ж, хто таке фальшиве думання у кожного зокрема виробив?

Прошу ласкаво суворо проаналізувати це питання, бо однобічне думання є в корні не вірним і не логічним. Його хіба можна було б віднести до нижче рабського думання. І воно, таке думання, не тільки що нівечить, псує все життя людини, як одиниці, а і нації в цілому.

А раз так, то і життя всього суспільства у світовому масштабі.

**
*

Зустрінуться ще й такі особи, що скажуть, а Ленін то був москаль.

Бачите, Ленін прізвище мав російське Ульянов, а хто саме він був і чия кров текла в його жилах — це велике питання.

Скажуть — його батько був директором гімназії в Симбірську, а жида на той відповідальний пост не допустили б. На це я скажу, що те, про що нам не можна й подумати, жидам легко зробити. Від прямих рідних чи трохи дальших, але кров у нього була жидівська. Ще в перших роках жидівської влади відбувались великі дискусії особисто поміж мною і червоним командиром, що звесь час боровся на польському фронті. Недвозначно, захищаючи большевицьку владу, він підкреслив, що Ленін — жид.

В день смерті Леніна я був у потягу, що їхав на Каменець-Подільський. В Проскуріві, під час зупинки потягу, зайшовши в станцію, я зустрів

цілу групу проскурівських жидів, які були дуже засмучені смертю Леніна. Жалю свого не таїли, так начеб-то ховали рідного батька.

Господиня-жидівка нашого дому-готелю в Кам'янці-Подільському, де ми зупинились, теж висловлювала свої величезні скорботи і тут же показувала нам (нас було три особи) фото Леніна, зфотографованого ще хлопчиком. Фотокарток ні Леніна, ані інших "вождів", і не лише зфотографованих дітьми, а й дорослими, в продажі ще ніде не було.

Чому ж жиди мали фото Леніна ще з його дитинства?

Думаєте, що маленький москалик, чи то татарчук, або монголик, як багато й про те думає, так приваблював жидів? Ні, ви помиляєтесь. Жиди особами інших націй не так то вже зацікавлені, і на випадок смерти зовсім не жалкують. А Володя їх так цікавив, що й хлопчиком хотіли його знати.

Будуть і такі, які скажуть, що Леніна самі ж жиди хотіли вбити, бо в нього стріляла жидівка Каплан.

Так воно й було. Але ж не забувайте того, що Ленін від генеральної лінії, накресленої жидівством, відступив. Він, як відомо, ввів нову економічну політику, т. зв. НЕП. Дав народові полегшення. Більше того, він тим, я б сказав, спас владу жидів, бо економічно вона вже не витримувала, тріщала. Але ж так або інакше, а за самовільність жиди його вбрали.

Ще тоді кружляли чутки, і чутки голосні, що Ленінові допоміг вмерти Сталін.

7.

Після смерти Леніна вплив на поверхню звірячий Сталін, до того мало знаний жидівським прихвостням, т. зв. большевикам не-жидам і зовсім незнаний народові — Джугашвілі.

Певно мало хто задумувався над питанням, чому ж саме появилася на обрії "людина" зовсім незнана, що нічого особливого не зробила під час революції, під час захоплення жидами влади у свої руки.

І чому не зайняли того найважливішого посту заслужені: Троцький, Зінов'єв, Каменев, Риков, Бухарін, або інші, більш заслуговуючі.

А в цьому якраз питанні й ховається вся суть призначення звірячого Сталіна на найвищий пост.

Якби призначити Троцького, Зінов'єва, або Каменева, то всім було б занадто зрозумілим, що т. зв. большевицька влада є не що інше, як тільки жидівська влада.

Сказати про це світові їм покищо не хотілось, та і зараз не на часі. Крім того, треба ж мати хоч невелике маскування перед москалями і поневоленими народами, бо і так майже всі посади зайняті жидами.

Призначити будь-кого з москалів вони не могли з таких причин: поперше, їм, жидам, не хотілось випускати із своїх рук керма, якого добивалися і про яке мріяли на протязі століть, а, подруге, вони боялися й довіряти, щоб не загальмувати часом виконання накреслених ними плянів.

Ось тому то, і тільки тому, посадили на найважливіший пост звірячого Сталіна. Про належність його до жидівства знають лише одні жиди, а всі інші знають його як грузина Джугашвілі.

Я впевнений, що і про цього останнього жидівського звіря всі кричатимуть, що це неправда, що він грузин, що він навчався в духовній семінарії, куди й жидівська нога не допускалась і т. д., і т. п.

Навчався він в духовній семінарії, чи не навчався, то справа іншого порядку, а що в його жилах тече жидівська кров, то факт незаперечний.

Жиди так, як хамелеони, міняють свою шкіру,

Так вони міняють свої назвиська і свої походження. Треба зробитись москалем — то жид приймає назвисько й походження москала. Треба зробитись українцем — то жид приймає назвисько й походження українця і т. д.

Родоводу цього найбільшого ката світу, я, безумовно, не знаю і молю Господа Бога, щоб він і не допустив мене до того. Але в тому, що він є виходцем з жидівського роду, я не маю ніякого сумніву.

Мій друг бл. п. Іванченко, перебуваючи в особистих справах на Кавказі, спеціально їздив до містечка Горі в Грузії, де народилась ця звірюка і там отримав зовсім точні ствердження, що Єсель (Йосиф) дійсно є виходцем з жидівського роду.

Пан Дем'яненко, з яким я зустрівся в Німеччині, довгий час жив і працював на Кавказі, в Тифлісі, дуже добре знає звірячого Джугашвілі і також стверджує факт, що він походить з жидівського роду.

Пан Дем'яненко оповідав також і про той факт, що за часів царату, звірячого Джугашвілі виручив з тюрми жид Каплан, і що після того він і працював на фабриці Каплана, в Тифлісі, за вартового на брамі, перевіряючи робітників при вході й виході.

Більше того, близько знайома мені жидівка Рахіль Байер декілька разів розповідала мені про кавказьких жидів, що називаються татами, від слова: "тати".

Розповідала про їх звичаї й обичаї і деякі розходження між жидами місцевими, як вона говорила, і татами. Але, Рахіль вважала, що ті розходження то "пусте", кавказькі тати схоронили в собі всі прикмети жидів і що Йосиф, як вона звірячого Сталіна назвала, і походить від тих жидів-татів.

Тому то і в енциклопедіях не знаходимо національності звірячого Сталіна. В них вказується:

родився в Грузії, батько ремісник-швель і більш нічого. Бо кров, а до того ще й кров жидівська, перевищує хамелеонство.

Одруження звірячого Сталіна з жидівкою Каганович не було для мене ніякою сенсацією чи несподіванкою, як багато про те говорили й дивувалися.

В цьому відбилась проста істина й родове потягнення. Кров нації тягнулась до своєї крові. Втриматись від цього Йоська вже не зміг. Національні почуття перемогли. Хоч людям світу дуже не хотілось того показувати.

Ще й те, на перший погляд зовсім незначне, звеличчування найбільшого ката світу Сталіна різними похвалами й назвиськами, як наймудріший, найулюбленіший, найгеніяльніший, найвизначніший, найбільший, батько, сонце, зоря, щастя, доля і т. д., і т. п. переконує про приналежність його до жидівської нації.

Бо тільки жидівська нація любить такі похвали і непотрібні піднесення.

Людина будьякої іншої нації ні в якому разі не змогла б витримати тих знущальних похвал. Бо сам же добре знає, що на те він не заслуговує.

**

Так, так, я більше ніж упевнений, що як за Леніна, так і за звірячого Сталіна багато й дуже багато знайдеться осіб, які будуть заперечувати приналежність їх до жидів.

Але ж приналежність їх до жидівства є фактом. Прийде час, коли історія про все це скаже, але той час ще задалекий.

Хто б міг сказати, що українець, професор, бл. п. Дмитро Дорошенко теж не був повнокровним українцем, а мав цілих п'ятдесят відсотків семітської крові. Але це факт, і факт незаперечний, бо його мати була жидівка. Прізвище небіжчика було історичне, а тому нікому навіть і на думку

не приходило про будьяку відносно нього перевірку.

А виходить так, що хто б не був, і яке б прізвище не носив, родовід підлягає обов'язковій перевірці. Бо особа, яка має п'ятдесят відсотків крові іншої нації мусить захищати ту націю, бо кров до того її кличе. Навіть коли б мав 25% і то душею буде боліти і за ту націю і в крайньому разі, буде виявляти свою пасивність до дій супроти тієї нації.

Знаходжу необхідним підкреслити тут і той факт, що небіжчику проф. Дорошенкові закинути щобудь негативне у відношенні до нашого народу ми не маємо ніякого права. Навпаки, можемо бути лише вдячні йому за його, я би сказав, велику працю як історика, а також як громадського і державного діяча.

Згадую ж про приналежність його до жидівства лише з ціллю ствердження неправильності наших думок про ту або іншу особу з поверхневого, так би мовити, погляду.

**
*

Коли ж ми прийmemo до уваги, що і син звірячого Сталіна Василь одружився з донькою Молотова, якої мати з дому Карп, теж жидівка (її рідний брат американський офіцер має тепер бизнес у Бриджпорті, США); а донька Сталіна Світлана вийшла заміж за жида Михеля — сина Кагановича, то приналежність Сталіна до жидівства стане ще більш очевидною.

Мало того, що вся сім'я Сталіна переплутана з жидівством, а в їх одруженні заторкнена й кривність. Звірячий Сталін одружився з донькою Кагановича, а його нащадок — донька Світлана вийшла заміж за сина Кагановича.

А чий закон допускає одруження із своїми кривними? Тільки жидівський.

І саме прізвище Сталіна — Джугашвілі говорить про його жидівське походження, бо в перекладі

на нашу мову воно означає: син юди (джуга — юда, швілі — син).

**
*

Візьмемо під обсервацію і бувшого міністра закордонних справ Молотова. Усунули, мовляв, жида Літвінова і призначили Молотова — не жида. А в дійсності про родовід Молотова теж ніхто нічого не знає. Лише в останніх часах ми довідуємося, що за свою дружину він також має жидівку і що її рідня живе в Америці.

А коли б був українець, поляк чи навіть і москаль, а його рідня чи то рідня його дружини, але не жидівського походження, перебувала б за кордоном, то не тільки що не призначили б його на високу посаду, а просто закатували б, як воєрога народу за “зв'язок з імперіялістами”.

А Молотову спорідненому з жидівством, уже як вірному й правдивому світовому бандитові, довірили і власне довірили той пост, який в найбільшій мірі був пов'язаний із закордонним життям: поїздки, листування і т. д., і т. п.

Цим підкреслюється два факти: перший той, що закордонні жида не є для т. зв. большевиків імперіялістами, а навпаки, є їхніми найвірнішими друзями, зв'язок з якими для них конче потрібний, і другий, що правою рукою жидів є таки очидовлений елемент, незалежно від того, до якої нації той елемент належить.

8.

Далі розглянемо пройдений найжахливіший шлях життя підсоветського людства.

Закінчилися бої, порозстрілювали всіх офіцерів, поміщиків, князів і всіх, хто тільки залишався з бувших і підозрілих людей в районі дій большевиків. Треба було надіятись, що все ж таки й раби мусіли б мати спокій. Вони працюють на своїх панів, то все ж таки треба дати їм хоч невелич-

кий відпочинок. Та не так було й не так є тепер в "підсоветському раю".

Ще з перших днів поневолення (1921/22 рр.) насильно грабували від селян хліб, м'ясо і всі інші харчеві продукти без ніякої винагороди. Впроваджували т. зв. "продразвіорсткі" і "продналогі", виконавцями яких були москалі, а на чолі стояли комісари та агенти по продналогу, здебільшого жида.

Насильно з великими жахами і неймовірним катуванням "викачували" — грабували золото й золоті речі від робітників і селян.

В 1929/30 рр. сотні тисяч селян ув'язнено, катовано, розстріляно та заслано в Сибір як "куркулів" ("кулаків"), що нібито хотіли "повалити" владу большевиків.

В 1930/31 рр. десятки, а може й сотні тисяч селян з сім'ями без жадного майна і харчів у товарових вагонах і нелюдських умовах вивезли в далекі області Московії.

В 1931/32 рр. від усіх селян України відібрали весь хліб і всі харчеві продукти і голодовою смертю вигубили сім мільйонів українського населення.

Навіть залишаючи вже Україну, підчас хаотичного, поспішного відступу під натиском німецької армії, випалювали і взагалі винищували на Україні весь хліб. А з початку війни (червень 1941 р.) коли хліб був ще зелений, викатували його котками й нищили. Бо хіба ж жидам жалко тих християн, що залишалися?

Правда, можна припускати, що це робили з ціллю не дати цієї дорогої здобичі своєму ворогові, німцям. Але ж навщо розбивали міста України, столицю Київ, Харків, Дніпропетровське (був. Катеринослав) і інші, що їх знищили відступаючи.

Весь знаменитий Хрещатик Київа знищив ніхто інший, як тільки большевики.

Для чого ж цю ганебну справу було робити і

кому завдано шкоду — ворогові? Ох, мабуть що ні!

Проводяться також щорічні т. зв. кампанії, зв'язані з арештуванням, катуванням і суворим покаранням то інженерів за “несправедливе” чи навіть “підривне” ставлення їх до соціалістичного будівництва, то викладачів високих та середніх шкіл та вчителів нижчих шкіл за навчання в дусі “віджилого капіталізму”, то письменників та поетів за “шовінізм” чи то “націоналістичний сепаратизм”.

І так муки, жахи і неймовірні катування охоплюють робітників, селян і інтелігенцію, всіх без винятку верств і професій на протязі цілого часу.

Не є таємницею і той факт, що всі раби т. зв. большевиків-жидів, селяни, робітники й інтелігенція, і навіть комуністи не-жиди, всіма неймовірними жахами доведені до такого напруженого стану, що ночами ніхто не може спокійно спати, а вдень спокійно працювати.

І коли тільки почує — а почути обов'язково почує, бо кріпко ніхто не спить — торохкотіння машини, то схоплюється і прислухується, чи не за ним приїхав “чорний ворон”. Так називають машину, якою завжди забирають до в'язниць і НКВД. Коли торохкотіння машини вже не чути і ніхто в двері не стукає, то нещасний чи то нещасна знову кладеться в ліжко, примушуючи себе ще хоч трохи заснути. Але ж опісля рідко кому вдається заснути.

Ось в такому стані всі раби жидів, т. зв. большевиків перебувають вже на протязі 34 років.

Тому то, коли таким же, але не червоним, а брунатним катом були відчинені, так кріпко жидами замкнені, кордони, то всі лавою хлинули на захід не знаючи чужої мови, покладаючись лише на одного Господа Бога. Хлинули з думкою, що коли Господь Бог не пошле допомоги, то краще згинуть в чужому краю, під тином чужої хати,

але не бути замученими забрудненими кров'ю руками червоного ката.

І коли б знову не замкнули кордонів, то з жидами залишилася б хіба тільки одна Московія.

**
*

Скажіть, будь ласка, чи багато там згнуло, закатовано або замучено жидів? — Жодного. А чому? Та тому, що своїх не катують.

Я вже говорив і ще раз скажу, що бувають покарання жидів, але це трапляється дуже рідко і в самих виняткових випадках. Як от у випадку Троцького, Каменева і Зінов'єва, які хотіли поламати накреслені жидівством пляни, або ж якщо хтось з жидів замотав багато грошей, чого від маси не можна приховати.

**
*

Подумати тільки, чия душа й якої людини серце можуть витримати, замучивши одним голодом сім мільйонів людей, в тому числі жінок і дітей.

Хоч не пробуючи виконати, боронь Боже, а подумати, глибоко мислячи: відібрати до зернини хліб від усіх людей, а тоді ще й спостерігати, як будуть гинути. І головне, що й вини з боку гинулих не було жадної.

Над цим питанням варт подумати й усвідомити весь той жах, що переносили сім мільйонів осіб, умираючи з голоду.

Жоден чоловік не витримає і сам згине скорше, ніж ті, яких бажав би так немилосердно замучити. А тих всіх замучили; живих ще мучать і будуть далі мучити ніхто інший, як тільки жиди. І вони не тільки не переживають, а, навпаки, роблять все те з великою насолодою.

Чим більше вони замучать чи то закатують, тим більше мають задоволення. А чому саме? Та тому, що вони вбивають християн, вони вбивають найбільших своїх ворогів, до чого вони весь час прагнули й чого досягли.

**
*

Чи не про те ж саме говорять і найстрашніші й найнеймовірніші масакрування т. зв. большевиками нашої людности в Україні?

В одній лише Вінниці змасакровано коло десяти тисяч чоловік. А скільки ж Вінниць було по всій Україні!

Як довідуємося з преси останніх днів, у Юзовці та Рутченкові (Донецький басейн) закатовано наших братів і сестер при скромному підрахункові, як висловлюється автор статті, десять тисяч чол.

Там були масакровані чоловіки, жінки і діти. Було кілька червоноармійців та один моряк.

А у Холодній Балці недалеко Макіївки (також Донецький басейн) розстріляно з кулеметів близько тисячі дітей — учнів фабрично-заводських та ремісничих шкіл, яких червоні забирали нібито з ціллю не дати до рук німців.

Треба бути впевненим, що й такі, незбагненні для людського розуму випадки, були непоодинокі.

Всього комплексу страшилищ та жахів з мордуванням, катуванням та знущаннями, що відбувалися й відбуваються на нашій святій батьківщині, не можна інакше розглядати, як тільки в аспекті наперед продуманого, спеціально накресленого плану винищення українського народу.

9.

Щоб було ще нагляднішим, візьмемо для прикладу й дії жидів закордоном.

Революція й боротьба за самовизначення скінчилася. Українські діячі бл. п. славний отаман Симон Петлюра і сл. п. полк. Євген Коновалець виїхали закордон. Закордон виїхав і Керенський.

Здавалося б, що вони мусіли зазнати однакової долі, бо всі воювали з большевиками, з тією лише різницею, що бл. п. славний отаман С. Петлюра і сл. п. полк. Е. Коновалець боролися лише за свою батьківщину, нашу матір Україну, а Керен-

ський за всю тюрму народів. Виходило б, що він був ще грізнішим ворогом для большевиків.

А що ж в дійсності?

Бл. п. славний отаман Симон Петлюра 25 травня 1926 р. шістьма пострілами з револьвера, на вулиці Парижу, серед білого дня забитий жидом Шварцбартом. Сл. п. полковник Е. Коновалець 23 травня 1938 р. на вулиці Роттердаму забитий пекельною машиною.

А що є з третім "ворогом" большевиків Керенським?

Керенський, як всім добре відомо, живий і здоровий.

А чому ж саме? Що за причина, що менших ворогів т. зв. большевики забили, а на нього не було навіть замаху? Не було жодного атентату?

Можливо, що він так ретельно ховається й його не можуть ніде зловити? Ні! Справа абсолютно не в цьому.

Навпаки, він ніде не ховається і його ніхто й не збирається забивати.

А чому ж так? Та тому, що він жид.

Жиди спеціально його тримають, бо коли б жидівська влада під маркою большевиків похитнулася і їм треба було б відійти від влади під тією маркою, то владу мусів би перебрати жид Керенський під іншою маркою.

Більш того, як теж усім відомо, в теперішній час над цим питанням Керенський почав уже й працювати.

А чи насправді вожді українського народу бл. п. отаман С. Петлюра і бл. п. полк. Е. Коновалець так дуже перед жидами завинили, що вже й поза Батьківщиною, а все ж таки жиди їх знищили?

Також ні. Бо в уряді існуючої в той час держави жиди теж брали участь. Золотарьов був генеральним секретарем (міністром державної контролі). Марголін, міністром зовнішніх справ, жид Рапапорт займав високу посаду в генеральному

секретаріаті фінансів і т. д. В уряд були також покликані від жидівських меншин Зільберфарб та Рафес. А особистий приятель бл. п. славного отамана Симона Петлюри — жид Пінхас Красний був міністром жидівських справ.

В Українській Центральній Раді були репрезентовані всі жидівські політичні партії як Бунд, Серп, Палей, Сіон на рівні з іншими політичними групами національних меншин.

Права жидам надавались нарівні з усіма народами, замешкалими в той час на території України. А грошеві банкноти, випущені Урядом України, мали написи й жидівською мовою нарівні з українською. Так що в цьому відношенні все гаразд.

В чому ж саме полягала їх вина?

Вина їх полягала лише в тому, що вони, як вірні сини своєї батьківщини, прагнули до її незалежності. Боролись за звільнення свого народу від усіх напасників, що намагались знову запрягти в ярмо їх братів та сестер. Але жиди до цього якраз і не хотіли допустити, захопивши владу в свої руки шахрайськими методами.

10.

Про те, що жиди з давніх давен прагнули захопити владу Російської Імперії, говорить ще й той факт, що вони дуже слідкували, аби робітникам і селянам її жилося як можна гірше і щоб вони були, як можна бідніші й темніші, знаючи, що чоловік, який увесь час перебуває в злиднях, піде за ким-небудь, хто приобіцяв би покращати його життя. А темнішого, некультурного, малорозвиненого і малописьменного завше легше обдурити.

І ось коли після заворушень 1905 р. уряд царів-варварів хотів піти на деякі поступки в справі покращення долі селян, жиди дуже насторожились і прагнули всіма силами недопустити до того.

Тут справа йде про земельну реформу, запрова-

джену міністром Столипіним, яка у великій мірі розв'язувала справу малоземелля селян.

Земельна реформа полягала в тому, що кожний селянин мав право ту землю, що була в його посіданні, закріпити за собою і вже як свою власність продати.

Тим, що продали землю, надавалось право переїжджати на пільгових умовах до східних і азійських областей, де безкоштовно наділялось по 15 гк. землі на кожну особу чоловічої статі. Крім того, на протязі п'яти чи то шести років ніяких податків не стягалось, а машини і весь сільськогосподарський реманент відпускався на сплату й по низьких цінах.

В свою чергу селянам, що не мали грошей, надавалось право купувати у від'їжджаючих землю через Селянський Банк при умові сплати ратами на протязі понад 50 років. При тому проценти банком стягалися самі мінімальні.

Відверто кажучи, земельна реформа на багато піднесла добробут селян. Багато селян виїхало в той час в Семериченську, Семіпалатинську, Акмолінську і інші області Азії, а також в східні області, де, отримавши велику кількість землі, жили непогано.

А селяни в Україні, збільшивши свої наділи і поселившись т. зв. отрубними ділянками (вся земля відводилась в одному місці) зажили було дуже добре.

В ході переведення земельної реформи на Україні в місті Києві міністра Столипіна застрілив жид.

Чи можна сказати, що жиди вбили міністра Столипіна за те, що їх не наділяли землею? Ні, бо тепер вони мають повну можливість користуватись землею, але ж, як я вже говорив, вони від неї втікають і втікають так, як чорт від ладану.

А це і дає до зрозуміння, що вони вбили Столипіна з ціллю затримати роботу, яка покращувала долю селян.

Коли до всього сказаного додамо ще й той факт, що й саму безбожницько-матеріалістичну теорію написав жид Карл Маркс, то для всіх без винятку людей світу стане цілком і повністю зрозумілим і переконливим фактом, що вся колотнеча світу проводиться виключно жидами. І сама теорія матеріалізму писалась Карлом Марксом не з його особистих бажань і не для добра людства.

Вона, теорія матеріалізму, писалась по завданню жидівства і наперед була розрахована на обман темної маси і підкорення її "найрозумнішим" світу цього — жидам.

Сам Карл Маркс добре собі усвідомляв, що комуна, яку він проповідував, неможлива для проведення в життя. Виконуючи завдання, він все ж таки писав.

В маніфесті до "Капіталу", щоб не віднесли його до зовсім дурних, або божевільних, він підкреслив, що не сама комуна, але лише її **примара** бродить по Європі.

Цитую в російській мові, як було написано під час пропагування комунізму в бувшій російській імперії: "прізрак бродит по Європе, прізрак комунізма"...

Примара комунізму, як бачимо з маніфесту, "бродила" лише по Європі, певно через водні простори "боялася" пересягнути.

І це тому, що бувша російська тюрма народів, як найтемніша і найубогіша, про що я вже неодноразово згадував, десятками років наперед була визначена для початкових дій жидівства.

**
*

Питання виникнення теорії жидівського дурману промовляє само за себе:

Теорію про "найкраще життя", а значить і про "найкраще" виконання праці, придумано еле-

ментами, які ніколи фізично не працювали і взагалі працювати фізично й не хочуть, а тому і з працею ні в промисловості, ні, тим більше, в сільському господарстві, незнайомі.

Яку ж вартість в такому випадку може мати їх теорія? Абсолютно ніякої.

Теоретики-жиди, придумавши теорію “найкращого життя” самі не йдуть працювати ані в колгоспи, ані в радгоспи, ані в промислові підприємства, де, згідно з їхньою теорією, кується рай.

Теоретики-жиди, утворивши власну державу “Ізраїль”, не організовують у себе ані колгоспів, ані радгоспів, ані комунальних підприємств.

Чому ж саме ними придуманого, “найкращого життя” й “найкращої праці” не впроваджують вони для себе?

Річ проста. Тому, що для цього треба бути кріпаками і працювати дуже багато, а отримувати майже нічого, як кріпаки в т. зв. ССРСР.

Теоретики-жиди, прагнучи скомунізувати гоїв всіх країн світу, своїх власних підприємств, власної торгівлі (бізнесів) та своїх банків в комуніальне користування людности, хоч би й прихильників комуністів, не передають, а навпаки — прикладають максимум зусиль та своєї жидівської хитрости, щоб якнайдешевше робітникові заплатити і якнайбільше з нього “видавити”.

Кінець-кінцем, чи це можливе, щоб жид, або взагалі жиди, думали не про себе, а про гоїв? Щоб дбали не про добробут свій, а про добробут гоїв?

Ні, це було б явищем надприроднім і не все є ніщо інше, як манячення і манячення найп'янішого.

Жиди можуть лише взяти, видурити, “висмоктати”, а нічого не дати.

Правда, жиди можуть і дати, але з таким розрахунком, щоб вдесятеро, а то і в сто разів більше взяти назад.

Вже ці одні висновки і то зобов'язують людство всього світу до негайного повернення безбожницького матеріалізму жидам, як їх власної спадщини.

**
*

Повчання горе-теорії про те, що "робітник не має вітчизни", наймаркатніше виявляє наміри жидівства погасити палаючу в серцях людей всього земного гльобу любов до своїх батьківщин і приспати святі національні почуття, а тим самим підпорядкувати їх виключно собі і своїм інтернаціональним цілям, для своїх у всесвітньому масштабі прагнень.

12.

Захопити в свої руки владу бувшої російської імперії жиди прагнули ще й з великої ненависти до царів-варварів за те, що вони в Московію їх зовсім не пускали, не кажучи вже про Москву. Їм хотілось показати як Романовим, так і всьому світові, що жиди в Москві жити таки будуть. І дійсно, Москва, як і НКВД, кишить жидами. Як кажуть: "на собаку палицю кинь, а в жида попадеш".

Тепер, коли їдеш пасажирським потягом до Москви, то шойно лиш вона покажеться, як жиди, виглядаючи у вікна, кричать: "уже наша Москва видно". А з Романовими вони розраховалися так, як їм того хотілося.

**
*

На мою думку, про неможливість проведення в життя жидівського комунізму нема чого й говорити, тим більше, що симптоми його — колективні господарства, запроваджувані зараз в СССР, дають дуже плачевні й жалюгідні наслідки.

Не дивлячись на всі тортури й катування застосовувані жидами, нарід прагне, якнайскорше по-

збутися жидівського “раю”, жидівського закріпачення.

Зруйнування селянами багатьох колективних господарств під час німецької окупації і всупереч розпорядженням німців є яскравим підтвердженням цих прагнень.

Жиди наперед знали й те, що теорія комунізму не буде прийнята добровільно, а тому й вибрали своєю жертвою найзлиденнішу людськість — московинів, за допомогою яких вони силою й страшними жахами впроваджують комуну в життя в інших поневолених країнах (див. “В Україні — “на нашій не своїй землі” 1929-33 рр.”).

**
*

До того ж своєю теорією матеріалізму жиди вбили і Господа Бога. Кажу прямо вбили тому, що це їхнє таке велике бажання вибити з душ усіх людей Господа Бога, залишивши його тільки для себе. А тим самим всю людність світу жиди хотять обернути в тварин, що повністю відповідало б їх вислову з сіонських протоколів — гої.

З перших днів жидівського панування в Україні були випадки і в Києві і в Катеринославі — теперішньому Дніпропетровську, — що пари (чоловіки з жінками) ходили по вулицях зовсім голими, як кажуть, “так, як мати народила”. Хотілося жидам тваринність людини не лише в думках прищипити, а й у життю закріпити. Але ж це їм не повелося, бо обпльовані, протюкані й висміяні боюлися більше з’являтися в публічних місцях.

**
*

Теорія комунізму взята жидами виключно з кріпацтва бувших поміщиків за часів московського царату. В життя вона проводиться лише з тією ріжницею, що тоді над селянами стояли пани з нагайками, а тепер жиди із зброєю.

Комунальні господарства жидам потрібні для

найбільшого контролю, з розрахунком, щоб вся продукція, як промисловости, так і сільського господарства, знаходилася в їх руках.

Як відомо, не чекаючи закінчення збору врожаю, під час обмолоту збіжжя прямо з-під машин, весь хліб з колгоспних господарств вивозять до вказаних жидами пунктів, а бідним своїм кріпакам, творцям сільсько-господарської продукції, залишають саму мінімальну кількість на прожиток.

Для сховищ зерно-хліба жида багато побудували й елеваторів (зерносховищ), але всього зерна їх кубатура не може вмістити і хліб зсипають біля залізничних двірців проти неба, нічим навіть не прикриваючи.

Зерно від непогоди, особливо від дощів, псується і не надається для вжитку, але це володарів не турбує. Їх тільки й турбує думка, якнайскоріше вивезти хліб від справжніх його господарів.

Цілі цього такі: перша та, що доставши раховані зернини, кріпак за них тримається обома руками, виконує всі розпорядження беззастережно, боячись щоб, не дай Боже, жида й рахованих зернин ще не відібрали.

А друга, мабуть ще важливіша, та, що вивезши увесь дочиста хліб, продуценти його, себто селяни, вже при всій своїй доброті й великому бажанню не можуть допомогти хлібом нікому на сторону, бо тоді самі мусять голодувати. Маю на увазі партизанщину, якої жида дуже бояться, а тому й вживають найрадикальніших засобів, тобто виривають з рук основу — їжу.

13.

Спритності і хитрошам жидів немає ані краю, ані кінця. Вони здатні на все. Дійшли навіть до того, що створили організацію, яка "провадить вчення" Ісуса Христа. Організація ця носить назву "Свідки Єгови".

Вона утворена зі спеціальною місією допомоги московсько-жидівським большевикам.

Організація "Свідки Єгови" будує свою роботу на тому, щоб зовсім не вести жадної боротьби і без спротиву віддаватися напасникам. А Ісус Христос, коли прийде на землю, то він тоді сяде на престол, за їх вченням на земний престол, і винуватих покарає.

"Віруючи" в Ісуса Христа, християн усього світу, вони називають його найбільшими ворогами. Англо-американці в їх очах світові імперіялісти.

Всі держави, що дотримуються Чотирьох Свобід, за їх висловом, не минуче йдуть до загибелі і т. д., і т. п. (див. "Тверде переконання").

За їх же вченням залишається самотній московсько-жидівський большевизм правильним, моральним і людодопомогаючим.

Організація "Свідки Єгови" не є організацією маленькою і малозначущою, вона провадить свою юдину роботу в світовому масштабі і видає книжки більш ніж 50-ма мовами. До того прикривається біблією і вірою в Ісуса Христа.

* * *

Далі ще цікавіша історія.

Всьому світові відомо, що Німеччина дуже жорстоко розправлялася з рештками жидів, які не встигли втікти під час німецької інвазії на територію жидівського панування, т. зв. СРСР.

Жиди прикладали всіх зусиль та свою жидівську вмілість, стоячи до того ще й при владі, щоб якнайскорше й обов'язково втекти.

Втікали вони й на Кавказ і в східні області Московії, тікали і в різні місця Сибіру.

Жиди ж світу, хоч би й американські, роблять з цього пропаганду, що нібито "большевицька

влада" засилає жидів у Сибір, або ж уже поза-силала.

"Спритність рук і ніякого шахрайства". Хто ще зміг би так дурити людей?

"Большевицька влада" — А!

Ще й тепер хочять туманити світ. Ще й тепер розраховують на людську сліпоту. Ще й тепер шукають наївних і довірливих. Аж хочеться запитати — доки? Коли прийде край цьому всьому шахрайству?

**
*

А новоспечена "витівка" певно що перевищує всі наведені. Процес, що буде відбуватися в Празі, Чехія, носить назву троцькістсько-сіоністський. Чому ж саме дали йому назву троцькістсько та ще й сіоністський? Та тому, що там обвинувачується жид Сланські і його товариші.

А чому ж раніше, коли судили й розстрілювали трохи більших, видатніших жидів, як Зінов'єва, Каменева та інш. троцькістів, не давали тим процесам назви сіоністських?

Річ зовсім проста. Спочатку світ ще сліпими очима дивився на роботу жидів, а тепер, коли стали всі видющими і зрозуміли, що большевики — це ніхто інший, як жиди, і жиди всесвітні, то вони й прикладають своїх жидівських хитрощів з "мухи" робити "слона".

Треба бути впевненим, що судовий процес буде показовим і що ним буде "обвинувачуватись" так би мовити, світове жидівство, щоб показати народам світу, що воно таки "шкодить" большевикам.

А світове жидівство підійме гвалт, що процес, мовляв, протижидівський, тенденційний і т. д., і т. п.

Самий процес буде призначений на той час, коли найдоцільніше й навигідніше буде крикнути людям світу про те, що світове жидівство "душить" большевизм. А раз так, то світове жидів-

ство, всміхаючись, буде вмивати від большевизму собі руки.

На протязі всього часу існування т. зв. ССРСР нами так вивчені махінації т. зв. большевиків, що про їх наміри досить одного слова, щоб можна було зробити аналіз про правдиве положення речей.

Маю велику надію, що не вже жидам не піде і що земна куля назад не зможе крутитися.

**
*

Большевики ж на тому не зупиняться і на випадок празький процес не зробить потрібного для них ефекту в світі, то вони інсценізують нові пропеси і не тільки в сателітних країнах, а й в самому ССРСР, обвинувачуючи жидів в інших і ріжних злочинах. Навіть в таких, що людям світу і в голову не може вміститися.

Жида підуть на все тільки б утримати здобутий світ та завуалювати свої наміри, з тою метою, щоб ще глибше залізти в душі легковірних і якнайскорше прибрати всю земну кулю до своїх рук.

Крім того їм конче хочеться обдурити людність арабського світу, що вороже наставлена проти жидів та простягти їм "братню" руку нібито допомоги, а на справді, щоб розправитись з ними так, як вони розправились та й тепер розправляються з людністю всіх поневолених країн.

Також ще в більшій мірі обдурити уряд США з тою ціллю, щоб не тільки не викидали жидів з ріжних установ, як запроданців американського народу, а навпаки, щоб їх ще в більшій кількості приймали та радо розкривали перед ними свої душі.

**
*

Яке, фактично, має значення десяток, сотня чи хоч би й тисяча жидів кинутих на жертівник в

порівнянні з великими десятками мільйонів ними замучених та закатованих християн.

Лише одна тут найбільша, найогидніша і найхимерніша трагедія то це та, що навіть за одного чи то двох жидів, як наприклад в теперішньому часі за Розенбергів, дійсних ворогів людства всього світу чи то за десяток в іншому випадку підіймає гвалт, лемент й голосний крик вся світова преса, в т. ч. і українська, друкуючи про них на перших сторінках.

Чому ж за мільйони замучених християн нічого не згадувалось і не згадується.

За сім мільйонів наших братів та сестер замучених в 1932/1933 рр. голодовою смертю світова преса до цього часу нічогосінько не написала. І вони не були жадними ворогами. Їх замучили, як я вже говорив, лише за тверду віру в Господа Бога й націю українську.

А за ворогів людства — жидів Розенбергів, не кажучи вже про комуністів, жидівських “лібералів” та вчених Айнштайнів і духівники різних демоніацій кричать.

Оце власне і є найбільша й найстрашніша трагедія. Десятки мільйонів християн, в т. ч. й сотні тисяч духівників, розстрілюють, замучують, закатовують — мовчимо, за одного чи двох жидів, дійсних ворогів людства всього світу й насамперед ворогів християн — кричимо.

Жиди, посідаючи головні становища преси зуміли так вдовбти в голови людям світу свій жидівський дурман, що на вбивство не-жидів ми навіть не реагуємо.

Українська преса і та подає якби звичайнісінькі новинки з перекладу чужоземної преси про чистки в т. зв. СССР: літераторів, поетів, письменників, інженерів, академіків, не кажучи вже за колгоспників (селян та робітників).

А що ж в дійсності уявляють в т. зв. СССР ті

чистки? То ж розстріли, знущання, катування. Але ж то вбивають наших братів, то навіть про те кричати.

Жиди вбивають так мусить бути. Бо вони щодня і на кожному кроці вбивають гоїв, і ми до цього так "звикли", що лише дивуємося тому, що так довго черга не приходить на нас саміх.

**
*

Щодня гине нарід Кореї. Щодня залишаються страшні каліки: без обох рук, без обох ніг, без ноги й руки та й без інших частин тіла. Цих страшних калік, при допомозі сестер привозили до своїх рідних святкувати Різдво. А яке ж то було "радісне" святкування й для них особисто й для їх рідні.

Скажіть будь ласка, чи це не є дійсною трагедією?

А скільки ж уже залишилося в Кореї вдів і сиріт?

А скільки ж залишилось людей без притулку й харчів?

Скажіть будь ласка, чи й це не є трагедією?

А чи кричить про це світова преса, чи підіймають голос духівники різних демоніацій?

Певно що ні.

Трагедія лише та, що засудили ДВОХ жидів Розенбергів.

А за що ж їх засудили? За те що вони передавали таємниці атомової бомби своїм братам — московським жидам.

Та й насправді хіба ж можна було за це судити? Вони ж це зробили для своїх братів, а не для своїх ворогів.

А тепер скажіть будьте ласкаві, для чого ж жиди передавали т. зв. большевикам таємниці атомової бомби?

Для захисту світа чи для його нищення?

Мабудь таки для того щоб ще збільшити корейські жахи та перекинути їх на інші ще континенти.

Світова жидівська преса до цього часу не тільки не підняла крику проти корейської війни, а не назвала й самого злочинця, хоч усі добре знають, що головним злочинцем є Москва.

До цього часу не сказала й того, що коли нарід бажає дійсного миру, то повинен був починати війну не з Кореї, а з головного штабу бандитів світу — Москви. Знаючи добре про це жиди не тільки не сказали, а, навпаки, саме тому й атомовими бомбами її постачали.

**

*

Людям доброї волі легко можна наміри жидів розпізнати. Треба тільки не звертати уваги на гвалт жидівської у всесвітньому масштабі преси, а придивитись до їх дій надалі.

Чи кинуть жиди всіх країн світу комуністичну партію?

Чи всі жиди, що позалазили в різні організації, установи, юнії, в т. ч. й до ОН відкриють правду, що до цього часу, мовляв, допомагали т. зв. большевикам, а тепер ідемо проти них?

Чи кинуть жиди кермувати комуністичними організаціями по всіх країнах світу?

Чи кинуть жиди передавати т. зв. большевикам таємниці всіляких справ, включаючи й справи атомової та водневої бомб?

Чи підіймуть жиди питання про волю для всіх поневолених Москвою народів, коли то дійсно неволя не ними накинена і не ними накладається?

Чи підійме світова жидівська преса гвалт за всіх закатованих т. зв. большевиками християн, в т. ч. й за українців, відомості про що вона, безумовно, має (бо до цього часу навіть за мільйони замучених голодом нічого не написала)?

Чи підійме світове жидівство питання про не-

гайне й нещадне знищення т. зв. большевиків, жертвуючи свої капітали, як в свій час давало капітали большевикам?

Кінець-кінцем, чи підуть жиди масово, добровільно в протибольшевицьку армію для фізичного їх знищення, як в свій час вони йшли з большевиками та нищили народи і в найбільшій мірі українців, що змагалися проти большевицької навали?

Коли це все станеться, то тоді дозволено буде лише подумати: а може й насправді жиди таки ідуть проти т. зв. большевиків? Але ще й тоді треба буде пильно придивлятися куди саме вони йдуть, і чи не повернуть в будьякий інший бік.

14.

Передбачливі люди ще за часів царату знали жидівські наміри, або ж певно, що вони з душі якогось жида дістали і записали кинуті ними слова до Господа Бога: "Тебе Бог небо, а нам земля". Тепер же ми на власні очі бачимо, як ті слова всесвітнім жидівством проводяться в життя.

Багато й дуже багато зустрічав я людей жалкуючих, в тому числі я і сам жалкував за всіма обездоленими жидами, що вони, бідні, розкидані по всьому світі, й не маючи своєї батьківщини, мучаться й принижуються перед кожним і особливо перед чужою владою.

І так хотів і молив Господа Бога, щоб Бог змилосердився над ними й повернув їм батьківщину. Відчував я це болоче ще й тому, що і моя батьківщина, моя рідна, многостраждальна мати-Україна не була вільною. Господь Бог, як ми всі знаємо, змилосердився над жидівством і повернув їм їхню батьківщину, — **Ізраїль**.

Що ж роблять "обездолені" жиди? Чи повертаються вони на свою батьківщину? Частина, і то дуже невелика частина, повернулася, щоб продемонструвати перед світом, що батьківщина, мовляв, їм потрібна. Решта жидів не повертається,

і з їх дій видно, що вони рахують таки своєю батьківщиною весь світ, весь простір земної кулі, як і сказали до Господа Бога: "раз Ти рассеял нас по всему земному шару, то весь земной шар должен принадлежать нам".

Вони це й здійснюють...

15.

Чим же стверджуються їхні наміри в теперішньому часі?

Якраз теперішній час і відкриває нам на все очі.

Візьмемо для прикладу українців, білорусів, естонців, лотишів, литовців, казахів, донців, кубанців і всіх інших народів світу. (Поляків я не беру під увагу, бо вони до цього часу не зрелися своїх загарбницьких цілей. Також не беру під увагу москалів, бо вони є соратниками жидів). Коли б ці народи добилися своєї вільної держави, що б вони робили? Чи блукали б по світі, чи втручались би в життя інших народів? Чи теж, як жиди, не хотіли б повертатись до своїх рідних країн, до своїх батьківщин?

Можна з твердою певністю сказати, що всі, всі без винятку, повернулися б до рідних країн, і за винятком поляків та москалів, будували б лише своє власне життя, життя своїх батьківщин, не втручаючись в справи інших народів і інших держав.

А жиди, як той злодій, що пограбувавши чи то вбивши, тікає й кричить: "держи розбійника"!, начебто злочин не він, а хтось інший зробив.

Поки вбивають і грабують т. зв. большевики, то й вони намагаються вдавати з себе покривджених і всілякими хитрощами нібито "підтримують" жалоби, плач і тужіння поневолених.

Погоджуються з криками про несправедливість, про необхідність їхнього — большевиків — знищення й про звільнення людства всього світу від убивців і грабіжників.

А самі пильно й дуже пильно слідкують, чи й насправді не знищать часом їхніх братів та чи не звільнять, не відберуть вже на половину здобутого світу.

І, як бачимо, заздальгідь гуртуються, організуються і роблять все, що тільки можливо зробити, щоб на випадок остаточного “краху” під маркою т. зв. большевиків, перебрати владу під іншою маркою. Але не випустити здобутого і за всяку ціну втримати його в своїх руках.

Американські жида відпускають для цього величезні кошти і на арену випускають нову групу, як Двінових, Аронсонів, Гуревичів, Гольдманів, Рафаїловичів, Абрамовичів, Вайнбаумів, Даліних, Шварців, і інших активно вже діючих на чолі з добре знайомим нам жидом Сашею Керенським.

А в якому ж напрямку вони діють? Діють вони в тому напрямку, що й їх брати, що звуться большевиками, себто, щоб ні в якому разі не поділити т. зв. СССР.

Щоб всі поневолені жидами народи так цілком залишилися й надалі.

І головне, що й об'єднуються з своїми “ворогами” — москалями. Їх там москалі “душать”, “катують” та “знущаються” над ними, а вони тут спільну справу роблять — об'єднуються. І об'єднуються не для того, щоб разом утікати, скажемо, в Ізраїль, а власне, щоб їхати туди ж таки, до бандитів, в Московію та... перебирати кермо для продовження їх підлої роботи: гноблення та визиску поневолених народів.

Ясна річ, що сумління кожної людини не-жида, кликало б її, як я вже сказав, до своєї батьківщини. Сумління ж жидів, зовсім навпаки, відвертає, відштовхує їх від свого Ізраїля і кидає в простір.

Можна б ще припускати, що сумління жидів таки добре, справедливе і навіть святе, бо воно кличе до країн їхнього народження. Бо, як ка-

жуть, там де родився, там і батьківщина, подібно птицям небесним.

Так і це не підходить. Бо коли приміром жид Керенський родився у Московії то нехай би й дбав про "свою" Московію, а він хоче "дбати" про всі народи світу, в тому числі й про мене — про що я його не просив і просити не збираюся, бо добре його пам'ятаю ще з перших днів революції 1917 р. Все ж таки яке жидівське нахабство!

**
*

І ще одне. Як стало відомим, танківська американська група, Кун, Леб і спільники, що нагромаджує капітали різних банків, як компанії Морган, родин Варбург, родин Шіфф і короля міді Гугенгайма не тільки фінансує теперішню групу жидів на чолі з Керенським, а в 1917-18 рр. величезні капітали видала й Ленінові й Троцькому. Фінансування Троцького та Леніна переводилось через Європейські банки: Ротшільда у Франції, Варбурга в Німеччині й інші. Банк цей є одним з найсильніших фінансових блоків світу, маючи 1.200 мільйонів доларів нагромаджень.

А з цього витікає, що спільність дій всього жидівства стає абсолютно ствердженим фактом, і це ще в більшій мірі доповнює попередні яскраві підкреслення, що т. зв. большевизм є ніщо інше, як тільки жидівство. Виріс на жидівських капіталах, на придуманій жидами теорії і підтримується жидівством всього світу.

Найочевиднішим стає і той факт, що на випадок большевизм, а значить світова розправа жидівства, розправа жахами й катуванням над християнським світом надалі не витримає, то його замінить т. зв. "демократизм", демократизм — жидівський.

Група жидів, як я вже сказав, визначена і їй видаються вже й капітали. І капітали видаються одними й тими ж руками, що раніше видавалися групі т. зв. большевиків.

Бо і те і друге є ніщо інше, як тільки світове жидівство.

16.

Загарбницькі дії жидів, виявлені на протязі всього часу їхнього існування під маркою большевиків, теж в достатній мірі стверджують їх прагнення щодо опанування світом.

З перших років революції поневолення народів вони "виправдували" нібито "бажанням" самих народів об'єднатися з їх вогнищем-Москвою. Хоч за залізною куртиною весь час точилися жорстокі, завзяті бої поневолюваних проти їх загарбництва.

Своє жидівсько-московське ярмо вони накинули з перших років на такі народи, як Білорусь, Казахстан, Азербайджан, Таджикистан, Туркестан, Грузію, Вірменію, Півн. Кавказ, Дон, Кубань, Ідел-Урал, всю Сибір і в останньому й на Україну.

Далі жадного ані виправдання, ані причин до загарбництва не було, а свою мету жиди, т. зв. большевики, здійснювали.

Ще в 1939 р. напали на манюсенку Фінляндію, бажаючи прямо таки проковтнути її, як хижа акула маленьку рибку. Але ця рибка, як колючий ерш, розставила свої колючки і добре таки поколола рота акулі. Навіть у самого "наймудрішого" до цього часу в роті язви не загоїлися. Бо бачите, коли колять дрібненькі "колючки", то біль від них набагато гірше відчувається, ніж від великих.

Жиди Фінляндію зломили, підкорили, але коли прийняли під увагу втрати в тій війні, то, безумовно, "хутро виробки не коштує".

Попробувавши свіжої крові, як паразити, захотіли ще свіжішої.

А як дістати?

Пішли на найганебнішу справу. Склали умову з найбільшим і найгірнішим своїм ворогом —

німцями — про дружбу й ненапад. Навіть видали на масакру й ліквідацію Гітлерові стовідсоткових німецьких комуністів, що шукали в царстві бандитів світу від свого тирана порятунку і які свято вірили, що “батьківщина трудящих” — їх батьківщина.

І знову почали впиватися християнською кров'ю. Поневолили Латвію, Литву, Естонію. Поділили по полам із своїми друзями Польщу (подумати тільки! жиди і німці, німці і жиди — друзі!).

Під час другої світової війни поневолили всю Польщу, Румунію, Болгарію, Угорщину, Чехію, Словакію, Альбанію і частину території вірних своїх друзів-німців. Визискують Австрію і Фінляндію, величезний натиск роблять на Норвегію і Швецію. Іран знаходиться під їх невідступним, кожночасним очікуванням проковтнення, й проковтнення з шкірою.

За їх вказівками й енергійною працею їхніх п'ятих колон, паралізується життя Франції та Італії. Через них же довший час кривавилась Греція. Громадянська війна в Іспанії теж була справою їхніх рук.

Тільки подумати й то жах проймає. Скільки ж то пролито християнської крові!

Але цим ще не скінчилось. Перекинули свою загарбницьку роботу на Азійський континент. Опанували Китай, якому на протязі десятків років допомагали, аби тільки продовжувалось кровопролиття. Підкорили Манджурію. За їх безпосереднім втручанням кривавиться нарід Індокитаю. Корея на протязі майже двох років спливає кров'ю, коштує людству світа багато дорогоцінної крові. А “гра” жидів продовжується і не видно їй кінця.

Та й чи міг би бути кінець, коли ще є простір поза владою жидів. Ми ж уже добре знаємо, що весь простір земної кулі мусить належати жидам.

В сучасний момент т. зв. большевиками всі заходи спрямовуються на опанування Індією.

По всіх країнах світу розставлені, понасаджувані п'яті колони, які діють в усіх видах і напрямках, навіть, в релігійних організаціях, (про що ми вже знаємо).

Ці п'яті колони діють з величезним ентузіазмом, жидівською хитрістю й умілістю, підкупством і жидівським нахабством, щоб якнайскорше захопити весь світ у свої руки.

Горить, кругом горить. Неспокій в Єгипті, в Ірані, на Маляях і скрізь, скрізь...

А жиди, спостерігаючи, радіють: "Ще трохи і все вже буде готове". Атомову бомбу теж "дістали", п'яті колони діють добре і в Англії, Америці й Канаді.

Щоб тільки ці три останні ще опанувати, а тоді... Простягають свої забруднені християнською кров'ю руки схватити земну кулю, як м'яч і гратись, гратись нею...

17.

Хоч і тверда душа українського народу, але ж вона й добра. Вона палко люб'яча, навіть своїх ворогів. У хвилину, коли її ворогам загрожує смертельна небезпека, то вона, душа українського народу, рветься всіма силами спасти його.

Це дійсно наслідки високої християнської моралі, передаваної з покоління в покоління і так міцно вкоріненої в душу кожного українця.

Цим же виконується вчення самого Господа Бога Ісуса Христа: "Любіть ворогів своїх, благословляйте тих, що вас проклинають, творіть добро тим, що ненавидять вас, і моліться за тих, що вас переслідують. (Єванг. Мтв. 5-44).

Візьмемо для прикладу жидів. Скільки ж вони заподіяли лиха українському народові. Дуже великі знущання зазнав наш нарід з боку жидів ще за часів орендування церков, коли без дозволу жида не міг свobodно помолитись і Господу Богу.

Повсякчасний визиск і шахрайства жидів, тримаючих в своїх руках торгівлю і навіть корчми.

“Запродання” української людности гнобителям ляхам та москалям з ціллю одержання від них будьякого зиску, чи то кращого до них ставлення. Кінець-кінцем всі жахи, заподіяні большевиками, а фактично жидами, про які вже говорено.

І все ж таки, під час знущань німців над жидами, українці всіма силами, ризикуючи власним життям, допомагали жидам в спасінні їхнього життя. Я сам особисто був свідком того, що за переходу жидів німцями була заарештована українка, яка спаслась від розстрілу лише завдяки одному з фольксдойчерів. Учителями шкіл — українцями видавались посвідки жидам, учням, під українськими прізвищами, щоб уникнути підозріння про їх жидівське походження. Українці міста Харкова, Дніпропетровська і інш. міст з свого району передавали жидів на схорону до своїх близьких знайомих в інший район. Багато жидів схоронувалося по селах та хуторах.

А чим же віддячили жиди українцям за той ризик своїм життям?

В 1946 р. большевики, а значить жиди, знову утворили голод на Україні, замучивши голодовою смертю ще один мільйон чоловік. В тому ж році одним розчерком пера, супроти волі віруючих, приєднали греко-католицьку церкву Західньої України до московської, т. зв. православної церкви. Всіх священників греко-католицької Церкви та багато віруючих, що виступали проти приєднання розстріляли, ув'язнили та заслали в Сибір.

Жахи, тортури й знущання над українським народом і катування його продовжуються до цього часу.

Що ж роблять жиди світу і як вони допомагають добрій душі українського народу?

Як ми знаємо з преси, жиди підняли великий га-

лас за ту трагедію, що робилась німцями на українських землях.

Безумовно, трагедія була потрясаюча, й український нарід робив усе, що було в його силах для спасіння жидів. Замість же подяки, жиди мають нахабство ще й обвинувачувати нашу людність в тому, що не змогла відвернути від того лиха.

Як і чим?

Всім же відомо, що й українці зазнали від німців багато лиха, і також переносили тортури і розстріли. Гірше того, від багатьох українців німці відібрали життя в найогидніший спосіб — повішенням.

Тому то УПА (Українська Повстанська Армія) і вела жорстоку боротьбу й проти німців. Натомість жиди світу про сім мільйонів українців, замучених голодовою смертю в 1932/33 рр. та про один мільйон замучених в 1946 р., не кажучи вже про всі інші звірства і розстріли, ані словом не згадували і не згадують.

Чому? Хіба ж то не люди?

Так. В очах жидів то не люди. Хоч вони, ризикуючи своїм життям, спасали жидів. Хоч вони, піднісшись на найвищий щабель Божеських ідеалів, робили добро для своїх ворогів, людьми вони не є. Бо то ж християни, то ж гої. Люди по їх поняттю лише жиди.

Крім того, вони замучені їх же братами, большевиками.

Жиди і в теперішній час, як ми вже знаємо, прикладають усіх зусиль до того, щоб всі народи, в тому числі й український, бувшої царської тюрми, а тепер концентраційних таборів, залишились і надалі поневоленими.

Чому? Чому ж жиди мають вільну державу? Чому жиди, маючи вільну державу, поневолюють інші народи? Хто їм дав таке право?

А тепер, щоб не закинули мені голословности, я хочу навести з бiльйона декiлька прикладiв знущань i сили червоно-сiонiстських панiв над своїми рабами-крiпаками.

**
*

Пан Сидоренко замiсть одержання диплома по закінченнi Інституту Фiнансово-Економiчних Наук (вiддiл т. зв. ВЗiНО) вiд директора Новiцького дiстав таку вiдповiдь: "Вам диплома видати не можемо, бо ви завинили по своїй громадській роботi i вам треба звернутися до вашого Мiсцеквому".

Мiсцевий Комiтет, як звено професiйної органiзацiї, мусiв би дбати про захист своїх членiв, але в т. зв. СССР все робиться навпаки, всi мають право лише топити, а захищати нiхто.

На запит п. Сидоренка, що трапилось, голова Мiсцевкому вiдслав його до начальника Спецчастини.

Як вiдомо, при кожнiй установi, крiм тисяч агентiв-шпигунiв iснують i спецiальнi частини НКВД, як в армiї комiсари. Завдання начальників цих спецчастин — збирати на мiсцях доноси та щоденно iнформувати НКВД i взагалi слiдкувати за порядком.

Пан Сидоренко хоч i мав великий страх, але ж жалкуючи кинути п'ятирiчнi студiї, примушений був піти до начальника спецчастини. Начальником спецчастини був українець на прiзвище Мамай, який на велике здивовання п. Сидоренка заявив, що вiн має iнформацiї про те, що п. Сидоренко на однiй з вечiрнiх лекцiй полiтекономiї задавав питання: "Чи можна побудувати соцiялiзм в однiй країнi?"

Одного цього було вже досить, щоб вiн був на рахунку в НКВД i щоб позбавити його права одержання диплома. Полiтекономiю читав жид Аб-

рам Мойсеевич і він якраз сам і зробив доноса.

Коли ж п. Сидоренко заявив, що він, кінчаючи інститут, політекономію знає на пам'ять, як рівно ж знає марксизм і ленінізм і що ніякого питання на лекції не ставив, то Мамай погодився піти до лектора і перевірити правдивість доноса. В присутності Мамає п. Сидоренко просив лектора жиди з'ясувати, коли ж саме ним ставилось запитання: "чи можна побудувати соціалізм в одній країні"?

Совість хоч і жиди, а все ж таки при особистій зустрічі, як видко, вгризнула його і він свого доноса перекутив, сказавши: "Ви не про будову соціалізму в одній країні давали запитання, а якесь питання селянського характеру". Але й цього було досить, бо то говорив жид і диплома п. Сидоренкові не видавали.

Клопотав він щонайменше п'ять місяців, поки вирвав з жидівських рук диплома, а на допомогу йому пішла ККРСІ (Контрольна Комісія Робітничо-Селянської Інспекції), яка допитувала безліч свідків та збирала про п. Сидоренка матеріяли з дня появи його на Божий світ.

**
*

Валентина Яремко, склавши іспити в медичному інституті і одержавши від директора Інституту запевнення в присутності свого батька, що вона вже прийнята, поїхала на село відпочивати. Коли ж вона прибула перед днем початку навчання до Інституту, то їй заявили, що її до навчання в медичному інституті не допускають, і не допускають тому, що по деяких предметах вона слабо відповідала. Прохання і домагання не допомогли. Не допустили й перездати іспитів, мотивуючи це пізнім часом.

Пожурилась, поплакала бідна Валя та пішла й здала іспити в університеті на філологічний факультет, де й продовжувала своє навчання.

Батько її, працюючи в Комітеті "Друзі Дітей",

похвалився цим незвичайним випадком жидові Мордуховичу, що працював там комерційним директором. Мордухович сказав прямо: "Шкода, що вже пізно і розпочалось навчання, якби це було перед початком навчання, то ваша дочка обов'язково була б прийнята, бо директор медичного інституту — мій друг, і моя дочка, не склавши навіть іспитів по двох предметах, прийнята і там навчається".

**
*

Пан Шевченко довгий час працював завідуючим фінансовим відділом, а потім головним бухгалтером в одній із контор Філії Укрпостачання, де на 200 чоловік жидів працювало лише десять-надцять чоловік українців.

Так як платню йому видавали низьку і не видавали ніякого постачання, то він на протязі цілого року просив про звільнення. Звільняти його не звільняли і платні не добавляли.

Трапилось так, що в найбільшій металевій конторі, головний бухгалтер жид Драпкін заплутався. Тоді п. Шевченкові добавили 50% платні й приобіцяли видавати й постачання нарівні з усіма жидами при умові, щоб він перебрав і наладнав справи тієї контори.

Пан Шевченко погодився. Коли ж дружина його пішла до розподільника за продуктами, то з неї посміялися і нічого їй не дали. На запитання п. Шевченка чому це так, заступник головного бухгалтера філії Соломон Мойсеевич Шульман відповів питанням: "А що ж ви хочете так получати, як получає Соломон Юхимович Пальма, головний бухгалтер філії?"

"Не те головне, що я хочу, — каже п. Шевченко, — а те, що ми так домовились".

П. Шевченко, бачучи, що з їх обіцянок нічого не вийде вирішив покинути роботу в Укрпостачанні, що б там не було, тим більше, що свою контору він здав офіційно, склавши належного

акта, а нової від Драпкіна офіційно ще не прийняв. Цей крок для нього був дуже тяжким, бо він уже декілька разів карався як “куркуль”, а брати його були заслані в Сибір, але ж знущання жидів так йому остогидли, що він далі не міг витримувати і роботу в Укрпостачанні кинув.

Укрпостачання скликало загальні збори і всією своєю жидівською масою винесли постанову, якою п. Шевченка затаврували як “літуна і ворога народу”. Постанову ту надіслали до Профсоюзу для виключення п. Шевченка з членів Союзу й припинення його до суворої відповідальности. В свою чергу начальник спецчастини Укрпостачання, жид, на прізвище теж Шульман — закликавши п. Шевченка до себе в кабінет заявив, що коли він негайно не повернеться до праці, то згние у в'язниці.

Але п. Шевченкові так набридли жидівські крутіства, брехливі обіцянки з властивими для жидів різними махінаціями і повсякчасне моральне пригнічення, що він не витримав і дав згірдливу відповідь: “Мені краще бути в тюрмі, ніж працювати з вами”, і з тим пішов.

Справа його набирала загрозливого характеру. На щастя, як кажуть, “Бог не без милости, козак не без щастя”, на допомогу йому пішов інший жид на прізвище Каплан. Каплан працював начальником Пляногового Відділу Міського Комунального Господарства, який і запросив п. Шевченка на працю економіста, себто за фахом набутиим п. Шевченком по скінченню Інституту.

В Міськомгоспі п. Шевченко отримав на 65% більше платні, і на 50% менше був завантажений працею, а ще важливіше було те, що він до деякої міри мав заспокоєння, бо Каплан сказав, що за поладження справ п. Шевченка він бере відповідальність на себе особисто.

В день переслухання справи Профсоюзом, Каплан пішов з п. Шевченком разом. П. Шевченко

сидів в почекальні, а Каплан і десяток жидів з Укрпостачання та декілька керівників Профсоюзу розбирали його справу.

Через довший час, при закінченні розгляданням справи, покликали й п. Шевченка. Керівник Профсоюзу, жид Шварц, поставив п. Шевченкові лише два запитання: "Чому самовільно кинув працю і чому не звернувся зі скаргою до свого союзу?" Після вияснень п. Шевченка йому винесли сувору догану з попередженням. На закінчення Шварц дав наказ: "Іди і працюй та більше так не роби, бо будеш суворо покараний!"

Не будь жида Каплана, довгенько довелось б п. Шевченкові покутувати свої "гріхи".

**
*

Пані Розум, працюючи прибиральницею в Київській Робітничій Кооперативі, просила дати належну їй відпустку, яка з невідомої їй причини весь час відтягувалася. Не дочекавшись, вона звернулася з проханням до завідуючого, який з посміхом і ядовитістю запитав: "А може ти ще й на курорт забажаєш поїхати"?

Пані Розум, не витримавши, згаряча сказала: "А хіба тільки жидам дозволяється на курорт їздити"? Опісля вона дуже жалкувала, що правдиві слова, всупереч її бажанню, вирвались наверх, але завернути їх не було можливим, бо як каже приповідка: "Слово не горобець, коли вилетить, то вже не впіймаєш".

Недопомогли їй ані прохання про помилування, ані бездоганна, сумлінна праця. Вона за ті слова була засуджена на рік тюрми.

Це було незадовго перед другою світовою війною, і вона разом з іншими ув'язненими була звільнена з тюрми "новими визволителями" німцями, що окупували в той час місто Київ.

Фактично завідуючого кооперативи п. Розум і не образила, лише на образі з його боку загальниково кинула слова: "А хіба тільки жидам

дозволяється на курорт їздити"? І за це була засуджена на цілий рік тюрми.

Таку то волю й свободу червоно-сіоністські пани впровадили для своїх рабів на одній шостій частині земної кулі.

**

В 1939 р. в Сталінграді, в новому театрі артистами Джаз Покрас давався концерт, виключно для організацій.

П. Миколенко, що брала участь в аматорському драматичному гуртку на станції Іловайськ, була послана для одержання квитків для членів їх гуртка.

В той час, коли п. Миколенко, одержавши квитки, підраховувала їх, до віконця каси підійшов якийсь пан і просив квитка. Касирка відмовила йому, кажучи, що квитки вже всі розподілені між організаціями й роздані.

Тоді він звернувся до п. Миколенко і попросив, щоб вона йому один квиток відступила.

"Як же я можу вам відступити квиток, — каже п. Миколенко, — коли я одержала їх якраз по числу осіб тієї організації, звідки мене послали".

Він же, не дивлячись на свій джентлменський вигляд, відразу накинувся на неї й почав ображати: "Хамка ти, хамка..."

Пані Миколенко, чуючи гаркавість його голосу, зауважила йому: "Завіщо ж ви мене ображаєте, ви й самі добре знаєте, що я не маю права відступати квитків, а накинулись на мене, як жид на ярмарку".

"А, то ти мене жидом називаєш", — сказав "джентлмен", і побіг до телефону й почав дзвонити до НКВД.

П. Миколенко, бачучи, що справа стоїть погано, звернулася до касирки з проханням порятунку. Касирка показала п. Миколенко бокові двері, через які вона і втекла.

Прибула до театру міліція п. Миколенкової не

знайшла і про її назвисько ні у кого не допиталася. Але п. Миколенко не тільки на виставу не пішла, а декілька місяців і спати не могла.

Виходить, що раби не то що не можуть своїх червоно-сіоністських панів ображати, а більш того — не можуть навіть перед ними захищатись.

Така то “робітничо-селянська” влада під маркою большевиків.

**
*

А скільки зустрічаємо в т. зв. ССРСР випадків, коли жидівки, ображаючи селянок, жінок робітників та жінок советської інтелігенції, скрізь і всюди і на кожному кроці обов'язково на кінці дають запитання: “що, може скажеш жид?”

Тим вони знущаючись над своїми рабинями, спеціально викликають, вигвалтовують від них слово жид, щоб потім віддавати їх до суду та ув'язнювати.

Таке страшно-глумливе відношення рабам комунізму доводиться переносити від своїх червоно-сіоністських панів ось уже на протязі 34 років. А переносити треба, і переносити мовчки, бо нікому не хочеться сидіти в тюрмі.

**
*

П. Михайленко, засуджений районним “народним” судом на два роки ув'язнення, по видуманим, безумовно обвинуваченням, як взагалі в ССРСР робиться, подав апеляцію до обласного суду, а сам поступив на працю до відділу Укрпостачання. Працював бездоганно і праця його керівникам-жидам дуже була до вподоби.

Через декілька місяців він отримав повідомлення з району, що його шукають, бо вирок районного суду обласним судом був затверджений. Обласний суд вирок затвердив, не викликаючи і не переслухуючи п. Михайленка.

“Що ж, — думає п. Михайленко, — справа пропала. Хоч вини з мого боку немає абсолютно

ніякої, але ж і порятунку немає ні від кого. А дай спробую поїхати ще до вищої влади”.

Жидам і боявся і соромився про своє нещастя розказувати, а попросив на декілька днів відпустку тай поїхав до Харкова, де в той час перебував “уряд” України.

Де він тільки не був там! Ходив до прокуратури, до Найвищого Суду, добився було до самого “президента” України Петровського. Але ж надарма, ніякого порятунку.

“Та невже ж такі ніде не можна добитися правди, — думав п. Михайленко, — ні, цього не може бути. Мабуть піду ще до наших письменників, можливо, що вони на якогось з червоних катів мають вплив і допоможуть”. І пішов.

Зайшов до Остапа Вишні, який в той час був дуже популярним, а потім до теперішнього академіка, найбільшого жидівського підлабузника Павла Тичини, але ж і вони нічого не допомогли.

П. Михайленко, повернувшись на місце праці, пішов до керівника жида й попросив звільнення. Керівник-жид покликав ще одного жида, начальника відділу, і почали допитуватися, чому ж саме він хоче залишити працю. П. Михайленко крутився, вагався, а потім таки розказав всю справу в подробицях. Коли ж скінчив, то вони обидва аж ахнули.

“Та чомуж ви не сказали цього раніше, хоч би перед тим, як їхали до Харкова? Ви не сиділи б жодного дня. А тепер, коли вирок затверджений найвищим судом, справа гірша, але не зовсім пропаща. Ви постраждаєте лише в матеріальному відношенні, а сидіти не будете”, — говорили вони далі. “Зараз ми вам радимо з’явитися до районного суду, взяти вирок і йти до в’язниці, повідомивши нас, а ми туди приїдемо і все зробимо”.

Пан Михайленко виконав все в точності, радіючи з такої ніколи ним неочікуваної нагоди. Між тим мав сумнів щодо можливості їх допомоги.

На його здивування й радість на другий день після ув'язнення його перевели на т. зв. кінний двір, звідки він мав право й виходити до міста чи деінде. А ще через декілька днів його надіслали, як примусовця, до "його" ж Укрпостачання на працю. На протязі кількох місяців з його заробітку відраховували певний відсоток і віддавали до тюрми, а потім, як сумлінного робітника, зовсім звільнили від відбуття кари.

**

Оттаке то робиться в Україні "на нашій, — не своїй землі".

Чого не може зробити сам президент, те робить звичайнісінький смертний жид.

А ми тут на чужині ще й чванимось, що дуже багато для України зробили.

А що ж зробили? Хіба тільки те, що її занастали, в найбільше ярмо віддали. Сварилися та поміж собою билися, а жидки всіх дурили, травили та владу в свої руки й захопили.

О, який сором! Сором тай годі!

19.

Щоб описати хоч одну тисячну частину жахів найнеймовірніших знущань, що відбуваються по концентраційних таборах, тюрмах, та по всіх катівнях жидівського царства, себто царства комунізму, треба щонайменше написати десять величезних томів та мати дуже й дуже кріпке серце, яке змогло б витримати описи страшної дійсности "большевицького раю".

Навіть при кращих, на большевицькій мові, умовах, як для спеціалістів, і то уявлення про ті жахи й знущання не можуть вміститися в голову людини.

Наведу один приклад. Поміж жертвами жидівського комунізму, що перебували в 12-ох, по 1.200 в кожному, концентраційних таборах, або,

як їх називали, лагерно-трудоу пунктах Салікамська на Уралі, була переведена реєстрація спеціалістів копалень і взагалі шахтарів.

Після цього всіх тих спеціалістів і шахтарів посадили у вантажні вагони, двох-ярусного устаткування по п'ятдесят чоловік в кожний і відправили на Північний Кавказ до копалень малебдена, що містяться в 60 кл. від Нальчика, або 26 кл. від П'ятигорська.

Ясна річ, місць для снання не було і всім доводилось лише сидіти.

Вагони герметично зачинялися й повітря до вагонів не просякало.

Про те, щоб умиватися, не кажучи вже про гоління, то не було й думки, бо воду давали тільки для пиття, і то давали так мало, що дуже часто пересохших губ, язика і взагалі пересохшого рота не було чим ні промити, ні прополоскати.

Задушливе ж повітря викликало таку нестерпну спрагу, що бідолахи, рятуючись, вживали "воду", яка була вже в процесі травлення.

Багато з мучеників не витримували і вмирили. Але трупів з вагонів не забирали до визначених місць, т. зв. пунктів перевірки.

Від Салікамська на Уралі до місця нового призначення везли 38 діб.

Вагони відчиняли лише через 6, а то і 8 днів, і тоді дозволялось жертвам виходити з вагонів, щоб подихати Божим повітрям, всього на 15 хв. І то виходити і тут же біля вагонів сидіти.

Не дозволялось ані ходити, ані стояти, інакше відразу стріляли. В цей час видавали харчі, вносили бруд з параш, забирали трупи померлих.

Приїхавши на місце й повиходивши з вагонів, один одного не впізнавали, бо всі були брудні, зарослі, виснажені, страшні.

А катам хоч би що. Погнали до копалень добувати малебден, потрібний для продовження будівництва соціалістичного "раю".

Мучениками тими були ніхто інші, як робітники й селяни, "засуджені" т. зв. "пролетарським судом" або ж трійкою НКВД на довгорічне ув'язнення, безумовно, без усяких з їх боку провин.

20.

Хочу відмітити і той факт, що жиди по своїй традиційності нарід неймовірно злопам'ятний і жорстокий. Вони нікому і ніколи нічого не прощають, а передають з покоління в покоління й очікують слушного моменту, а потім виконують помсту з задалегідь наміченими тортурами.

Можна припускати, що і самого Господа Бога Ісуса Христа вони не визнали саме тому, що Господь Бог приніс закони любови, правди й добра. Жиди ж тримаються стародавнього закону: "око за око, і зуб за зуб".

А Ісус Христос сказав: "не противитись злому. Й коли вдарить тебе хто у праву щоку твою, підстав йому й ліву".

Абож: "Любіть ворогів своїх, благословляйте тих, що вас проклинають, творіть добро тим, що ненавидять вас, і моліться за тих, що вас переслідують".

Законів Господа Бога, себто найкращих і найвищих для людини законів, вони не сприйняли. Мало того, вони над Господом Богом ще й помстились. А тепер, як ми вже знаємо, помсту перенесли на носіїв його законів — християн.

Про передачу звірської спадщини-помсти своїм наступним поколінням говорить і новий факт, що його знаходимо в книжці жиди П. Відермана "Брунатна бестія", де між іншим він пише: "Нашим гаслом від тепер буде: Німеччина мусить бути знищена. Кожний німець, без огляду на вік і стать, повинен мати випалений знак свастики на чолі, щоб пам'ятав, що Гітлер був його вождем, а свастика гербом. Людство ще не впало так низько, щоб не випалити до решти зі свого тіла та-

кого боляка, яким є цей підлий, хитрий і підступний нарід.

Американські жиди! Пам'ятайте, поки будуть існувати німці, доти ні один жид, отже і ви не можете бути безпечні. Якщо не зітрете їх в порошок і не усунете з землі аж до останнього, знайте, що вони будуть мститися на вас за програну війну. Жиди цілого світу повинні здійснити наказ біблій, яка каже: Зітри ім'я Амалика... Амалік, то брунатна бестія, то німець, що непокоїть світ війнами. Як довго буде жити на світі хоч один німець, так довго світ не буде мати спокою."

А як подібні вказівки П. Відермана до вже виконаних на інших жидівських "злочинцях": "випалити знак свастики на чолі"...

А були випадки, коли бувшим царським офіцерам пагони і ордени вирізали на живому тілі. Виходить, що і в тортурах традиційність жидами дотримується.

А що говорять слова: "Знайте, що вони будуть мститися на вас за програну війну?"

Хіба вони не підтверджують всього того про що я пишу?

21.

І добре, як кажуть: "чужими руками жар загрібати", але ж хочеться й своє обличчя і своє "я" показати. Певно не витримують і з зависти, щоб не рахували москалів за дуже розумних, признаються в дечому.

Наприклад: Сідні Гук, в місячнику Гайког, у "Дер Монат", що виходить в Берліні, за травень місяць 1952 р., в ч. 44, пише, що не російський нарід послуговується большевизмом, а навпаки, большевизм послуговується російським народом і що комунізм не є жадне "здійснення московізму".

Цим він прямо підкреслює, що як большевизм, так і комунізм --- це твори чисто жидівські. Інша річ, що самі москалі, як я вже говорив, сприйма-

ють те й друге за власний твір і за них віддають своє життя, чого жидам якраз і треба.

Також стверджує він і те, що Сталін не є московський імперіяліст, а дійсний комуніст, який хоче світової революції заради ідеї самої революції, а не заради ідеї підпорядкування світу під владу Москви.

Ось вам просто й недвозначно. Світ хочять підпорядкувати не для Москви, хоч москалі й думають, що світ підпорядкується для них, а для ідеї самої революції.

А хто ж дав ідеї світової революції? Жиди. А кому ще крім жидів потрібна світова революція? Абсолютно нікому, тільки жидам.

Далі. Звірячий Сталін не є імперіяліст, а жидівський ставленик комуніст, що виконує їх завдання й веде до світової революції, себто до прагнень світового жидівства, а не якоїсь там обідраної Московії.

А Соломон Шварц доводить, що приєднання України, Кавказу, Туркестану і інших до Московії не є "колоніальним грабунком", а актом історичного прогресу.

Це говорить про відверту підтримку дій своїх кривих, що діють під маркою т. зв. большевиків.

Кріпацтво, а раз так, то й мордування, тортури й катування, що відбуваються в царстві комунізму, жид Шварц зараховує до піднесення життя поневолених на вищий щабель суспільного розвитку.

Так інтерпретують жиди нещастя й трагедії носіїв віри Христової.

Все ж таки з цього наглядним є, що жиди самі потроху починають відкривати свої карти.

22.

Багато зустрічаємо наївних журналістів та редакторів наших українських газет, які з обуренням відмічають факти про те, що редактори американських газет відмовляються поміщати на сто-

рінках очолюваних ними газет правдиві інформації про діяльність т. зв. большевиків, чи то взагалі про життя за залізною заслоною.

А коли й бувають випадки, що такі інформації поміщують, то вони, або ж зовсім перекручені і не відбивають дійсності, або ж інформують про якусь нікому не потрібну нісенітницю.

Така наївність пп. редакторів та пп. журналістів мене немало дивує, бо цілком зрозумілим є той факт, що велика частина американської преси знаходиться в жидівських руках. А раз так, то чи будуть же вони писати про своїх братів т. зв. большевиків, коли вони мають тіж прагнення й стремлять до одної цілі.

Ніяких заперечень від урядових чинників вони, безумовно, не мають, а навпаки, навіть статті урядових чинників проти т. зв. большевиків поміщують, насилуючи себе й перекручуючи факти.

23.

На останку різних стверджень хочу підкреслити і той факт, що т. зв. большевики крім п'ятих колон мають по всіх країнах світу і у всіх галузях господарства і своїх таємних агентів.

Завданням таємних агентів є нібито підтримувати існуючий лад тієї або іншої країни чи то установи, а насправді вносити розклад в їх організаційне життя і шкодити де тільки можна і як тільки можна. Крім того, в їх завдання входить писати доноси про всі розмови і дії оточуючих їх осіб.

Вони викликають незадоволення мас, обурення, сварки, а де є можливо то й страйки та продають своїх колег, своїх друзів. Підривну роботу провадять масковано, уміло й так хитро, що тяжко навіть щобудь запримітити, а тому є найнебезпечнішим елементом.

**
*

Автор цих рядків особисто знає випадок з підсоветського життя, коли таємний агент, бувший

офіцер царської армії, продавши своїх друзів, сидів разом з ними в тюрмі цілісінький рік. Його також, як і інших, НКВД викликало й на "допити", де він, безумовно, давав додаткові дані про розмову і поведження "друзів" до т. зв. советської влади у в'язниці.

Дружина цього таємного агента разом з дружинами інших ув'язнених возила йому й передачу, плакала, бідкувалася й побивалася. Всі їй вірили й ставилися до неї як до друга, щиро, бо були близькими приятелями і як до друга по нещастю.

Тільки на суді виявилось, що всіх тих нещасних продав він. Суд від карі його звільнив, а всіх останніх засудив до ув'язнення на різні роки, з відбуттям карі в Сибіру.

**

Такі агенти є, як я вже сказав, у всіх галузях господарства. Їх можемо зустріти і в копальнях, і вони, як і всі робітники тяжко й працюють, а свою юдину роботу провадять, виконуючи ретельно своє основне завдання — завдання доручене їм большевиками.

На деяких особах симптоми їхньої диявольської роботи проявлялися і в бельгійських копальнях. Не маючи ж у своїх руках влади і права, не могли ми цілком і повністю їх розшифрувати.

В Бельгії ми мали дуже багато випадків таємничого вбивства наших братів.

Одного знайшли в житі, коли труп його почав уже розкладатися. Декількох витягли з річки, коли їхні трупи виплили на поверхню води, а ще одного знайшли під містком з 23 чи 26 ранами. Одежа на ньому була чиста, незамазана навіть в кров, а він так по-звірському був закатований. Виходить, що його катували десь у кімнаті, а коли зійшов кров'ю, то обмили, одягли й викинули.

А хто ж це робив, хто вбивав і можливо що й

тепер убиває наших людей? Залишається таємницею.

Чи то їх убили з ціллю пограбувати, забрати запрацьовані ними франки, чи то їм було запропоновано стати таємними агентами, а коли вони відмовились, то тим затерли сліди.

Тяжко щобудь сказати, бо до цього часу ніхто нічого не виявив, не дивлячись на те, що в Бельгії і поліційна обслуга нібито налагоджена дуже добре. На жаль, жодного випадку нею не було викрито.

**

В Німеччині, в місті Авгсбурзі, близько українського табору "Сомме-Касерне", одну нашу дівчину забито, а потім, щоб затерти сліди вбивства, кинуто під потяг.

Те вбивство було зроблене, безумовно, т. зв. большевиками. Треба припускати, що вона відмовилась від запропонованої їй справи бути таємним агентом та продавати своїх людей і її зліквідували, щоб не було часом будь якого розголосу.

Дядькові тієї дівчини, старому емігрантові, полковнику, був надісланий лист, в якому вказувалось, що коли він ще хоче жити, то щоб справи не підіймав.

Адміністрація табору "Сомме-Касерне" звернула була увагу нашої влади в Німеччині на це вбивство, на жаль наслідків не було жадних.

Розкрити ту справу можна було б, бо дівчина в той вечір була у своєї товаришки, що була одружена з одним співробітником УНРРА. Ходила з нею в кіно і знову поверталась до її мешкання, яке було близько тієї колії залізниці, де трапився випадок. Під час повернення з кіна, як інформувала її подруга, в приміщенні товаришки крім її чоловіка були три незнайомі їй особи. З їх рук і тільки з їх рук, спіткала її трагічна смерть. Відсутність же захисників правопорядку зелишила і те вбивство нез'ясованим.

В тій же Німеччині близько мені знайомий, (прізвища якого з відомих для читача причин сказати не можу), зустрівшись зі мною, розповідав ще цікавіші речі:

“Знайомий, — каже, — ще з України жид на ім'я Беніямін, дізнавшись про місце мого мешкання, почав до мене заходити. Розмови йшли на різні теми. Про владу в Україні чи то в Німеччині не було й згадки. А потім, під час останньої його візиту, він повів розмову виключно про владу, і то владу большевицьку.

Він почав говорити: “Жидам за Леніна було добре, а Сталін жидів притискує. Ось, каже, коли наступали німці, то для нас, утікаючих, не давали навіть транспорту. Були випадки, що й стріляли по нас. По деяких місцях робили погроми, — і плів далі різну нісенітницю.

“Я, — каже знайомий — терпів, терпів, а далі терпець увірвався і я його запитав: “Для чого, — кажу, — ви, Беніяміне це все говорите й говорите таку величезну брехню? Ленін фактично не встиг для вас нічого й зробити, бо він був лише в роки руйнації, а з 1924 р., себто на протязі більше, ніж двадцяти років для вас все робить Сталін. Він же надав жидам право зайняти всі місця в установах і організаціях.”

“Будьмо відверті, — кажу Беніямініві, — ми ж один одного дуже добре знаємо і обидва добре знаємо й те, що суди, прокуратура, НКВД, тюрми, лікарні, учбові заклади і всі-всі установи в Україні знаходяться виключно в жидівських руках. За торгівлю теж нема чого й говорити.

За одне слово “жид” карають одним роком тюрми, а хто ж те ввів — не Сталін? До всіх генералів та адмиралів призначають комісарами жидів, бо Сталін вірить тільки жидам.

Коли наступали німці, то я був свідком, що до розпорядження жидів надавався ввесь можливий

транспорт і задалегідь вони від'їжджали чи то на Кавказ, чи то в Сибір, і від'їжджали навіть раніше комуністів не-жидів."

"А хто про те знає? — каже Беніямін. — Знаєте ви, знаю я, а всі, що тут мешкають, нічого-сінько не знають. А коли їм розказати, а до того ще й написати в газеті про те, як в СРСР мучать жидів, то вони будуть вірити з переконанням."

Запевняю вас, що знайдуться такі наївні з новоприбулих, що теж задуматься: "Певно таки там все змінилось, коли і говорять так, і в газетах пишуть — виходить, що правда".

Маса, знаєте, є маса. Коли їй завжди говорити та писати, то вона потроху, потроху та таки починає й вірити.

Я маю досвід з Криму. Як знаєте, Троцький був головнокомандувачем Червоної Армії. Не дивлячись на це, коли пустили в Криму широку пропаганду, що з большевиками жидів уже нема, то не тільки населення, а й солдати білих тому вірили й бажання їх скінчити війну збільшувалося. Були навіть офіцери, які завдяки тому не захотіли виїжджати й закордон."

"Так от, — каже Беніямін, — я хочу, щоб ви взялися за цю справу й нам тут на еміграції допомогли. За інформаціями вам далеко ходити не треба буде, бо ми вас ними будемо постачати. Вам будуть даватися точні відомості з визначенням місцевостей і назвиськ, а також і часи подій, а вашою справою залишається лише інформувати світ."

Але за те ви будете жити, як король. Вам не потрібно буде ні працювати, ні до УНРРА ходити. Ви будете забезпечені всім."

"Це справа складна, — кажу я Беніямінінові, — я мушу над нею подумати." "Гаразд, — відповідає Беніямін, — подумайте, а завтра я до вас зайду і ви мені скажете." "На цьому ми з Беніяміном розійшлися," — каже знайомий.

"І я, не довго думаючи, — продовжував він, — забрав свої речі і в ту ж ніч виїхав до іншого

міста, де з великими труднощами вліз до одного з таборів і там тихесенько собі й живу.

Боявся залишитися і до другого дня, бо взятися за ганебну справу й допомагати найбільшим ворогам людства я в ніякому разі не міг, а коли б відмовився, то вони мене обов'язково зліквідували б, щоб і сліду про нашу розмову не залишилось ніякого."

— Дуже добре ви зробили, — кажу я, — і за вашу твердість тисну вам вашу праву руку, як вірного сина України! (І ми потиснули один одному руки).

25.

Ось і таким підходом, як указано в попередньому розділі, жиди обдурюють журналістів та редакторів, а останні, друкуючи статті про те, що в т. зв. ССРСР відбуваються антисемітизм та погроми присипляють маси, а тим самим, допомагають жидам ще в більшій мірі обдурювати народи всього світу.

Лише поодинокі часописи ці брехливо пропагандивні вістки приймають з застереженням та аналізують суть дійсності.

Про аналогічний випадок "Наша Мета" на своїх сторінках подавала слідуюче: "Недавно мало що не всі газети помістили вістки про те, що в Сове-тах переслідують жидів. Ми передрукували ці вістки в останньому числі нашої газети, щоб зорієнтувати наших читачів, що і жидам в со-ветах не так то солодко, дарма, що якраз жиди бу-ли і до останнього часу залишилися вірними бу-дівничими кривавої імперії Сталіна.

Але не проминув тиждень, а в англійських газе-тах появилися коментарі до "переслідування жидів".

"Енсайн"¹⁾ пише про цю справу м. ін. так: "До советів виїхав минулого року професор Торонто-нського університету Л. Інфельд, жид, з Америки

---

¹⁾ "Енсайн" канадійська газета, що видається в Монреалі.

поїхав туди визначний шпигун, жид Г. Айзлер. Чи добровільно їхали б вони до країни, що їх переслідує?"

Дальше "Енсайн" подає цілу низку жидів, що займають в Совегах або їхніх сателітах провідні становища: Ракоші (Мадярщина), Берман (Польща), Паукер (Румунія), Берія, Каганович, Швернік, Мікоян (Москва) і звертає увагу на книжку американського посла в Москві ген. Смітса, який ствердив, що сов. законодавство гостро переслідує тих, що виступають проти жидів."

26.

Хто не добре знає жидів, той всіяко може думати, як і я раніше думав. Але по вивченні детально їх дій, їх відношення до т. зв. большевиків, стає ясным, як Божий день, що большевицька влада — це їх влада, і що в якій країні жиди не жили б і чим би вони не займалися, а прагнення у них одні й ті ж.

Людству всього світу відомо, що жиди ніде тяжко не працюють. Одні з них займаються торгівлею, інші мають підприємства, а ще інші провадять банківські справи.

В найкращих випадках, або по-жидівському найгірших, можна зустрінути жидів, працюючих шевцями або кравцями.

Ані в копальнях, ані біля гарячих печей, ані на тяжких земляних роботах жодного жиди — і ні в якій країні — ви не зустрінете. І не дивлячись на це, жиди існуючим становищем незадоволені.

Всі вони і по всіх країнах світу прагнуть до зміни існуючого ладу на лад чи то стаң большевицький.

**
*

Найхарактернішим виявом цього є викриття большевицьких шпигунів у Канаді й засудження їх Королівським судом Канади. Майже всі вони за національністю були жиди.

Це ж саме спостерігали ми під час суду над

більшевицькими шпигунами і в Америці.

Візьмемо для прикладу і звичайні дії, так би мовити, робітників-жидів, хоч би по м. Торонто.

В 1951 році жиди-робітники кравецької майстерні жида Голда та синів, підносячи питання про підвищення заробітку, куди ходили відбувати конференцію?

В комуністичний т. зв. Український Робітничий Дім.

Чому? Хіба в м. Торонті мало приміщень інших організацій?

Ні, приміщень є досить. А ходили туди тому, що той дім, хоч має вивіску Український Робітничий Дім, є їх рідний-ріднесенький.

І де б не був більшевицький, комуністичний дім чи організація, там обов'язково керують жиди. Інша річ — безпосередніми, чи посередніми своїми діями. При необхідности більшого маскування, свого обличчя вони не показують.

**
*

Також більшості людства відомо, що капітал світу у великій його частині знаходиться в жидівських руках, але ж вони і тим незадоволені, бо як ми вже знаємо, банк, що є одним з найсильніших бльоків світу і має 1.200 мільйонів доларів нагромаджень фінансував групу жидів т. зв. більшевиків, на чолі яких стояли Ленін та Троцький, а тепер фінансує групу жидів т. зв. соціал-демократів, що очолює Саша Керенський.

А з цього виходить, що вони будуть задоволені лише тоді, коли весь капітал світу і весь світ і кермо над ним будуть знаходитись у їх руках, про що вже сказано.

Тут могу додати тільки невеличке застереження: Стережіться тих, хто хвалить чи то захищає жидвизм, більшевизм чи то комунізм, бо це все одно ціле й неподільне і пильно слідкуйте за їх діями. Кінець обов'язково буде позитивним, дарма слідкувати не будете.

Дунав попередніми розділами, від розділу 23-го, на останку 00-го, скінчити, але наспіла вістка з жидівських джерел, яку не зайвим є тут же зафіксувати, а саме:

Газета жидівських соратників москалів, якою, правда, керують самі ж жида, "Новое Русское Слово", що виходить в Нью Йорку, Америка, з дня 6. 7. 52 р. в статті: "Мать Леніна" між іншим подає й таке:

"Мать сиграла очень большую і формірующую роль в жізні Ілліча. Ленін боготворил мать, і она передала ему многіє черти своего характера.

І сестра Леніна указивает на огромное вліяніє, оказанное матерью на Леніна. Он унаследовал многіє черти.

Отцом матері Леніна т. є. его дедом бил Александр Дмитрієвіч Бланк, врач по професії, уроженец Волинской губернії, жившій в Астрахані. В советской літературе неизменно указивается, что он проісходіл із немецкіх колоністов Волинской губернії, но фамилія Бланк часто встречається у евреев і редко у немцев. Судя по фамилії, дед Леніна мог бить немецкім евреем і тогда в жілах Леніна на ряду с пестрой смесью монгольской крови со стороны отца, могла бить і еврейская со стороны матері.

"...оппозиціонери с возмушенієм отклонялі етот антисемітскій аргумент і началі на виступленіях подчерквівать, что ведь у Леніна со стороны матері течет в жілах еврейская кровь."

"...із другіх не советскі настроенних кругов со-общалі, что в архівах Сінода находілось дело о переходе на православіє еврея врача із Астрахані Александра Бланка і что Советская власть ізьяла ето дело. Так утверждали некоторые русскіє історікі..."

А в кінці статті зазначено: "Что касається ма-

тері Леніна і єїо єврейської крові, то всякіє разговори і ізисканія в єтой області категорическі воспращени”.

Буцим то їх “ворогами” т. зв. большевиками заборонено, а вони, ті що про це пишуть, такі добрі, що все, все “відкрили б” людям...

*
*
*

Про родовід головних бандитів жидівського соціал-комунізму, як бачимо з вищенаведеної статті, не тільки не інформується нарід, а навпаки — всі документи, що могли б підтвердити чи то виявити їх походження, анулюються.

Жиди, як було вже відмічено, не витримуючи далі, щоб не похвалитись перед людністю земного гльобу, що ввесь повністю процес їхнього твору — комунізму від самого початку — теорії — і до кінця, себто практичного здійснення, знаходиться в їх руках, починають, хоч обережно, а все ж таки признаватись.

Цим останнім признанням жиди самі відкривають завісу за першого бандита Леніна, а Сідні Гук та Соломон Шварц (див. розділ 21-й) досить виразно розповіли й про другого, найбільшого бандита світу — звірячого Сталіна.

28.

А з української газети “Наша Мета”, що виходить в Торонті, Канада, з дня 15. III. 52 р., ми довідуємося, що в Польщі жиди вбивали наших братів і сестер та прикладали своїх зусиль і діявольських хитрощів до повалення Католицької Церкви.

“Наша Мета” пише, що жид Борейша Гольдберг, справжнє ім'я якого Нухим Гольдберг, який був покликаний з Червоної Армії до Варшави на диктатора преси й культури, був лютим ворогом Церкви й України.

У Варшаві він всіма силами поборював Като-

лицьку Церкву та намагався нищити існуючі релігійно-церковні інституції.

Під час другої світової війни він був у Львові агентом НКВД, а за советської окупації Львова нещадно ліквідував українців і поляків з місцевого населення. Він вів запеклу боротьбу проти Католицької Церкви.

Таких Борейш Гольбергів було в часі московської окупації Галичини в рр. 1939-41 безліч і вони на наказ Москви винищували цвіт українського народу.

По відступі большевиків всі тюрми в Галичині були повні помордованих в'язнів, бо їх большевики не могли з собою вивезти і тому на місці постріляли.

Так жиди нищать українців і взагалі християн не тільки в СССР, а й поза його межами.

**
*

Пригадаймо також і юдину роботу жиди Ішока Манделя, на донос якого були заарештовані американською поліцією в червні міс. 1948 р. в Мюнхені батько та син Світенки. Їм закидувано, що нібито вони в 1942-1943 рр. брали участь в протижидівських акціях в Городку біля Львова.

Під час переслухання німецьким судом справи Світенків в противагу трьох жидів, що давали плутані зізнання, сорок осіб-свідків дали прихильні для Світенків зізнання і навіть були й такі, які стверджували, що Світенки не тількищо не виступали проти жидів, а навпаки за німецьких часів, ризикуючи власним життям, допомагали жидам.

Не зважаючи на такий вислід слідства, американська влада перебрала справу від німецького суду і 20 січня 1950 р. видала Світенків польській "владі" на її домагання.

Треба бути впевненими, що й домагання те, так само жидівських рук справа.

Сорок твердих і правдивих свідків не допомогли, а три жиди плутаними зізнаннями "заплутали" й

владу найдемократичнішої країни — Америки.

Доля ж бідолах Світенків, як християн, відома, як і кожного з нас, хто повернувся б у царство жидівське — катування, а опісля розстріл.

**
*

А між нами зустрічаються люди, які ще виправдовуються перед жидами, що ми, мовляв, жидів не вбиваємо, ми, мовляв, погромів не робимо, ми, мовляв, антисемітизмом не займаємось і т. д., і т. п.

Ні, цього вже назвати наївністю ніяк не можна. Навіть тяжко прибрати для цього необразливий термін, вислів.

Уявіть собі, як же з цього всього сміються жиди, які одною голодовою смертю замучили наших братів та сестер вісім мільйонів чоловік (сім мільйонів в 1932/33 рр., а один мільйон в 1946 р.)

А скільки ж помордовано та масакровано, розстріляно та закатовано в тюрмах та казематах НКВД! А скільки ж замучено тяжкою, непосильною працею при зовсім голодному харчуванні на будівлях каналів, при лісорозробках і інших тяжких примусових роботах т. зв. соціалістичного будівництва! А скільки ж померло на засланнях та різних примусових переселеннях без їжі й одягу — в голоді й холоді.

Крім того, жиди вбили і наших діячів найбільших, найвірніших і найвідданіших Синів неньки України бл. п. славного отамана Симона Петлюру та сл. п. полковника Євгена Коновальця. (Див. розд. 9).

І вони, жиди, як паразити, до цього часу сидять на півживому вже тілі нашого українського народу, як і інших народів, і останню кров з нього висмоктують, навіть поза межами т. зв. СРСР.

Після всього цього на безглуздя наших братів примушений крикнути: Схаменіться! Що робите?! Чому просите?! Чи ви не є синами колись вільного великого українського народу? Чи ви не є

синами хоробрих Запорожців та славетних Гетьманів!?

Вимагайте і примушуйте, а не просіть, всяку паразитуючу нечисть злізти з благородного, ні в чому не винного тіла нашого українського народу.

Пам'ятайте, що краще вмерти в святій боротьбі за віру, волю й незалежність, ніж клонитися перед найбільшими ворогами Господа Бога й людей всього світу.

29

Майже кожен Божий день приносить все нові й нові відомості, що стверджують ті або інші мною визначені факти.

Газета "Народня Воля", що виходить в Скрентоні, Америка, з дня 21. 8. 1952 р. в ч.: 33 пише:

1) "Комунізм серед шкільної молоді. Сенатська підкомісія МекКеррена виявила, що в 1939 р. діяло на терені середніх шкіл Нью Йорку шонайменше 12 комуністичних ячеек. Найбільш активною була ячейка в школі Тилдена в Брукліні. Ці ячейки організували дві комуністичні організації при помочі деяких учителів. Відомості про це подав сенатській підкомісії бувший учень бруклінської школи і комсомолец Герберт Ромерстін, тепер противник комунізму."

2) "Пролазки до скавтів" (Про це вже сказано в розд. 6-ому, див. "Тверде переконання"). А саме: Матусов, бувший комуніст, розказав сенатській підкомісії МекКеррена, що комуністи намагалися свого часу опанувати і розкласти організацію скавтів у США. Як приклад, Матусов подав баптиського пастора Веста, який при 7 своїх церквах в Огайо зорганізував був скавтів, щоб вести серед них комуністичну пропаганду."

Виходить, що не тільки в усіх галузях промисловости чи то господарства діють п'яті колони червоних чи їх таємні агенти, а навіть і в школах і по баптистських церквах.

В душі дітей почали залазити, бажаючи страшне насіння сатанинського зілля посіяти на найдогіднішому ґрунті.

Такі неймовірні для зрозуміння речі відбуваються по всіх країнах світу.

30.

“Українські Вісти”, що виходять в Едмонтоні, Канада, з 28. 7. 1952 р. в ч. 31, статтю “Тисячі жидів не хочуть бути громадянами Ізраїля” стверджують наведений мною в розд. 14 факт про те, що жиди поверталися в свою батьківщину Ізраїль, лише з ціллю продемонструвати перед світом, що мовляв, окрема держава їм потрібна.

В тій статті “Українські Вісти” пишуть: “В Ізраїлю входить у життя закон, який усіх жидів, що перебувають у цій країні, автоматично робить громадянами Ізраїля, якщо вони не заявляться, що бажають задержати громадянство тих країн, з яких вони приїхали, хоч би навіть на тимчасовий побут до Ізраїля. Перед урядами стоять довгі черги людей, що бажають заявити про своє право затримати громадянство своїх країн і не набувати громадянства Ізраїля.

В Ізраїлі коло 100.000 жидів жили на пашпорти чужих країн, з того коло 20.000 не бажають стати громадянами Ізраїля. Між ними є від 5 до 6 тисяч мешканців США.

Друга велика група жидів, що не бажають бути громадянами Ізраїля, це жиди з французьким громадянством з Північної Африки, де вони мали більші права, нарівні з французами, в порівнянні з тубільним арабським населенням.”

Як бачимо, десятки тисяч жидів з тих, що повернулися в свою батьківщину, відмовляються від свого рідного жидівсько-ізраїльського громадянства.

Точніше кажучи: відмовляються бути синами своєї батьківщини.

Сказати, що там існують неволя, жахи, мордування, тортури, катування та різні знущання, подібно до т. зв. ССРСР, не можна. Там вони всі вільні і на свій особистий погляд мають право і повну можливість завести чи то організувати порядки та взагалі державний лад.

Не дивлячись же на це, бути громадянами свого Ізраїля вони не хочуть.

А коли ще звернемо увагу й на той факт, що зі всієї кількості жидів, яких налічується коло дванадцяти мільйонів, в Ізраїлі перебуває тільки один мільйон двісті тисяч, то тоді само собою підіймається питання: навіщо жиди робили таку велику колотнечу за повернення їм держави? Навіщо кричали на весь світ, що батьківщина їм конче потрібна?

Безумовно, без усякої помилки можна ствердити, що це все робилось для відвода очей світу. Як кажуть "пустили тумана", щоб найкраще приспати людську думку, заколихати її до стану власних мрій, що жиди, мовляв, добиваються своєї бувшої держави, а не якоїсь іншої чи то всього світу.

Коли ж жиди одержали свою державу, то їх наміри щодо опанування всього світу ще з більшою ясністю вилазять на поверхню.

Бо що це значить, що в Ізраїлі перебуває ли-

---

¹) Не подумайте, Бога ради, що уряд Ізраїля за відмову від свого рідного громадянства накладає на них, як на блудних синів батьківщини, кару або не має до них довір'я. В Ізраїлі такого небуває.

Ім, як ми вже знаємо, потрібний весь світ, і парламент Ізраїля надав офіційне право чи то становище Світовій Сіоністичній Організації як такій, що представляє весь жидівський нарід по за межами Ізраїля. Виходить, що і тут все ціле й неподільне.

ше 10% жидів, а вся решта розкидана по різних країнах світу?

Чому ж саме понад 10 мільйонів жидів не повертається до Ізраїля, а десятки тисяч з тих, що приїхали для "демонстрації", хотять від'їжджати з нього?

На це питання можна тільки відповісти іншим питанням: А чи можна, перебуваючи цілою масою в одному якомусь місці, в даному випадку в Ізраїлі, опанувати світ?

Зезумовно ні!

З наведеного факту впливає ще одно питання:

Чому ж саме всесвітня організація, в теперішній час, скажемо, ОН надає право мати свою вільну державу народам, які від неї відмовляються і, навпаки, бажаним мати свої держави і в них мешкаючим — відмовляє?

Держава жидівського Ізраїля якраз і є тим фактором, що висуває таке питання.

Бо коли тільки 10% жидів перебуває в Ізраїлю, з яких десятки тисяч відмовляються бути громадянами, то державу вони все таки мають.

А що ж уявляють з себе 10%? Чи вони, ці 10%, мають будьяку вагу у відношенні до 90%?

Мабудь, що ні. Ось наприклад, скоро будуть відбуватися вибори нового президента в США. Чи пройде той кандидат, який отримає 10% голосів?

Мабудь те ж, що ні.

Та й у всякій справі 10% у відношенні до 90% нічого не варті. А в жидівських справах, як бачимо, то і 10% мають силу за всіх 100. Чому ж саме?

Та тому, що жида мають всесвітній вплив і своїми різними махінаціями і комбінаціями, підкупством, обманом і різними фальшовано-маскованими засобами роблять все, що хотять.

Жиди, роді б то вже інші, не червоні, хотять залишити бувшу російську тюрму народів, а тепер концентраційних таборів, про що сказано раніше, неподільною і, як ми всі знаємо, їх прагнення підтримує навіть уряд США.

Та невже ж і уряд США не бачить, куди жиди тягнуть?

Ця вся жахливо-сувора дійсність примушує крикнути голосно до всіх державних мужів світу:

Подумайте здоровим розумом! Куди йдете й куди повертаєте!

Скиньте з очей облуду і подивіться на справи світу, поки ще не зовсім пізно, відкритими очима.

Бо хіба ж не видно того, що апарат ООН з гори й до самого низу просякнений комуністично-жидівським елементом, від якого, для добра світу, покищо не жидівського, треба негайно звільнитися.

І чи не є фактом що найбільші американські мужі підтримують прагнення світового жидівства і "приспівують" у тон їхньої ж "пісні".

Уже вийшло з-під спуда таємничости, що Розевелт, знаючи добре за Катинь, не кажучи за всі злочини заподіяні українському й іншим народам, про що він теж добре знав, забороняв своїм амбасадорам про те говорити й писати, а бандитів, — т. зв. большевиків, допустив судити бандитів німців.

Він же віддав, за напівмовчазною згодою "знаменитого" англійського консерватиста Черчила, т. зв. большевикам половину Європи з німецьким столичним містом Берліном, не залишаючи для себе навіть вільного в'їзду до окупованої частини Берліну.

Погодився віддати воєннополонених та втікачів. Також він відкрив для них доступ до Адриатицького моря та віддав Манджурію, половину Кореї, весь Сахалін і цілу смугу стратегічно важких

Курильських островів на підступах до Японії.

Труман же, заколишуючи американський нарід, ніби то немовлят у колисці, заявив таке: "Провідників комуністичної партії поставлено владою перед суд. Найвищий провід є в тюрмі. Менших провідників саме тепер судять, а деякі з них уже засуджені. Комунізм не тільки знищено, як політичну силу: його прогнано з робітничих юній та інших організацій."

А чи насправді так воно є?

На це питання є готова відповідь.

Керівник американської таємної поліції на переслуханні комісії по виявленню комуністів сказав, що і його апарат не є вільним від комуністичної засмічености. І цьому, безумовно, треба вірити.

**

Після таких дій найбільших мужів світу цього, затажне кровопролиття в Кореї здається таким темним, як ніч і непроглядним, як осінній туман.

Далі будить думку Китай із його 450 мільйоновим населенням.

Чому він попав до рук комуністів?

Хто віддав його?

А його таки віддали. Його комуністи не завоювали.

Китай віддали так, як віддали й половину Європи.

Тепер же інтригують у Кореї.

Розбили найсильнішу армію світу — армію Німеччини, а корейців, тільки північних, і навіть із такими ж корейцями південними, ніяк "не можуть" перемогти.

Чому? Такі сильні, такі вмілі, такі войовничі?

Ні, ні й ні. Тисячу разів ні.

Ані Китай виснажений безконечною війною не відіграє там особливо важливої ролі, ані т. зв. СССР, що сидить на вулкані величезної сили і який під час другої світової війни зміг животіти

лише завдяки всебічній допомозі Америки, а просто таки інтригують.

І це інтригування дійшло до того, що воєнно-полонені, ті ж корейці чи то китайці, перебуваючи в полоні беруть у полон самих переможців. Навіть узяли було в полон і американського генерала.

От “вояки” так “вояки”. Таких “вояків” історія ще не знає.

Добре що воєннополонені не в США перебувають, а то чого доброго і самого Трумана змогли б захопити в полон.

А тільки ні, Трумана в полон вони не брали б, бо він, як людина, дуже добрий..., а тільки захопили б владу і передали б її в руки... жидів. Жидів московських чи то американських — це не має значення це все одно, взагалі в руки жидів інтернаціональних.

Без ніякої іронії можна сказати, що ще два, три, а найбільш чотири таких заспокійливих, як останні були, років і влада в Америці перейшла б в руки т. зв. большевиків, без усякого повстання, бою й великого “гармидеру”.

Нарід Америки був би поставлений перед доконаним фактом: краще віддати владу й жити, ніж мати її й померти.

У США жида уже й так мають таку величезну силу й вплив, що навіть голова англійського уряду, той же про якого вже згадувано, “знаменитий” консерватист, Черчил, відвідуючи Америку, першу візиту наніс жидові Барухові і лише опісля Труманові.

З цього треба припускати, що Барух може більше дати чи то зробити, ніж Труман.

**

А чому ж саме такі високопоставлені особи, як Розевелт, Труман і багато інших, так ретельно допомагають червоно-сіоністським діячам і йдуть назустріч їхнім прагненням?

Це питання не є вже таким складним. Справа в тому, що більшість із них мають своїми дружинами жидівок. Вплив із боку них, вплив із боку їх рідні, а до того ще й загально-нахабний вплив усього жидівства робить "великого" мужа слухняним рабом жидівства.

Крім того, та ж більшість і під тим же впливом, перебуває в організації масонів. А раз так, то, будучи масоном і боячись зрадити дану ним присягу, вони, на наказ масонських верховодів, виконують усе без найменшого відступлення.

Наказ же масонів твердий і суворий! За незначну ревізію його з боку любого члена-масона, не кажучи вже про не виконання, він, той член, попадає в неласку й до нього застосовуються міри, безумовно, з мудрістю й хитрістю жидівською, заплямовання його, пониження, зганьблення до крайніх мір можливого падіння з метою якнайскоршого усунення його з займаемого ним становища.

Страх, особливо "великих", перед падінням у "небуття" примушує ретельно виконувати і взагалі стежити за точним виконанням іншими накреслених масонською організацією плянів.

До того ж кожного члена масона, як я вже сказав, зобов'язує й дана ним присяга.

Щоб було ясным і зрозумілим, як глибоко масонерія залізла в душі легковажних я наведу приклад про який подавала "Наша Мета":

"В 1951 році в Англіканській Церкві зродився було революційний рух з метою усунути масонерію з тієї Церкви.

Сотки провідних духівників Англіканської Церкви з'їхалися до Лондону, щоби зайнятися тією важливою й компромітуючою Церкву справою.

Але з того нічого не вийшло, бо сам найвищий достойник Англіканської Церкви, кентерберійський архієпископ, є масон, а також і інші єпископи. Масоном був і король Юрій VI, титулярний голова Англіканської Церкви.

От тому то деякі провідники Англiканської Церкви є й палкі звеличники безбожницького комунізму." (Див. "Тверде переконання").

**

Факти цього розділу розкривають на всю свою широчiнь причину, багатьом до цього часу не зрозумілу, чому саме й протибольшевицькі сили по-неволених народів "координуються" в площині не дійсного їх з'єднання, а навпаки.

Бо їм усім замість волі силою накидається петля московського імперіялізму.

Не хочете, мовляв, жидівського більшовизму, приймайте жидівсько-московський імперіялізм.

31.

Розглядаючи події останнього періоду приходимо до переконання, що жида першої своєї цілі вже досягли.

Не існує більше власного "я", хоч воно в деяких випадках конче потрібне, відпала державна гордість, убита мораль.

Представники всіх країн світу, великі люди, державні мужі-джентлмени ідуть на наради, сідають з бандитами світу, руки яких забруднені християнською кров'ю, за один стіл і не вирішують там як би належало бути справ про покращення чи взагалі про добробут людства, а лише вислуховують гидотство, що вилітає з хижачьких паш.

Пригадаймо п'ятдесяти чи ще й більш разові засідання заступників міністрів закордонних справ в Парижі в справі Німеччини, 258 разові засідання в справі Австрійського пакту або мирові переговори в Кореї, що вони дали?

Пригадаймо собі й "вето" — найогидніший, найбрутальніший і найпідступніший твір жидівства — яким т. зв. більшовики впродовж усього часу існування ОН отруюють психіку і вбивають всякі моральні почуття, не тільки представників всіх

країн світу до ОН, а і кожної людини зокрема.

Навіть на засіданнях організації Червоного Хреста, які відбулися в Торонті, Канада, хижаки тільки й знали те, що накидались на добродійників.

На протязі 34-х років існування цих потвор ще не почуто від них жодного слова про людяність.

Мало того, вони свою бандитську роботу продовжують далі, як в середині кожної країни, так і зовні, про що ми вже знаємо. Також почали збивати літаки, а раз так, то і тут вбивати людей. За відшкодування ж не хочуть і думати. Правда, відшкодування одна справа, а люди, живі люди, справа іншого порядку. Хто поверне життя хоч би й тим 8-ми особам залоги збитого 7. X. 1952 р. над північною частиною Японії американського неозброєного бомбовика "В-29"?

Не дивлячись на все це джентлмени знову з'їжджаються зі всіх країн світу до певного місця і знову ж сідають з ними за один стіл, знаючи добре, що буде теж саме.

А жиди, віддавши в руки бандитів, своїх братів, атомову бомбу, залякують усіх: мовчять, ходять перед ними нишком, навшпиньки та робить усе, що будуть наказувати, бо, мовляв, буде ще гірше.

Большевицькі ж гієни зовсім не є страшні. Вони, як я вже говорив, сидять на вулкані величезної сили й більш за все бояться його вибуху. Кричать же для того щоб залякувати інших. При правильній політиці їх можна дуже легко знищити. Вони це добре усвідомлюють, а тому ще більший гвалт підіймають.

Запевнюю вас, що жоден чоловік з простих, як кажуть, людей не пішов би на переговори не тільки з бандитом-головорізом, а й з добрим чоловіком більш ніж три рази, коли б бачив, що толку з того не буде ніякого. А джентлмени їдуть,

ідуть..., сідають..., "розмоляють"... , а до того ще й величезні кошти витрачають.

Сучасне становище нагадує безодню, що існувала ще до створення Господом Богом всесвіту. Так ніби то ми знаходимось в полоні всеоб'ємного спиритизму. Нема ні дня, ані ночі, тільки одна темрява і в ній "вітають" духи. Не лічиться час, невідомий простір.

І ось злі духи, духи жидів сідають за круглий, зроблений без цвяхів, стіл і викликають духів людей всіх інших націй. Останні, трясучись ідуть і, всупереч своєму бажанню, виконують все те, що зверхники, жидівські духи, їм наказують.

А потім голос Божий в темряві пролунав: О, духи народів світу! Духи німецькі й безсилі, не бійтеся й не страшіться, візьміть Хрест Господній і сміло йдіть і злих духів ним перехрестіть. В миг ока злі духи шезнуть і... тоді розсіється темрява, наступить Боже світло, підійметься Сонце, оживе людське життя, возрадується Небеса.

**
*

Сімейне, родинне життя — фундамент національних держав — принижене, знівечене, обезличене, розсварене й розбите. А звідси проституція, піяцтво, злочинство, розпуство, безпритульство.

Розводи, особливо в Америці, набрали такого масового характеру, що одруження можна прирівнювати до винайму для житла мешкання. Пожив рік, два, а то лише декілька місяців і перейшов в інше.

Так у багатьох випадках роблять і подружжя. Нема святости сімейної, яка належала б бути, не рахуються й з своїми дітьми.

Придивимось пильно, як побиваються, турбуються, захищають та пильно доглядають своїх дітей тварини, птиці чи то звірі. Вони навіть нікого до них не допускають.

А людина, Боже милий, гірше тварини, гірше хижого звіря: одружиться, поживе трохи, набуде діток, а потім кине і... піде.

Так роблять чоловіки, так буває роблять і жінки. Свою рідну дитину кидає на призволяще і йде, або ж до іншого, або просто в розпутство.

Чи можна такій жінці присвоїти назву святого слова "мати" чи то чоловікові "батько"?

Ні, ні в якому разі, бо вони на те не заслуговують. Не кажу вже за тварину або за птицю, а самий найлютіший звір не кине дитини, а людина... кидає.

І це, безумовно, наслідки психологічної недорозвиненості людини та аморального її виховання.

Це велике родинне нещастя настає ще й тому, що людство відхиляється від релігії, віддаляється від Господа Бога і стає легкою здобиччю сатани.

До того ж вороги Ісуса Христа пильно про те дбають. Жид Гайнріх Гайне, в листі до Вельвія (Г. Гайне "Конфессію Юдаїка, Берлін, 1925, стор. 14) так писав: "Остаточний упадок християнства стає для мене щодня шораз то більше ясний: Довго держався я тієї гнилої ідеї. Називаю християнство ідеєю, але якою! Ч брудні, родинні ідеї, які гніздяться в щілинах цього старого світу, в опущених ліжках божеського духа, наче родина блощиць у бамбетлі польського жида. Роздушити таку ідею-блощицю, то залишає вона свій сморід ще на довгі століття. Одною з них є християнство, яке — хоч уже перед 1800 роками роздушене всетаки затроює повітря нам, бідним жидам". (Лист був написаний 1823 р., отже "роздушення" відноситься до вбивства жидами Ісуса Христа).

Основник секти "Поважних дослідників св. Письма", яку в більшій мірі фінансують жиди, — Чарлз Тейз Рассел, писав у своїх "Творах" (Бармен 1922, 7 том, стор. 536): "Християнство треба спустошити війною, революцією, анархією, голо-

дом і заразою — від одного кінця світу до другого.” І далі (стор. 538): “Злу й зіпсуту цивілізацію, яка відома під назвою “християнства”, треба ще більш спустошити й осамітнити, ніж пуста й самотня пустиня, що окружає Палестину. Треба його зовсім змести з лиця землі”.

І жиди руками т. зв. большевиків християнство спустошують. Просто таки змітають з лиця землі.

“Мусимо конечно знищити віру, вирвати з душ християн основні погляди про Бога й святого Духа, та заступити їх матеріяльними потребами й поглядами.” (Читаємо ми в протоколах ч. 3).

Чи не так воно є на справді?

Чоловік чи то жінка кинувши своїх рідних дітей заспокоюють себе тим, що, мовляв, ми ж їх утримуємо, даємо на них матеріяльне забезпечення, а тому все в порядку.

Ні, це вже більш жидівського нахабства!

А щоб не давати на утримання, і взагалі не давати ніякого матеріяльного забезпечення, що з того вийшло б?

Замучили б своїх рідних дітей голодом і стали б дітовбивцями.

А скажіть будь ласка хто зможе заступити дитині рідну маму чи рідного тата?

Хто зможе віддати дитині наймиліше й найдорожче: материнську любов, материнську ласку, материнське виховання чи то батьківську любов, батьківське піклування та батьківське виховання.

Ніхто і... ніколи.

Кинута на призволяще дитина — жертва рідних батьків — на все своє життя осамітнена й з самих малих років обездолена, невідчуваючи материнської ласки та батьківського піклування, з огидою буде про них думати, а через соромливість перед іншими не буде про них і згадувати.

Ніколи не скаже найдорожчих для дитини і взагалі для людини слів: “тату”, “мамо”.

І ніякі матеріальні засоби не зможуть замінити духових скарбів.

**
*

Виховання молоді йде в напрямку шілкової й повної деморалізації. Молодь насичується безбожницько-матеріалістичною літературою.

Навіть по багатьох школах Америки і також по церквах сект, про що ми вже знаємо, вона засмічується тим же сатанинським духом.

Допомагають тому й кіно-театри, в яких висвітлюється невідповідні для молоді кіно-фільми. Театри, радіо й преса також не дбають про душу юнака чи то юначки.

Крім того, молодь постачається й різними наркотиками. В Америці, як подає "Свобода" з дня 27. IX. 1952 р., в ч. 256, були зловлені "продавці наркотиків для шкільної молоді". На чолі був жид Джекоб Голдман, шурин ославленого підпільного злочинця Ваксі Гордона.

Останнє навіть вже зайвий раз підкреслює, що там де тільки розкладається суспільство "гоїв", де розкладається душа людини-"гоя", там обов'язково й енергійно працює жид.

Безсумніву, таке виховання молоді й веде тих, хто досягає повноліття, до нікчемного родинного життя, поповнює ними злочинний елемент, збільшує розпуство.

Кинуті батьками діти на призволяще, про що сказано вище, доповнюють "армію розпусти" сучасного суспільства.

**
*

А як же живуть сини Ізраїля?

Жиди, не дивлячись на те, що тисячоріччям перебувають в розсіянні по всіх країнах світу, пильно дбають про свою націю, як зіницю ока бережуть свою національність.

Вся без винятку жидова від малої дитини й до

самого найстаршого віком виховується й суворо втримується в душі своєї віри й в ненависті до "гоїв".

Ми не бачимо серед них деморалізації, розпусти, злочинства по відношенню до своєї нації.

Вони дуже кріпко тримаються свого кагалу й свято дотримують всіх приписів Талмуда й складених до нього Кодексів.

**

"Сьогодні цілком суворе жидівство є тільки ще на Сході Європи. Західно-європейське жидівство вважають відмінним від східно-європейського, бо воно більше просякнене вищою культурою, значить — далі відійшло від антисупільних приписів Талмуда. В числових виразах цього ніхто не може представити." Такі думки висловив був Зомбарт. А в книжці проф. Мицюка, вид. 1932 р., на стор. 113, ми читаємо:

"Тим часом зі здивованням зустрічаємося з фактами, що й столичне західно-європейське жидівство лишається вірним Талмуду.

Нам довелось на початку 1932 р. у Празі бути свідком сутички з жидівським ритуалом спілки охорони звірят. Спілка звернула увагу на кошерування, яке, як відомо, полягає в тому, що кошерак надріже живе звіря, при його повній свідомості, після чого цідить з нього кров до останньої краплі.

Історично кошерування виникло в гарячій Палестині, як спосіб запобігти скорому псуванню м'яса, що наставало, коли зі звірини не була перед забиттям виточена кров, — спосіб у холодніших країнах цілком зайвий, а тим часом він став ритуалом.

Спілка, вважаючи той спосіб за жорстокість, запропонувала заборонити кошерування. Верхній рабінат Праги став на тому, що неможливо вважати ритуальний спосіб різництва за жорстокі-

ший, ніж звичайний, і вважав би заборону його за насильство над високостоячою під моральним оглядом жидівською громадою. В іншому чеському провінціальному місті, в Усті над Лабою, видано заборону кошерування, й жидівська громада оскаржила ту постанову в вищій інституції.

Для нас важливо в даних випадках суворе додержання приписів Талмуда, що дає право припускати, що й усі інші приписи Талмуда так само суворо додержуються і, значить, жидівство, хай не без виїмків, додержується своєманітної етики, що впливає з тих приписів: однієї між своїми й іншої у відношенню до "чужинців".

В дійсності так воно і є. Не тільки східне жидівство, а жидівство всього світу дотримується всіх приписів Талмуда та з великою ретельністю й суворою точністю їх виконує.

Навіть тих брудних, осоружних борід та пейсів, до цього часу не познімали з себе, бо певно й відносно них є приписи.

Під час їхніх свят "гоям", мешкаючим в їхніх домах разом з ними, не дозволяють навіть добре після праці обмитися, купатися у ваннах.

Жиди лише тоді відступають від приписів, коли те відступлення, як я говорив ще з початку, збільшує шанси їхньої мети, їхніх прагнень — здобути світ.

Тут вони не тільки що відступають від приписів і вичікують можливого моменту, а самі пхаються, накидаються, облутують, коли попадеться наївна жертва аби тільки досягти своєї мети, своєї цілі.

Не випадково ж велика кількість державних мужів мають за своїх дружин жидівок.

Не ходили ж вони до жидівського кагалу шукати там собі жінок.

Їм не треба було ходити й шукати, бо їх шукали, їм підставляли, їм накидали. І в таких подружжях не буває ні любови, ані закоханости,

а виключно жидівський інтерес. Інтерес жидівства в світовому масштабі.

А кожна жидівка найбагатша вона чи найкрасивіша в даному випадку чи то жид в іншому випадку накази кагалу мусять виконувати і виконують.

**

Більше того, в Канаді, зокрема в Торонті, в породільних домах — шпиталях всім немовлятам — хлопчикам, що появляються на світ Божий, лікарі роблять обрізання.

Матері-роділлі дуже того бояться й завжди охвачені великими турботами про збереження свого немовлятка від жидівського поругання. І як тільки дізнаються від сестри, що народився хлопчик, то дуже просять і благають сестру сказати лікареві щоб він нічого хлопчикові не робив.

Але, на превеликий жаль, не завжди вони свого досягають. Бо, нерозуміючи англійської мови, не можуть порозумітися ні з лікарем, ні з сестрою, а на слово "окей", хоч воно до того зовсім не відноситься, лікар посилається як на згоду і зганьблює дитинку.

А бувають випадки коли лікар заявляє, що немовлятко не мочиться і що обов'язково треба зробити обрізання. Мати-роділля, вболіваючи за життя новонародженого, з жахом і трепетом дає свою згоду.

І жертва, в сучасний момент безвинне немовлятко, але, підрісши, залишається на все своє життя психічно пригніченою, осоромленою, знівеченою. До самісінької смерти цю ганебність переживає і вся родина.

А обезчещення, ожидовлення продовжується.

Тому то матері-роділлі на протязі всього часу перебування в шпиталі знаходяться в напруженому стані, постійному страху й жахах і як тільки сестра приносить немовлятко-хлопчика, щоб мати покормила груддю, то кожна з них зразу ж його

розгортає та перевіряє чи ще не познушались над ним.

Одні гооврять, що обрізання почали робити після другої світової війни з тією метою, що коли б знову з'явився тиран, який захотів би нищити жидівську націю, то щоб по частинах тіла її не міг виявити.

Другі ж стверджують, що це робиться з ціллю гігієнічності.

В дійсности ж ні те, ні друге жодного виправдання не дає. Перше взагалі треба віднести до абсурдно-безпідставного думання, а друге теж не може бути аргументом, бо від дня сотворення світу ніколи не робили обрізання й було гігієнічно, а тепер, до того ж у холодній країні — Канаді, стало не гігієнічно.

Треба припускати, що жиди, прагнучи проливати християнську кров втлумачили лікарям не жидам про гігієнічність щодо обрізання і останні з захопленням допомагають жидам-талмудистам в їх юдиній роботі.

Також треба дуже пожаліти за тим, що наші високі достойники — пастирі українських Церков обох віровизнань до цього часу не стали на захист християнських родин та новонароджених Божих янголяток та не спасли їх від ворожих християнському духові обрізань, знущань.

Тим більше, що знущання впроваджуються у найвільнішій країні світу де кожний, на свій захист, має право сказати своє правдиве слово.

Покладаємо надію, що наші високодостойні Владики займуться цією справою і надалі талмудично-жидівським вченням не буде опоганюватись християнське тіло.

А матері-роділлі після тяжких мук народжень не будуть трепетати та в жахах перебувати, а будуть знаходитись в належному для них спокійному стані, будуть відпочивати та з найбільшою для них радістю та любов'ю будуть Господу Богу хвалу віддавати.

**
*

Як ми всі знаємо, основою жидівської віри є вчення Талмуда. Воно просякнене очікуванням Месії й удержує жидівство в одрубности від решти народів. І поготів, вчення Талмуда підтримує в жидівстві саме глибоке призи́рство до народів інших вір і забороняє будьяке з ними злиття чи сполучення.

За Талмудом, жиди насамперед мусять уважати своє перебування в кожній іншій землі, окрім Палестини, за полон. З нього визволить їх прихід Месії, а тому вони мусять скеровувати всю свою діяльність на заняття, які, не прив'язуючи їх до чужої землі, дають їм можливість вийти з неї з усіма їх придбаннями. З того насамперед випливає, що хліборобську діяльність у діаспорі, яка найбільше прив'язує до землі, Талмуд не рекомендує.

Подруге, перебуваючи в полоні, але вважаючи себе за перший нарі́д у світі, жиди мають вибрати собі таку діяльність, яка, не вимагаючи праці, дає найбільше можливостей для панування над рештою людей.

Потрете, як перший нарі́д у світі, жиди в політичному відношенні становлять на всю земну кулю одну громаду.

Почетеверте, жиди мають слухати більше наказів своєї власної влади, ніж наказів уряду.

Поп'яте, жиди мають із призи́рством ставитися до кожного знання, за виїмком знання своїх обрядів і законів, а ці останні плекають у них нахил до хитрощів і обману; жиди повинні вважати за ближнього тільки своїх одновірців, а тому їм дозволено красти, фальшиво присягати й т. д., коли це на шкоду християнам. Отже, ніякої моралі у відношенні до інаковіруючих.

Пошесте, при позвах між собою жиди не повинні звертатися до чужовірних суддів, а коли б хтось зробив донос на цілу жидівську громаду

— кагал, того дозволяється оббрехати перед го-
ями.

Свій суд — “бесдін” — вони ховають під за-
гальною назвою кагалу. Кагалам же належать усі
частини внутрішнього управління — політичного,
господарського й судового. Кагали набували не-
обмеженої влади над жидами...

Обмежуємося тільки цими важливішими для нас
засадами Талмуда. Не станемо їх піддавать оцін-
ці. Досить того, що вони з'ясовують, чому жидів
ганяли з держави в державу; чому жиди викли-
кали проти себе ненависть інаковіруючих шир-
ших мас — гоїв; чому вони не залишали своїх
традиційних занять; чому не могли житися з
хліборобства. Щодо останнього, то в записці Лер-
нера, 1901 р., стверджується, що “жиди мають
глибоку огиду до хліборобства в силу своїх ре-
лігійних правил, бо хліборобство прив'язує до
землі”.

Талмудичне вчення, маючи головною ціллю за-
ховання національності від винародовлення, сфор-
мовано наприкінці III. в. по Хр. і міститься в 18
томах; воно регулює все життя народа, починаю-
чи від основ і кінчаючи такими деталями, як стра-
ва, одяг, взаємини між жидами, відношення до не-
жидів — тощо. (Стор. 11, 12 книжки проф. Ми-
цюка).

32.

Щоб зробити книжку найзручнішою для транс-
портування в змислі її легкості й невеликого
об'єму і розміру всі життєві події зафіксовані ко-
ротно й стисло, хоч багато із них вимагали деталь-
нішої розшифровки.

За орендування жидами церков в Україні я торк-
нувся лише мимохоть, а трагедія в тому для наших
дідів і прадідів була неймовірною.

Народиться було дитина в кого, то щоб її
охрестити не йшли до священика, а йшли до жи-

да-орендаря, скидали шапку й просили відчинити церкву. Також коли хто одружиться чи то вийде заміж, то щоб повінчатись не йшли спершу до священика, а знову ж таки йшли до жида та скидали шапку й просили відчинити церкву.

А жид з тим не квапився, не поспішав, а вимагав датків у самих найжадібніших, присвійних для жида, розмірах. І драв з селянина чи то робітника не тільки гроші, а й харчеві продукти, птицю і інше.

Так було й з тим, коли хто хотів половити рибу в річці, щоб нагодувати своїх діток або піти на полювання за дикою качкою, бо й всі річки, містки й млини були заорендовані жидами.

Були заорендовані жидами й всі великі, трактові шляхи над якими жиди ставили корчми та постійні двори. Проїжджаючи ніхто не мав права оминати корчму, а мусів заходити й пити горілку, себто, платити жидові данину.

Жидам надавалось право "неслухняних" навіть козаків за чуба тягати й бити.

Жиди мали також посередництво між феодалами й кріпаками і в той час, коли держава заступала політичну владу, а магнати феодальну, то жиди заступали владу фінансового капіталу.

Часто й густо прерогативи держави й магнатів передавано жидові орендареві чи управителеві; жид був тоді всемогутнім. Як орендарі, жиди з кінця XVI сторіччя набули було права судити селян і карати їх навіть смертю.

Щоб розмовляти з жидом треба було шапку скидати й милостивим паном величати, як польських магнатів.

Такий стан речей тривав приблизно до третьої четвертини XVIII сторіччя, себто, до розділу Польщі.

Ті всі, коротко мною з'ясовані жахи й викликували гайдамацькі повстання як Гонти та Заліз-

няка, що виступали на захист української людності.

**
*

Землею наділялися жиди якнайкращою і в достатній кількості, але ж працювати на ній вони не хотіли. Їм надавалися величезні пільги. Доходило до того, що їх звільняли від мобілізації в армію і все рівно з того нічого не виходило.

Вони весь час вишукували причин і можливостей щоб робота була зроблена руками гоїв.

Український соціаліст С. А. Подолинський в 1877 році за жидівських колоністів так писав: "Почало начальство жидівські колонії заводити, жидам ґрунт роздавати. Хотіло воно жидів до хліборобства привчити... Стали вони по тих колоніях жити, мошенничати, людей обдирати, а особливо коней людських красти. Кожна жидівська колонія найголовніше кодло конокрадів. Та ще й хитрі ті злодії. Не крадуть вони коней або іншої худоби у панів, бо знають, що за панським добром буде гонка велика. А беруть вони в мужика останне, що той має, бо мужика вони не бояться, за ним начальство не буде так устоювати... Торік (себто 1876 р.) у Новомиргороді 91 конокрад, найбільше з жидів, судився.

Були ті злодії осібну контору завели, у котру мусіли гроші платити, коли хотіли свою худобу до себе вернути... А за конторщика... був помішник станового (поліційний старшина).

Начальство... заводить жидівські колонії для хліборобства, а виходить, що позаводили спілки злодійські..."

"Як іще одну особливість варто згадати, що на 1868 р. в жидівських колоніях Херсонщини було 65 жидівських шинків, а в колоніях Катеринославщини — 19, вони були специфічним джерелом прожиття".

"Стремління жидів до орендування", — читаємо в досліді Правобережжя Чубинського, — "ні тро-

хи ще не виказує на їх нахил до господарства. Вони беруться за сільське господарство тому, що в наш час воно їм дає гарні бариші”.

Жиди-орендарі поводяться по хижацькому з виоренованими землями, констатує Варзер, і це тому, що: “1) вони дивляться на оренду з погляду торговельної спекуляції, а не господарського підприємства, і 2) вони не місцеві, а випадкові люди для тієї землі...”

Відносно цього дуже добре описав п. Олександр Мицюк, професор Українського Університету в Празі та Української Господарської Академії в Подебрадах, в книжці “Аграризація жидівства України”, видання 1932 р. В ній приведені і статистичні дані за весь період часу як про кількість жидівських колоній, так і про кількість жидівських душ та землі.

**
*

З тих же причин, себто причин компактності матеріалу оминув я детальною розшифровкою й ганебні події, що відбувалися на американському континенті, відносно шахраїв, запродавців волі й народу.

Як відомо тими запродавцями були Гісси, Фукси, Ввайти, Розенберги, Даггени (керівник інституту інтелектуальної співпраці, що кинувся з вікна 22-го поверху), Голди, Бадлеї, ген. Вон (ад’ютант Трумана), Грінгласи і багато інших.

Гісс був дорадником президента Розевелта, працював і в Далеко-Східньому відділі Міністерства Закордонних справ. Він же, за порадою Ачісона, разом з подібним йому “радником” Гопкінсом супроводив хворого Розевелта до Ялти. Там біля Ялти, в Лівадії, в одній з кімнат бувш. царського палацу відбувалась тайна нарада Розевелта з бандитом світу, під час якої самотнім свідком був лише Гісс.

Над чим вони радились, нікому не відомо, але дії, що відбувалися після тієї наради, говорять про

те, що радились не про захист народів та здобутих вартостей людини, а про якнайскоршу передачу світа в руки жидів

Не згадав я й відносно Оввена Леттімора і подібних йому, вже дорадників Трумана, що за їх порадами США стримали допомогу китайським націоналістам Чан Кай Шека, а тим самим прискорили віддачу т. зв. большевикам Китаю.

Не торкнувся й справи радара, що був захоплений т. зв. большевиками просто з аеродрому в США. Того радара про який, на повідомлення майора Американського Літунства Джорджа Джордані Державного Департаменту про самочинний захват, була дана відповідь: "Усе те у Вашингтоні відоме. Ми знаємо, що буде далі і ви повинні допомагати Советам тим чим тільки можна".

Не зафіксував я і за більш відповідальніших осіб, як Волесса, Маршала, Франкфуртера, Моргентава і інших, що теж енергійно діяли на користь Сходу.

Не відмітив я й того, що відомий комуніст, жид, Гергард Айзлер був допущений до США "на підставі спеціальної рекомендації Елеонори Розевелт".

Також і про загадкову, нібито зовсім не потрібну, поїздку нащадка бувшого президента Розевелта до червоного ката.

Пройшов мимо й лейді О. Гейнес, яка близько 50 років працює в Американському Товаристві Бібліотекарів. Вона радить читачам що треба читати і тисячі книжкам дає "критичний" огляд.

На превеликий жаль погляд її в останніх роках змінився і вона починає звеличувати комуністичних авторів та вихвалити їх твори.

Вже на самому початку своєї книжки, вид. 1950 р., Гейнес таврує сучасну "істерію" проти всіх книжок і публікацій, прихильних до справ комунізму.

В ділянці релігії й філософії Гейнес присвячує

дуже багато уваги матеріялістичній філософії.

Не думав зачіпати й добродичців з УНРРА, як сенатора Герберта Лімена (Лемана) та його наступника Ля Гвардію.

Леман противник антикомуністичного закону МкКарана та прихильник Алджера Гісса. За унрівських часів Лемана Совети з сателітами дістали від США понад 400 мільйонів доларів дарової допомоги. Леман є віцепрезидентом Протидифанаційної Ліги (жидівської, прокомуністичної) та активно боронив комуніста жида Айзлера, що був в США заарештований.

А Ля Гвардія зробив було з УНРРА просто комуністичну ячейку.

Не хотів згадувати й за найвидатнішу в США особу з синів Ізраїля — жида Бернарда Баруха, що був дорадником президента Вільсона. В свій час він видав з своєї власної кишені 10 тис. доларів комуністичній бригаді імені А. Лінкольна, що "прославилась" в 1936 р. вбивствами в Іспанії тисяч католиків та паленням їх церков.

Зовсім не думав торкатись і жидівки Анни Розенберг — заступника міністра війни США, яка протестувала проти вживання Нового Завіту (Євангелії) в американських школах та писала статті до комуністичного "Нью Масез".

**
*

І так...., приглядаючись близько до всіх справ, що відбуваються у Новому Світі, можна вбачати, що чудовий американський організм, форпост і надія народів усього світу, роз'їдається з середини, тріщать його підвалини і вже хитається весь велетень. Хитається Америка.

33.

Жидівський плян здобути світ і запанувати над усіми народами здійснюється на наших очах.

Усі прикмети показують, що майбутній "світо-

вий уряд" повстане з існуючої організації об'єднаних націй (ОН).

Вже тепер світ є поділений поміж двома потугами: однією, що контролюється жидами з Москви під проводом жидівського прапору Соломона (п'ятираменна зірка) і другою, що керується американськими жидами з Вол Стріту, яка виступає під синьо-білим прапором об'єднаних націй, тим самим синьо-білим прапором, якого вживає держава Ізраїль.

Об'єднуючі твори, нібито зростаючу протикомуністичну силу, як інтернаціоналізація сирівців, Європейська армія, Європейський парламент у Штразбурзі, плян Шумана, на превеликий жаль хочуть використати для одного, навіть, приймаючим в них участь незрозумілого: зібрати антикомуністичний світ, себто, світ непідпорядкований московським жидам під команду американських жидів.

Архігіпокрит усіх часів Бернард Барух, член атомної комісії об'єднаних націй, вже давно домагався докладного обчислення американського майна (економічна конскрипція), а це значить, що жидова з Вол Стріту хоче ще цупкіше опанувати, прибрати до своїх рук американську матеріальну силу, американську економіку.

Два великанські осередки сили і впливів, про які сказано вище, один, керований американськими жидами під синьо-білим прапором Ізраїля і другий керований московськими жидами під п'ятираменною зіркою Соломона змагають, як ми вже знаємо, до однієї мети, стремлять до однієї цілі, і насамперед — до організації всесвітньої Супердержави.

Є вістки, що остаточним речинцем для здійснення цих плянів є рік 1955, — звідси походить "Рух за світовий уряд 1955 року".

Коли п'ятираменна зірка т. зв. советського бльоку об'єднається з синьо-білим прапором ООН, ска-

жемо в 1955 р., тоді здійсняться всі умови для "світового прапору", який стане ідентичним з прапором ізраїльської держави з тією тільки різницею, що до зірки нового прапору супер-держави додадуть ще одно рам'я, себто, п'ятираменну зірку Соломона перемінять на шестираменну зірку Давида.

Добре обдумані й точно вироблені пляни передбачують передачу Об'єднаним націям усієї атомної енергії, водородних бомб, армій, фльоти і летунських з'єднань, бо "залишення їх під чужою контролею може бути небезпечним". Це все робиться з тією метою, щоб верховоди ОН і своєї головної квартири в Єрусалимі, куди вони після досягнення своєї цілі обов'язково переїдуть, при допомозі армії й атомної сили могли придушити, здавити всякий прояв бунту рабів, які прокинуться від жидівського дурману.

Об'єднані нації опановані жидами, як найвища всесвітня організація, всякий прояв правди й відкриття жидівських махінацій певнощо буде карати в'язницею або смертю. Бо в пляні конвенції об'єднаних націй проти народовбивства, що опрацював жид, професор Яльського університету, д-р Р. Лемкін, протижидівські, антисемітські постави вже названо злочином.

**
*

Всі народи світу повинні існуюче страшне становище прийняти близько до серця й подбати про те, щоб усіми справами власних країн керували не-жиди та споріднені з ними особи, а свої — душею й тілом віддані Богові й своїм Батьківщинам — люди.

Тільки при цій одній умові можна буде досягти спасіння. Інакше весь світ дійде до такого стану, під час якого не буде ні волі, ні віри, ні людського життя, а буде справжнє пекло.

Таке пекло на одній шостій частині земної кулі

вже існує, і його кожен може спостерігати, а хто мав би велике бажання то й відчуту.

34.

Злодії, які не хочуть працювати, а хочуть добре жити й багато грошей мати, ідуть на найнебезпечніші справи.

Жадібні потягнення, що виробились в них на протязі певного часу, часто й густо кидають їх в такі місця, в яких взагалі може скінчитися їх існування. І бувають випадки, що вони те й самі усвідомлюють, але йдуть з думкою "здобути — або згинуть".

Так і жиди, з виробленою за сотні років невмолимою жадобою здобути світ, ідуть на всілякі справи.

Візьмемо для прикладу людність будьякої нації не-жидів. Скажемо трапився випадок, що в країні, в якій вони мешкали, їх тяжко мучили, а опісля вбивали.

Чи ті, що випадково залишилися б живими, коли б була змога звідти вибратись, втікали б?

Безумовно, при першій нагоді втікали б всі як один, і втікали б куди попало, аби тільки більш не бачити ані тиранів, ані їх країни. І не тільки втікаючі не поверталися б, а ніхто й з братів та сестер по крові не приїжджав би туди. Хіба через тисячоліття, коли все забулося б чи затерлося, абож думали про те, що за такий довгий період часу нарід тієї країни вже "переродився".

Зовсім інакше роблять жиди.

Не дивлячись на те, що в Німеччині трапилась найжахливіша для них трагедія, частина з рештки жидів, що лишилися живими, й до цього часу там перебуває, частина жидів знову туди прибула, а ще частина повернулася з утечі під час мордування.

А який же величезний світ, і певно, що всі країни світу, в т. ч. й Америка радо б їх прийняли.

Коли ж взяти під увагу, що вони мають свою власну державу Ізраїль і крім того новоутворену республіку Біробіджан, то чого взагалі їздити по світу, чи не краще було б їхати прямо додому, до своєї батьківщини і там, як кажуть: "жити поживати та добро наживати".

Так ні, їм конче хочеться жити в країні тиранів, а не якійсь іншій країні, ба, навіть і не на батьківщині.

І вони не тільки живуть так собі, як усі інші, для себе, ні, вони разом з німцями ще й діють, і діють для "добра" німців.

От нація, так нація!

Чи можна ще подібну їй знайти?

Німці майже всіх жидів вимордували, і не лише в Німеччині, а і в інших країнах, де тільки змогли їх дістати. А вони для них "добро" роблять, чи то хочять робити.

Хіба справу жидів в Німеччині можна було б тлумачити так: "не стало самого головного тирана і все гаразд, бо всі останні добрі люди".

А коли хоч трохи поміркувати, то повстає питання: якби не було в Німеччині більшості з ворожим до жидів наставленням, чи зміг би те все страхиття провести один тиран?

Певно що ні.

Виходить, що жидівських ворогів в Німеччині є досить.

Це підтверджується й повідомленням преси останніх днів про те, що передвиборчі збори замаскованих нацистів, які співали нацистських та протижидівських пісень розганяла поліція. (Кандидував бувший провідник "Тробоєвих відділів").

То чому ж туди лізти?

Мало того, що лізти, а ще й діяти...

На словах і на паперах для добра, а на справді, щоб всю її прибрати до своїх рук, і за все віддячити так, щоб і нащадки пам'ятали.

Ясна річ, жида тієї неймовірно-жахливої траге-

дії німцям не забудуть ніколи. Жиди не є нацією, вихованою в душі християнської моралі. Жиди, як я вже говорив, дотримуються свого стародавнього закону: "око за око, зуб за зуб".

Хоч як хитро німці підступають, але ж виграти їм нічого не вдасться.

Як кажуть: "дай Боже, щоб наше телятко вовка з'їло". Але тільки кажуть. Так і це.

З преси останніх днів стало відомим, що на голову президії німецької соціал-демократичної партії обрано одногосно (357 голсами) Еріха Олленгауера.

Еріх Олленгауер походить з жидівського роду, під час гітлерівської тиранії він втік, а потім повернувся назад.

В цих виборах найцікавішим є те, що жодного голосу не було проти. 357 голосів і всі за керівника-виходця з жидівського роду.

Думаєте, що розумних німців уже не стало? Немає кому кермувати соціалістично-демократичною партією?

Нічого подібного.

Це сама справжня гра.

Керівники Евангелицьких Церков в Німеччині (див. "Тверде переконання", розд. 7.) почали гру з більшими, а ці покищо з меншими.

Був час коли найбільший німецький тиран зав'язав гру з найбільшим бандитом світу, себто з представником всесвітнього жидівства (див. "Чому Гітлер програв війну").

Але з того нічого не вийшло, крім величезних втрат з боку німців як в людських резервах, так і матеріяльних засобах. До того ж ще й частина Німеччини потрапила до рук жидів.

І можна з певністю сказати, що після цієї гри жидівських рук не мине і остання частина Німеччини.

Вона може бути по формі й об'єднаною і якою хочете, але не німецькою. Себто Німеччина таки буде, але буде не своєю, а чужою, жидівською.

В цьому напрямку провідник німецьких соціалістів і почав діяти. Він уже встиг "оголосити домагання своєї соціалістично-демократичної партії, щоб західні союзники не бавились у посилення нот до Москви, але негайно приступили до переговорів в справі об'єднання Німеччини".

Йому конче хочеться об'єднати Німеччину і як можна швидше передати її своїм братам. А тоді порядок вони зроблять, навіть німецькими руками.

Це буде точнісінько так, як було з бувшою російською імперією т. зв. тюрмою народів та жидом Керенським.

Він так само дурих нарід соціал-демократизмом, а потім передав старшим братам т. зв. більшовикам, бо так... треба.

Цього вимагає світове жидівство.

Безумовно, німці мають думку виграти лише справу об'єднання, а там мовляв: "що захочемо те й зробимо".

Так колись думали й чехи, перебуваючи під п'ятою німців. Багато разів і сперечалися та доказували, як вони від т. зв. більшовиків звільняться й зроблять все, що захотять. Хвалилися й своїми керівниками Масариком та Бенешем, які в той час були за кордоном і теж бавились з жидами.

Але, як ми бачимо з дійсности, то і Бенеша, і Масарика давно вже зліквідували, а хвальковатих чехів перевернули в своїх рабів, які виконують все те, що їм жиди наказують.

Дай Боже, щоб німецьке теля з'їло вовка. Скорш за все ж буде так, як домагаються жиди, див. розд. 20.

Ще задовго до наших часів дії жидів тлумачились різними колами по ріжному, але ж всі вони приводять до одного й того ж знаменника: жиди стремлять опанувати світ. Крім того, вказують на їх злочинність, нахабність, паразитичність та стовідсоткову приналежність до комунізму.

Револуційна організація декабристів (Московія, початок ХІХ сторіччя). В "Русской Правдѣ" Пестеля говориться між іншим, що жидівська віра їх "запевняє, що вони призначені всі народи підбити", що рабіни мають необмежену владу над масами, "забороняючи їм читання будьяких книг, крім Талмуда", що жиди чекають Месії, який має їх привести до їх царства, і тому вони "уважають себе за тимчасових житців, мешканців краю, де перебувають", звідси їх нахил до торгівлі й огида до хліборобства й ремесла, а тому що сама торгівля не може прогудувати великих мас, то в ній дозволені обмани й хитроші, шкідливі для християн; нарешті жиди вважають себе за упривілейовану частину суспільства.

"Русская Правда" передбачала два способи розв'язання жидівського питання: один — ужити заходів для знищення жидівської окремішності, другий — допомогти всім жидам виселитися з Росії й завоювати в Азійській частині Туреччини подостатком землі задля організації там самостійної жидівської держави.

В "Німецько-французьких щорічниках" (1843-44 р.) жид Карл Маркс, ще тоді молодий, присвятив дві статті жидівському питанню.

"Придивимось, — каже він, — до справжнього світського жида, до буденного, а не суботнього жида. Пошукаймо тайну жида не в його релігії, а навпаки — тайну релігії у справжній суті жида. Яка світська основа жидівства? Практичні потре-

би, своєкорисність. Який світський культ жида? Крамарство. Який його світський бог? Гроші. Значить, емансипація від крамарства і від грошей, себто, від практичного реального жидівства, була б самоемансипацією нашої доби. Такий суспільний лад, який скасував би можливість крамарства, зробив би буття жида неможливим...”

“На свій лад жид уже емансипувався: за посередництвом грошей він досяг влади. При його участі і без нього гроші вже панують над світом і практичний дух жидівства став практичним духом християнських народів. Жиди емансипувалися постільки, поскільки християне стали жидами... Жидівський бог став усесвітнім. Вексель — справжній бог жида. Хімерична національність жида є національність купця, грошевої людини взагалі... Суспільна емансипація жида є емансипацією суспільства від жидівства”.

Другий соціяліст, — теж жид і ватажок робітничого руху в Німеччині, — Фердинанд Лассаль (1825-1864) за жидівським народом не визнавав права національності, вважав, що він зобов'язаний денационалізуватися. “Я зовсім не люблю жидів, — писав він у 1859 р., — навіть взагалі ненавиджу їх. Я бачу в них лише синів великого, але давно зниклого минулого, що занадто вродилися.”

На закінчення про хліборобство жидів Варзер каже: “Я — зовсім не ворог жидівської національності — навпаки, я дуже поважаю це даровите плем'я, але все ж не можна не признати, що присутність і зріст числа жидів у наших селах за сучасних економічних умовин і рівня культури є сумним явищем. Ніхто, розуміється, не стане обвинувачувати жидів у всіх тих економічних лихах, які ми терпимо... Але вони прискорюють, під-

силують міру руйнації, вони всіма силами намагаються скоротити процес загального зубожіння. Вони подібні заразі... Жиди справді шкідливо впливають на наше село.”

Великий український соціаліст М. П. Драгоманів: “Наша так звана “ліберальна жидівська преса”, органи “освічених жидів”, „поступовців“, являють собою дуже цікаве явище: вона тільки й балакає про утиску жидів з боку християн і зовсім не критикує своїх... Дивним дивом поступова жидівська партія не говорить навіть про те, що весь нинішній паразитарний побут жидів не веде навіть до добробуту жидівської маси, яка в суті речі страшенно бідує і служить знаряддям для збагачення “жидівських тузів”... І нині є ціла низка обмежень жидівських прав, яка зовсім не зменшує визиску жидами християнських мас...”

...“А на жидів я нарікаю не на тих, що, як і ми, працюють... Коли б тільки вони чесно робили, нас не обдурювали, та держали руку з нами, простими людьми, робітниками, а не з своїм мошенницьким кагалом, де жидівські багатирі та рабіни наказують, як кожний жид мусить “один за другого стояти, щоб ліпше нас обдирати”. Я на тих нарікаю, на купців та на шинкарів, орендарів та факторів жидівських, що за ними нашому братові повернуться нікуди...”

Під час революційного руху в 1881 р. була випущена прокламація до “українського народу”, написана Г. Романенком при участі Дегаєва:

“Тяжко стало людям жити на Україні, та чим далі все тяжче стає. Ніхто ніде правди не знаходить. Б'ють вас скажені врядники, їдять вас поїдом пани, грабують жиди-юди непотрібні.

Від жидів гірше всього терплять люди в Україні. — Хто забрав у свої руки землі, ліса та

корчми? — Жиди. — У кого мужик, часом крізь сльози, просить доступитися до свого лану, до своєї царини? — У жидів. — Куди не глянеш, до чого не приступиш, — жиди усюди. Жид чоловіка лає, він його обманює, п'є його кров. — Не має у селі життя від жида.

Покидає чоловік рідне село та рідну хату; почина, по світі блукаючи, долі шукати, — скрізь недолю знайде, бо скрізь грабує його ледаче зілля.

У місті ще гірше, ніж у селі. Тут усі фабрики, всі базари, все начальство їх грішми закуплене.

Стогне сіромаха мужик, кляне часом той час, та годину, коли породила його на світ рідна мати, а панам з жидами та цареві з начальниками байдуже...

Не те діялось в Україні раніш, за наших дідів та прадідів. Уся земля була тоді мужицька: не було ні панів, ні жидів. Люди були вільні козаки й слухали лише своїх виборних старшин та отаманів. Так було, поки не прийшли в Україну московські царі.

А як прийшли вони — засумував край веселий. Відібрали вони від народа всю землю, деяку роздали своїм панкам, деяку розпродали жидкам, а вільних людей повіддавали їм у наймити. — Не досталь того. Щоб було більше грошей на багаті обіди, на дворці та палати, на п'янство та на . . . , цар і досі стягає з мужиків податки собі у кишеню. Хоч умри мужик, а той податок що року йому віддай.

А як не маєш грошей — піди до жида: він душа щира, дасть тобі копійку, а потім за копійку здере карбованця. Де сам здерти не зможе там попросить станового або суддю — вони здеруть. Бо цар усіх начальників поклав, усі закони видав — собі на користь, панам та жидам на поміч."

Проклямація ця, за словами Драгоманова, "у суті речі вірно передає відносини жидів і україн-

ського народу"; вона, на його думку, має ще ту особливість, "що зачіпає, хоч і не повно й не виразно, тісний зв'язок жидівського визиску на Україні з російською державою".

"Скупка сільських продуктів по селах і міських ринках" — пише жидівський історик Дубков — "а також виміна їх на міський крам робилася в Західній Росії переважно жидами. Неминучі сутички між дрібним продуцентом-хліборобом і торговцем посередником набували особливо гострого характеру, коли орудки між ними вкладалися по шинках, що їх держали жиди і селянський хліб обмінювався на жидівську горілку — ганебна спадщина польського панства й російського піцтва."

Член старої Української громади Житецький про Наддніпрянську Україну: "...жид охоче береться за всякого роду торговельні справи, немає товару, якого б він не купував, немає орудки, що хоч трохи обіцяє вигоди, за яку б він не взявся. У своїх торговельних справах жид чимало розраховує на прудкість обороту рубля й на "оплошність" покупця чи торговця, — звідци настирливість жида, щоб продати чи купити, запрошування в три рази більше, ніж коштує річ, обмірювання, обвішування, недоброї якості товар і всілякого роду обман — властивости майже нероздільні з жидівською торгівлею, і в цьому відношенні жиди свою торговельну діяльність доводять до бридкого торгашества. ...Жидівський кабак, корчма — це прихована банкирська контора й місце всіляких орудок жида з селянами й іншим простим людом...

Нерідко жидівська корчма була по селах пристановищем конокрадів злодіїв, гніздом розпусти й маєткової руйнації бідаків і завжди — комісіо-

нерство щодо скупки в окружних селян, частіше знагоди й зі злиднів: хліба, прядива, курей, гусей — тощо.”

Письменник В. Будзяновський розповідає, “що селянин майже нічого немає з торгом. З переходом від натурального до грошового господарства “торг той був би собі рільник скоро винайшов: що цього не зробив, завинили ті обставини, що в нашій суспільній організмі розвіяся і розвинувся рак. Це — родові спекулянти і купці — жиди”. Жидівський елемент “лишився одним купцем земельних плодів, що відгородив продуцента від консумента хинським муром.” ... “В торгівлі з хліборобом вижидають жиди пори критичної, коли хлібороб змушений продавати свої продукти в більшій масі. Діється те найчастіше в часі стягання податків. В таких часах купують жиди все за безцінь.”..

По містах і між інтелігенцією серед причин, що викликали ворожнечу, була ще й специфічна поведінка жидів. Ось, наприклад, як писали про їх поведінку в Одесі: “Куди б ви не пішли, де б ви не перебували — скрізь зустрінете семіта (жида), нахабного, зухвалого, настирливого. Він не посоромиться горлати, рейтувати, лаятися, не вважаючи на присутність публіки й навіть дам. Він вас штовхає, наступає на ноги, зачіпає ціпком, дощевиком, і не вважає за потрібне навіть попрохати у вас вибачення. Жиди не рахуються з чергою: у залізничних чи театральних кас, при зайняттю місць у потягах, біля вішал тощо. Жиди, наражуючи опінію все гнуть забігти поза чергою, або через чужу голову, чіпляючи волосся, подасть чи дістане своє убрання і т. д. і т. п.

Відомий економіст жид Зомбарт пише: “Дуже ймовірно, що антропологічний характер жидів, як

рівно й їх духовна істота від багатьох тисяч літ лишається константною". "Талмуд стає основним посіданням жидівського народу, його диханням, його душею." "Зовнішній світ" — цитує він тут же Гретца — "природа й люди, насильства й події були для генерацій понад тисячоліття неважними, випадковими, голими фактами, справжньою дійсністю був талмуд". "Моральний закон і божий припис" — каже Зомбарт вслід за Г. Когеном — "є для жидів цілковито нероздільним поняттям. Наслідком того в жидів зовсім не має самостійної етики..." Етика впливає з жидівської релігії подібно тому, "як виводять аксіому з математичного речення... Жидівське моральне вчення є ніщо інше, як жидівське релігійне вчення".

Костомарів також указував, що протягом діяспорного життя ніщо й ніскільки не змінило жидів.

Каже Зомбарт: "...жиди самі створили гетто... І вони хотіли жити відокремлено, бо вважали себе за нарід вищий від їх оточення, бо почували себе згори вибраним, святим народом. Рабіни цю гордість плекали. Від Ездри, який забороняв змішування, як опаскудження шляхетної жидівської крові, і до сьогодні, коли набожний жид молиться: "Живи Ти, о Боже, щоб Ти мене не зробив гоем..." За старим жидівським законом побирати відсотку зі своїх не сміли, а з чужих — дозволялося й, навіть, як дехто читає дотичне місце закону, мусіли..."

За Зомбартом жидівство, як національна група, в загальній кількості населення Німеччини складало всього лише соту частину, а опанувало було сьому частину посад усіх директорів і майже четверту частину всіх місць радників головних галузей великої індустрії. Жиди мали нечувану пере-

вагу й у відношенні маєткового стану. Зомбарт вказує також на нетактовність жидів.

Відомий соціолог жид Зіммель з приводу сіонізму, як акції врятування жидівства від національної смерти, жидівська літопись 1924 р., висловився так: "Мене дивує страх смерти, що охопив жидів саме тоді, коли їх вплив на всі європейські народи що-раз більш і більш поширюється. Жидам не тільки не загрожує небезпека зникну, але, навпаки, вони в стадії оживлення Європи..."

Жид Черіковер: "В період революційного піднесення, в 1902-1907 рр., селянський рух не заплямував себе жидівською кров'ю."

Жид. Д. Заславський, жидівська літопись 1923 р.: "Жиди доволі глибоко просякли до російського суспільства, стали в ньому яскравою і впливовою величиною..."

Зомбарт: "Політичної рівноправності жиди набули: в США з 1783 р., у Франції з 1791 р., в Голандії — 1796 р., в Англії — 1847 р. — коли першим послом до парляменту обрано Л. Ротшильда, з 1859 р. там настала цілковита рівноправність. У Німеччині початок з 1848 р., а загально — з 1869 р., в Австрії з 1867 р., в Італії з 1870 р."

Жид Зіммель, жидівська літопись 1924 р., "...Оживлення не-жидів буде йти паралельно європеїзації жидів." "Експансія в високе шкільництво й є заходом подій у напрямку, який укажує Зіммель.

Експансія супроводиться просто штурмом високих шкіл, аудиторій, лябораторій, кабінетів, місць у них. Нежидівське студентство країн свого громадянства відсувається напливом жидів від нармальної науки." Додає до того проф. Мицюк.

Проф. Мицюк: "Провідна роля в соціальних революціях комуністичного варіанту, що вибухли наприкінці першої світової війни, в Баварії, Угорщині, Росії — припадає жидівським революціонерам. В Баварії й Угорщині кількість жидів — учасників большевицького режиму — за признаками жидівського автора, Левіна — "величезна". Не завжди вдається розпізнати національність. Але автор пізнає серед комісарів баварської большевицької диктатури, яка існувала від 7. IV. по 2. V. 1919 р., Левіне, Левіна, Аксельрода, Ляндвера, Ернста, Толлера.

Зомбарт за національну приналежність проводирів мадярського комуністичного руху, що опанував владу на Угорщині від 21. III. до початку серпня 1919 р., вказує, що всі ватажки були жидами: Бела-Кун, Погані, Самуелі, Корвін-Клайн, Купфі, Люкац. Участь жидів на поодиноких адміністративних посадах була така: з 33 народніх комісарів (членів керівничої державної ради) 24 були жидами, Народній комісаріят війни: зпоміж 7 народніх комісарів 6 жидів, їх обидва заступники також жидами; зпоміж 52 секційних шефів 39 жидів. Народній комісаріят справ внутрішніх: обидва комісари, їх заступники, політичні вповноважені для доручень — жидами. Народній комісаріят хліборобства: комісари — один жидівський лікар, один пастух свиней — християнин, один муляр — християнин; з 26 політичних уповноважених для доручень — 18 жидів. Народній комісаріят народньої освіти: всі п'ятеро комісарів жидами. З 10 нових завідуючих відділами тільки один не жид; з 27 секційних шефів 21 жид. Народньо-господарська рада: комісари — 4 жида й 2 робітника. Фінанси: всі три комісари жидами, їх заступники теж жидами і т. д.

За словами жида Оскара Яссі, б. міністра в большевицькому революційному уряді графа Ка-

ролі і людини радикальних переконань, "кількість жидів керманічів большевицького руху на Угорщині 1919 р. доходила до 95%."

Треба пригадати собі, що жидівство Угорщини перед світовою війною й революцією ніяких обмежень у правах не знало, в економічному відношенні, почасти й культурному, його положення було добрим, — і все ж таки жидівська маса тієї країни прийняла на себе в незвичайних розмірах відповідальність за большевицьку революцію.

Жидівський автор И. Левін: "Число жидів учасників партії большевиків, а також по всіх інших партіях, що стільки доклали рук до "поглиблення революції"; меншевиків, ес-ерів і т. д., як кількісно, так і щодо їх ролі в якості керманічів, не знаходиться ані в якій пропорції з відсотковим відношенням жидів до всієї людности Росії. Це факт безперечний, який треба з'ясувати, але безглуздо й недоцільно відкидати."

"Треба признатися, що українська ідея, — пише Чіріковер — не просякла в душу жидівського населення... Жидівський "обиватель" почував до української справи виразне недовір'я, в ліпшому випадку байдужість. Він боявся українства, воно було йому чужим."

"До київського арсеналу, де зачинилися місцеві большевики, що повстали проти української влади, "з нарукавними знаками красног креста", — пише редактор Ніковський, — прокрадалася жидівська молодь, яка там озброювалася рушницями проти українських козаків... Коли українці примушені були відійти (25. I. 1918 р.), "Київ" стріляв їм у спину... Приглядаючись до персональних і групових ворогів своїх, українці добре розгледіли, що то була виключно жидівська молодь, студенти, гімназисти, робітники."

“Під час боїв на вулицях Києва — пише соц. демократ Гр. Гетьманець (Гр. Сьогобічний), який раніш дуже захищав жидів, за що його було продражнено “жидівським батьком” — я мимоволі звернув увагу на велику кількість жидів-червоноармійців у Києві... Де це жидівський пролетаріят набрався такої любови до зброї? Де у нього взялася така відвага і хіть до збройної боротьби?” — питає він.

Приблизно через місяць українська влада і армія знову повернулися до Києва. “Козаки знову повернулися до Києва... А жиди? Вони мовчать... вони мовчать про всі безчинства проти нас їх родичів і синів. Жидівство ховається за думу (м. Києва), за пресу...

Чого ці понад 40 жидівських організацій м. Києва досі мовчать? — запитує редактор “Нової Ради”, соціаліст-федераліст, Ніковський. “Червоноармійці склалися переважно з жидів, розстрілювали українців за те тільки, що вони українці, а їх батьки й брати виказували, де хто з українців, ховався, хто ким був під час “господства” українців.

В офіційнім органі міністерства військових справ гетьманської влади, в “Відродженні”, з під пера М. Сріблянського (відомого соц.-революціонера Микити Шаповала) з’явилася була низка статей про національні меншини в Україні, в тому числі й про жидів.

На думку автора жиди — “нарід, що скрізь накликав на себе величезну ненависть”.

“Експансивні, рухливі, жадібні, з лихорадочними руками і очами, жиди вибиваються в життєвій боротьбі, вони ніколи не зійдуть на самий низ життя, не стануть свинопасами, трубочистами, дворниками, хліборобами..., а обов’язково стануть посередничать, чимсь торгувати, комісіонерству-

вать, заглядати в вічі кожному сильному цього світа, стануть потрібними, незамінними, близькими до душі й тіла...

Торгівля, посередництво, спекуляції фінансові, економічні — це їхнє мистецтво, професія, ремесло.

Жиди економлять — продовжує він — все до надзвичайної міри, до "отказу": де треба щось гвіздком забити, там мотузком зав'яжуть, або дерев'яну цурку вкрутять, упростять і зведуть продукцію машини до мінімуму, потім покинуть кучу сміття і перекинуться в інше місце, щоб там повторити те саме, виявляючи вдачу добичника, хижака, мандрівника, не звиклого до осілости. Через те увесь світ йому знайомий, його рідний край, але разом з тим не має жид дійсного рідного краю, безбатченко, "вічний жид", що ніде не зростається душею і тілом, не полюбить до кінця, до смерти, до самозабуття якогось одного куточка землі...

Нарід-безбатченко живе скрізь ніби тимчасово і тому не має часу на довго окошитися, поважно розташуватись, навколо себе причепурити і вічною працею коло землі себе укріпити. Він ніби на вокзалі чи пристані..., заробить посередництвом, недовгою працею, щоб не застрять глибоко в тимчасовій обставині і поглядає на все, як не тутешній, байдужий до заскорузлого автохтонадикаря, трохи до нього призириливий...

Скрізь вони фермент критики, бунту, мікроби революції і її провідники. І не диво, що російський революційний рух йшов під їх проводом, в революції вони були попереду: і в оборончестві, і в большевизмі, в максималізмі... Ще в Центральній Раді вони заявляли про антисемітизм в демократії української...

Послухайте гомін: Хто вів перед в змаганнях проти автономії України? Вони.

Хто плів зверху на хвилях большевизму? Вони.

Хто вважав себе вправі управлять Україною?
Вони.

Росією? Вони...

Хто найбільший інтернаціоналіст, що намагається увесь світ звести до однієї організації?..

Їм глибоко несимпатична ідея національного відродження, бо це сила опору проти них, це організація, а значить їм доведеться тяжче її перемогти. Інстинкт самоохорони..., туга єдності, за утворенням всесвітньої єдиної національної організації жидівства весь час змушує їх кликати всі народи до єдності.

Коли держави об'єднуються, зіллються — це значить, що тоді об'єднується, зіллється розмежоване чужими кордонами жидівство.

Інстинкт націонала веде їх до утворення інтернаціонала. Через те вони органічно не можуть восприняти, проїнятися ідеєю Самостійної України, бо це є роздрібленням українського і російського жидівства.

Вони централісти, інтернаціоналісти -- сюди кличе їх інстинкт і інтерес.

Українська державність була для жидів несподіваним феноменом: якось виникла вона відкілясь, жиди не передчували, не передбачали... Вони звикли пристосовуватися до сильного, а український нарід ніколи сильним їм не здавався..., і ось він підіймається на височінь державного існування...

Жиди ще не вийшли зі стану російсько-державної інерції... Вони завзято ведуть агітацію проти Самостійної України..., ігнорують факт української державности... Жидівство веде перед в большевицьким наїзді на Україну..., за те ненависть до них зростає страшенно..., навіть соціалістичні елементи обхопив стихійний антисемітизм.

Утворення української державности проходить без підтримки жидів. Де будується українська державність, там жидів, як активних робітників, нема; там же де її руйнують, — там жиди пра-

цюють дуже усердно... — в цьому факті джерело модерного антисемітизму.

Живучи компактною масою в Україні жиди тримаються екстериторіяльно, не відчувають ніякого зв'язку з українським народом... Екстериторіяльність поведінки жидів — ось що розділяє їх з автохтонами скрізь... Жидівство зв'язує свою долю з нашими гнобителями і цей факт утворює той новий антисемітизм, який так нервує й दिує жидів."

"В силу особливостей національного складу населення України, Литви й Польщі — каже лідер жидівського "Бунда" на Україні, М. Г. Рафес, б. член Центральної Ради, що потім перейшов до большевиків — жидівські робітники відогравали й будуть відогравати видатнішу роль в революційному русі". Він завчасно висловлював погляд, що "без підпори жидівських комуністичних організацій у Західній частині України советська влада не зможе налагодити свого апарату."

"Колись, як стануть приступні історикам архіви "Чека", "ГПУ", НКВД, то людство довідається про всю жахливу роль в них жидів. Досі всі про те знають, але ніхто не може подати статистики тієї законспірованої інституції. Один випадок дав можливість виявити персональний склад губерніяльної (обласної) "Чека" в м. Києві на весну 1920 р. З'ясувалось ось що: 1) Предсідник — Блувштейн (прибране ім'я Сорін) жид, 2) його заступник, П. Дегтяренко, малорос; 3) Шуб — секретар комісії, жид; 4) завідуючий юридичним відділом, Самуїл Цвібак, жид; 5) Михаїл Цвібак, заст. завідуючого оперативним відділом (завідуючий був Яків Лівшиц — жид) жид; 6) Комендант Файфман (Михайлов) жид; 7) Завідуючий тюремним підвідділом Кац, жид; 8) Завідуючий господарством Каган, жид; 9) Завідуючий загальною кан-

целярією Ганіотський (Сутулін), жид чи поляк; 10) Комендант особливого корпусу при чека, Фінкельштейн, жид; 11) Завідуючий відділом спекуляції, Мотя Грінштейн, жид; 12) бухгалтер Рабічів, здається, жид; 13) казначей Савчук, з київських робітників; 14) Заст. завідуючого секретним відділом, Шварцман, жид; 15) заст. завідуючого юридичним відділом Манькін, жид; 16) Інспектор секретн. відділу, Яковлев (Демідов), общерос.; 17) теж інспектор, Ковалів, українець; 18) теж інспектор, Лашкевич, росіянин; 19) секретар юридичного відділу, Наум Рібінштейн, жид; 20) завід. столом спекуляції, Мантейфель, жид. Отже на 21 учасника Київ. губ. "Чека" було безсумнівних 14 жидів, 2, здається, жиди і п'ятеро не-жидів.

Ці дані про переважаючу участь жидівства у складі київської губерн. Чека і майже відсутність українців, без ризика помилитися, можна вважати за характерні також і для київської міської Чека і для всеукраїнської Чека, що теж була в Києві (на чолі з Лацісом) і для всіх Чека в черті осілости, себто, майже по всій Україні, а насамперед і особливо на Правобережній, де міські Чека мусіли бути ще більше оживлені, що головне й була територією операцій української армії." (Стор. 133 книжки "Аграризація жидівства Украни", проф. Мицюка, вид. 1932 р.)

"Жид озброював і безприкладною жорстокістю вдержував при купі червоні полки, що вогнем і мечем захищали "завоювання революції" — каже жидівський автор І. Бікерман — "на приказ того самого жиди тисячі руських людей, старих і жінок, кидали в тюрми, щоб заставою їх життя примусити російських старшин стріляти в своїх братів."

"Пам'ятаю я", — оповідає І. Нажівін, — роз-

мовляли ми в Ясній Полянї про жидівське питання. Один словак інтелігент здивувався, що російська преса так замовчує жидівське питання, всіма способами захищає й замовчує навіть те, що в жидів дивного в тому не має — сказав Л. Н. Толстой. — Лежачого не б'ють. Таке відношення тільки шляхотне". Але пізніше погляди змінилися і Толстого.

І голос Нажівіна відверто приєднувався до вимог одного публіциста в жидівському питанні: — "Раніш, коли в них були скручені руки й ноги, ми мовчали"... — казав він. "Але тепер я хочу говорити про них цілком вільно. Я не хочу, щоб жид був якимсь то табу, перед яким треба тільки "почтительно склоняться". Але було вже занадто пізно (1918 р.) і говорити про жидів зовсім не давали.

"Польща стала самостійною державою — аргументує Нажівін — і всі поляки, що були в Росії, автоматично стають польськими громадянами, чужинцями. Палестина теж стала самостійною державою і жиди так само мусять автоматично стати чужоземними підданими". На жаль господарі Московії були вже жиди, а Нажівін був їх рабом.

Більш праві кола ще дужче загострили своє негативне відношення до жидів. Напр., партія Пурішкевіча стояла за категоричне проголошення всіх жидів чужинцями, а правого напрямку газетка "В Москву" мала характеристичний у тому відношенні підзаголовок: "Бери хворостину й гони жидів в Палестину". Це вже були голоси "вопіющих в пустині".

Число жидів у Палестині до світової війни було просто нікчемне: в 1874 р. — 74 тис., в 1907 р. — 55 тис., на 1909 р. — 95 тис.

Жидівський історик Дубнов писав: "Ніякі світові сили не можуть зробити чуда "ісхода" з діаспори. На 1930 р. в Палестині живе приблизно 1% всього жидівства світу, 99% залишається в галуті, себто, на вигнанні."

"В перший період існування російської комуністичної партії жиди — за словами жидівського автора Гергеля — відігравали в ній провідну й переважуючу ролю."

"Ми знаємо — каже Зомбарт, — що большевизм у значній мірі є справою жидів", і наводить ось які дані участі жидів у керівній адміністрації большевицького режиму: На кінець 1919 р. в СРСР було з 380 народніх комісарів 300 жидів, у 1920 з 457 було 422, у 1921 р. з 550 було 447, що робить відповідно 78, 92, 80%. Так само було і в мадярській комуністичній революції 1919 р., про що наведено раніше."

Проф. Бруцкус (жид) визнає виїмкову ролю жидівства в управлінні за большевицького режиму: "В олігархії, що прийшла" — пише він, — "комуністи жидівського походження відіграють цілком виїмкову ролю і між новоприбулими молодими комісарами, яким довірена була необмежена сваволя над життям і смертю громадян, жидів не бракувало... Цю масову участь певних груп жидівської інтелігенції і полуінтелігенції у драматично тяжких подіях комуністичної революції — на його думку — не можна вважати за випадкове явище. Воно коріниться почасти в тяжкому психологічному стані жидівства, почасти в його певних релігійних уявленнях."

"Уряди, військо, всілякі добрі посади — пишуть в одному листі з Москви з дня 8. III. 1931 р. — позаймали переважно жиди та панують і на-

казують цілій величезній державі. Щоб не пізнати, що вони жиди, поприбирали собі різні рос. та укр. прізвища." ("Діло", 24. III. 1932 р.).

Відомий укр. письменник, громадський діяч і юдофіл, В. Винниченко по виемігруванню прийняв був пропозицію зайняти місце народного комісара Советської України; їздив до Харкова і... знову повернувся закордон. Він розкаже: "Всі безсторонні свідки однодумно підтверджують один і той самий констатований ними факт, а саме: на Україні в урядах, адміністративних, господарчих органах домінуючу ролю грають жиди. Урядова партія (комуністична партія большевиків України) у значній кількості представлена жидами."

При тому передає характеристичний анекдот, що його розповів йому народній комісар хліборобства! Мануїльський, жид, і який дуже поширений серед комісарів-комуністів і відноситься до характеристики "української" влади: В анекдоті цьому робітники на запитання партійного начальства, "яка влада на Україні", — дружно й голосно відповідають: "жидівська"! і тільки один слабенький тоненький голосок додає: "і робочая". Подібного рода анекдотів на адресу жидів повно і в Москві...

Те ж саме підкреслює і жидівський гумор. От кілька прикладів: 1) "Коли за столом сидять 6 комуністів, що під столом? — Дванадцять колін Ізраїля". 2) Відбувається засідання Совнаркому. Несподівано Каменев заявляє, що він має якнайшвидше відійти. Куди? До синагоги, щоб відправити панахиду за померлого батька (для цього треба наявності мінімально десятиох дорослих жидів). Тоді Ленін заявляє: "Для чого виходити? Я вийду і ти можеш відбути свою молитву тут на місці." 3) "Жид, засуджений революц. трибуналом до смертної кари, з переляку вигукує жидівською мовою традиційну формулу: "Слухай Ізра-

їль, наш Господь — єдиний Бог”. Увесь трибунал інстинктивно встає і відповідає: “Хай буде благословенно його царство на віки віків”.

Цими анекдотами жиди самі хваляться про заповнення ними всіх комуністичних установ.

Наведені вище вислови жодних коментарів не потребують. Хочу відмітити лише за слово “інстинкт” у вислові Микити Шаповала.

Інстинктивно відчуті, інстинктивно захищати, інстинктивно вести і т. ін. може лише тварина, а не людина.

Людина, як найвищий ідеал земного світу, що духово пов’язана з силами Небес, Божеськими силами не інстинктивно відчуває, а передчуттям власного духа, який сприймає від Божеського Духа.

Дух людини скрізь і всюди перебуває в найтіснішому повсякчасному пов’язанні, контакті з Духом Божеським.

Хіба б то відносилось до істоти, яка лише обличчя має людини, а і Бога не визнає, а значить духової культури не відчуває й сумління в собі не має.

Знову ж таки до тварин ту істоту теж не можна віднести, бо душа її, коли та істота ступила на дорогу зла, пов’язується вже не з Божеськими силами, силами Добра, а з силами Диявола, силами Зла і відноситься до сатанинського роду.

Штучні слова у виразі Шаповала “інстинкт”, “інстинктивно” підлягають заміні на правдиві слова: ціль, цілеспрямованість, прагнення, бажання і т. д.

Щождо виразу в останньому з анекдотів: “інстинктивно встає”, то він підлягає заміні: “за звичкою встає”.

**
*

“Скорий вихід Ізраїля на володарські вершини здається отже буде зовсім певним, бо сьогодні ніщо невисіло його здержати... Хоч як загадочним

воно виглядає, проте невдовзі побачимо, як Ізраїль запанує над народами, яких маєтки загорнув, і пожене ті народи перед собою, як колись зробив таке з племенами Ханаану й Гошен.”

Таке писав тому 74 роки економіст, жид вихрест, Жюль де Меніль-Марін'ї у своїй книжці “Історія економії стародавніх народів” (Париж 1878 р., 2 т., стор. 275-285).

“Обидва інтернаціонали: капіталу й революції виявили наглядно своє подвійне обличчя: жидівського інтернаціоналізму... Існує жидівська змова проти націй всіх...” признається жид Р. Гроос у статті “Ля квестіон Жвіф пар ен Жвіф”, у “Ле Нуво Меркюр”, — Париж, 1922, травень, стор. 11-14.

“І хто зможе повалити невидиму потугу? Саме в цьому сила нашого панування. Видиме масонство має тільки одну ціль: закрити наші дійсні задуми”, — читаємо в “Протоколах Сіонських Мудреців”, 4, 2.

“Ціль освячує засоби. При наших плянах звертаймо менше уваги на добре й моральне, а більш на те, що корисне й пожиточне,” 1, 16.

“Отже годі нам здержуватися перед перекупством, обманом чи зрадою, якщо вони потрібні для нашої мети”, 1, 25.

Жид, др. Бенрубї на закид про боязливість жидів сказав таке: “Щодо духової відваги, то жиди не тільки відважні, а просто очайдушні. Вони ніколи не були героями, як варвари, навіть за часів Давида, зате перші з усіх народів спостерегли, що правдива вартість людини не в тому, щоб убивати подібних собі, а в тому, щоб вигострити свій розум... Щоб варвари їх не винищували, жиди мусіли найти собі кращі засоби оборони. Є два такі засоби: гроші та інтелігенція... Фльорени стали

для жидів списками, дукати мечами, фунстерлінги їх рушницями, доляри гарматами”.

“...Що міг вдіяти жид, топтаний і обплюваний, щоб пімститися над своїми ворогами?” — говорить даліше др. Бенрубі. “Міг понизити, обплюгавити, обезличити й у прах замінити всі ідеали “гоя”, знищити вартості, завдяки яким може існувати християнство.”

“Загально відома підкупність преси. Хто ж є ті, що пускають в рух цю страшну її машину, якої сила відома раз як руйнуючий, то знову як будівний рушій? — Ті, що мають гроші: жида”. (Жид, вихрест, Дю Меніль-Марін’ї, у кн. “Істуар дель Економі де Пепль Анесієн”, 1878 р., т. 2, стор. 278.

“У сучасних державах преса — це могутня сила, якою опановується прилюдну гадку... Але держави не зуміли використати цю потугу і тому впала вона нам (жидам) у руки. Через пресу здобуємо наші впливи, лишаючись при тому самі непомітними... Ми приневолюємо правління нежидівських держав поступати за нашим пляном, який ми ось тут у всій ширині намітили, і який щораз то ближчий своєї мети... — опанування світу. За малими виїмками, з якими не треба числитися, вся преса залежна від нас... (в Америці 97%).” (З протоколів сіонських мудреців).

Німецький економіст Вернер Зомбарт (Ді Юден унд дас Віртшафтлебен”, 8 т., 1913) пише, що новочасне господарське життя, не лише щодо духа й методів, але теж і щодо числа його духових й грошових провідників, так опановане жидами, що сміливо можна назвати його наскрізь жидівським.

Статистика признає правду за Зомбартом, пише проф. Мицюк: навіть в Англії, ще до війни 1914-

18 рр., на 68 найважливіших банкірів аж 33 були жиди.

Ще 1899 р. англієць Ввайт у кн. "Ди Модерн Джю", маючи на увазі головню англійську імперію, писав, що світова фінансієра це тільки інша назва на жидівську фінансієру.

70% біржевих спекулянтів у Франції це жиди. Ще гірше діялося й діється в США, так каже др. Йосиф Еберле в кн. "Ді Ібервіндунг дер Плютократи, Відень, 1919).

Ввайт пише: "Марш великих жидівських домів для здобуття майна всього світу зростає в геометричному поступі: недалекий вже день, коли нежидівські нації відкриють нагло, що все майно належить їх жидівським співгромадянам, що демократія своїми стараннями несвідомо (?) уgruntувала жидівську всевладу та втратила змогу обстояти свою національну самостійність. (З кн. др. Й. Еберле "Гросмахт дер Пресе", Відень, 1920).

Жид Креміє (франц. міністр, масон) сказав: "Усе залежить від поучення в пресі. Постараймося тільки заволодіти нею, а тоді швидше все впаде в наші руки". (З кн. Еберле, стор. 203).

Визначний масон, письменник Моріс Метерлінк, пише: "Не вагаймося вжити наших розкладових сил ані навіть понад міру... Не питаймо, що поставимо на місце зруйнованого..." ("Дер Ціркель — Цайтшріфт дер Естеррайхшен Фраймаврерай", Відень 1898, стор. 65).

А в "протоколах сіонських мудреців" читаємо: "притягнемо всіх тих, які у прилюдному житті

відограють визначну ролю, або можуть її відогравати.” (15, 6).

“До якої мети йде Масонство? Коли весь людський рід... прийме жидівський духовий скарб, то це мусить довести до підкорення (йому) власних національних вартостей” — пише Р. Шнайдер у кн. “Масонерія пржед сондем”, стор. 50.

Великий учений і знавець большевизму, проф. віленського університету, пок. Маріян Здзеховський не завагався написати про масонство так: “Для того, гадаємо, мають правду ті, які окреслюють масонство, як велику організацію, якої мета: ширити жидівські думки і впливи у всіх ділянках життя.” (“В облічу коньца”, 2 вид., Вільно 1938, стор. 38).

Торкаючись польських масонів наведу слова відомого масонознавця, проф. Маріяна Моравського, який за україножера Станіслава Грабського писав: “Станіслава Грабського слідів будуть майбутні історики шукати в кулуарах історії, в гадючих сховищах інтриг, у яких, наче Макбетівська чарівниця, заки сонце зійде, приладжує зі суперечних есенцій вивари, що затроюють польську суспільність.”

“Кожна льожа є і мусить бути символом жидівської святині, кожний великий майстер (керівник) — це представник жидівського короля; кожний масон — це представник жидівського робітника”. (Ан Енциклопедія оф Фреемасонри”, Філадельфія 1906).

“Світом правлять цілком інші люди, ніж уявляють собі ті, що їх зір не сягає поза куліси”. — Так сказав б. премієр Англії, жид Бенджемін Дізелі.

“Сьогочасна Ліга Націй, теперішня ОН і майже всі світові правління виходять зовсім не на послуги народів, як про це думають звичайні люди, а цілком на послуги когось іншого. Читаємо ми в кн. Де сен Олера або в недавно виданій в Канаді Ріда Доглеса, бувш. редактора “Таймс’а”, “Фром Смовк ту Сمودер”.

Ірландець Кагітт пише: “Ніякий державний муж не може зрозуміти сучасного моменту ані мотивів, які лежать в основі інтернаціональних подій, розвитку політичного й соціального життя народів...”

Найновіші голоси синів-патріотів американського народу говорять уже про пробудження.

Джан Фостер Далес: “Рівнобіжно як зростала наша матеріальна сила, зникла наша духовна сила”.

“Наші світогляди щораз ставали вужчі, зникав дух нашого післаництва. В нас добачували більше можливе джерело гроша і земних дібр, ніж джерело нових ідей та духового проводу.”

“Хто скористав більше з того, що наша політика ішла по лінії військових зразків. Америка чи Совети?”

“Можливо ми маємо певні осяги на військовому полі, але зате ми потерпіли втрати моральні та психологічні”. (“Свобода” з дня 13. XII. 1952 р., ч. 332).

А відомий американський вчений Джеймс Бирн-гем в книзі “Грядуща поразка комунізму” наочно доводить, що жодного компромісу з можновладцями Кремля не може бути. І все те, що робиться в цьому напрямку — це марне відволікання часу, за яке пізніше дорожчою ціною людської крові доведеться розплачуватися.

Проф. Дж. Бирн-гем вимагає війни з СССР вже

тепер (бо, як ми знаємо, супроти вільного світу Кремль веде ту війну від початку свого існування) і то війни тотальної, безкомпромісової до цілковитого знищення його.

Він також стоїть на найсправедливішій позиції: розчленування ССРСР на незалежні національно-державні організми. (Стор. 14, 7-8-го кварт. 1952 р. Державницької Думки).

Тут треба сказати відверто, незакриваючи очей, що проф. Дж. Бирнгом не тільки що має стовідсоткову рацію, а є неперевершеним в аналізі світових подій і суті т. зв. ССРСР.

Бо, безумовно, мир на землі настане лише тоді, коли бандити світу — т. зв. большевики будуть знищені фізично, а їх брати всесвітні жида та споріднені з ними особи будуть усунені від влади у всіх країнах, за виїмком їх власного Ізраїля.

І чим скорше до цього прийде, тим найменше буде коштувати найдорожчого для всіх: людського життя, надаремних людських жертв.

Відразу ж "замовкне" Корея, наступить тиша в Індокитаї, на Маляях, охопить спокій нарід Індії і всіх інших народів підбурених та обдурених жидами — т. зв. большевиками.

А п'яті колони по всіх країнах світу, як рівнож жидівські наймити — таємні агенти розбіжаться хто куди, як від вогню шури.

Народе світу! Тільки цей одиноко-правильний шлях приведе до миру й спокою, до вселюдського добробуту.

Щезне жидівсько-безбожницький матеріалізм зі своїм страхіттям і жахами і запанує, як і мусить бути, християнський ідеалізм. Запанують **найвищі ідеали**. Ідеали самого Господа Бога Ісуса Христа: віра, любов, братерство.

І... правда, свята правда затріюмфує на всій земній кулі.

Хочу дещо сказати й за слово чи то за вислів з словами "антисеміт", "антисемітизм".

Як відомо, жиди із усієї людськості, що належить до семітської раси представляють саму незначну її частинку.

А тому особу, групу чи то взагалі нарід, що виступають проти жидів називати антисемітами в ніякому разі не можна, бо вони проти всієї людності семітської раси не виступають, а виступають лише проти однієї, до того ж самої малесенької, її частинки.

Ця малесенька частинка семітської раси — жиди своїм визиском, нахабством та втручаннями в чужі державні і, які хочете, справи так багато і скрізь накоїли, що немає жодного куточка на земному гльобі, щоб людність його не була вороже супроти них наставлена.

Одні тільки кавказькі семіти тати, що фактично є такими ж самими жидами, як і ізраїльські жиди, ідуть разом з ними.

Вся ж остання людність і семітської раси також вороже до них ставиться.

Який же тоді вислів можна вжити для тих семітів, хоч би й для арабів, що так гостро проти жидів виступають?

Хіба антисеміти в квадраті?

Теж не в'яжеться.

А звідси — вислів "антисеміт", "антисемітизм", по відношенню до жидів не може бути вживаний і підлягає заміні на такий, який дійсно відбивав би ставлення до них, а не до всієї людськості семітської раси.

**
*

Жиди ж так кидаються словами "антисеміт", "антисемітизм", що де треба де й не треба, а вони їх пхають.

На сторінках чужомовних газет антисемітизм до

цього часу приписується жидами й нашому народові.

А наш український нарід ніколи не був і, я впевнений, що й не буде стояти супроти людськості семітської раси.

Український нарід, вихований в душі християнської моралі, навіть в своїх помислах не має жадного негативного ставлення до будь-якого правдивого народу.

Чи можна ж приписувати вину українському народові за його боротьбу супроти бандитів, що силою вдерлися в його власний дім та вбивають його дітей, грабують майно і нищать все святе й релігійне?

Також, чи то вина є українського народу, що якраз ті бандити в переважаючій кількості є жиди або ж ожидовлений елемент?

Чому ж світове жидівство замість того, щоб відмежуватися від них та засудити їх ганебні вчинки, весь час накидається на безвинний, мученицький нарід та ще й заплямовує його? А бандитам-жидам на протязі всього часу, всякими легальними й нелегальними засобами допомагає?

І головне, що й керується однаковісінькими методами. Т. зв. большевики вбивають, грабують та нищать всі культурні надбання людства, а кричать про мир та добробут і вину складають на аліантів. Світове жидівство їм у всьому допомагає, а вину складає на тортурованих, знівечених та всіляко їх братами, большевиками-жидами, покривджених.

А якби українці, хоч вони до цього ніколи б не дійшли, але на хвильку собі припустимо, що таки залізли в дім синів Ізраїля — в дім жидів. І так само, як жиди в Україні, так вони в Ізраїлі, завели бандитські порядки, організували НКВД, концтабори з примусовою працею і т. д. і т. п. та й почали всякими способами та ріжними засобами, включно до цілковитого відібрання харче-

вих продуктів, винищувати жидівську людність, руйнувати синагоги, палити святощі та вбивати рабів.

Чи світове жидівство кричало б супроти українців?

Можна з найбільшою певністю ствердити, що не тільки кричало б, а жодному українцеві і ні в якому місці не давало б супокою.

Так мусимо робити й ми, а також і всі покривджені жидами народи.

Серпанок яким прикривається світове жидівство треба негайно з нього стягти.

Треба примусити світове жидівство сказати своє останнє слово: "з ким воно надалі буде йти"!

**
*

Для досягнення цієї мети як ми, так і всі покривджені народи світу повинні стукати у двері Білого Дому у Вашингтоні, Королівського Палацу в Лондоні, у двері урядів інших країн світу, кінець-кінцем у двері всесвітньої організації ОН.

"Стукати" голосно, енергійно й швидко, усвідомлюючи, що чим скорше серпанок з жидів спаде, тим скорше домашні вороги кожної країни будуть викриті. І це вже буде великим кроком до перемоги бандитів світу — т. зв. большевиків.

ЧОМУ ГІТЛЕР ПРОГРАВ ВІЙНУ?

1.

Хоч із прикрістю,¹⁾ але мусимо признати, що німецька армія під час другої світової війни була однією з найкращих армій світу; дисциплінована, вишколена, впорядкована, а до того ще й добре одягнена і озброєна.

Якою дивовижною гармонійністю відбивалося це все під час походу німецьких вояків, навіть при самій невеликій їх кількості. На приклад: ішло п'ять бійців, а вже вказаними прикметами вони визначалися.

А головне, що так добре вона була створена за дуже короткий час. Так само дуже добре була і впоряджена різною вогнепальною зброєю.

Німецькі танки, літаки, далекобійні гармати своєю боездатністю, мабуть-що перевищували та-кіж спорядження всіх воюючих в другу світову війну країн.

Подивугідну вправність виявляли німецькі літун-ни та парашутисти.

Від наземних військ та повітряної фльоти не відставала й морська фльота. Особливо підводні човни.

До того ж для скорого пересування наземних військ, німецька армія мала в своєму розпоря-

---

¹⁾ З прикрістю тому, що Німецька Армія не лише для людей світу нічого доброго не зробила, а навіть і для власної країни.

дженні комфортабельно устатковані автобуси, і в достатній кількості.

Для перевозки технічного спорядження вживала вантажних машин, яких теж мала велику кількість.

А для швидкої розвідки, чи то для зв'язку поміж своїми частинами — користувалась мотоциклами.

Крім високого технічного впорядження німецька армія була озброєна й найголовнішою зброєю, — зброєю духовою. Інша річ, що найважливіша духова "зброя" німецького вояка-бійця, як і всіх німців, була в корні неправильна.

Вона якраз, і тільки вона, й принесла німцям неочікувану для них загибель.

Німецький націонал-соціалізм повчав всю людність німецького походження про вищість німецької раси і що з огляду на цю вищість німці повинні керувати світом. А сам Гітлер дуже пильно слідував і видавав різні закони про збереження в чистоті їхньої т. зв. арійської крові.

Усіх інших людей світу німці рахують за менше вартісних істот, називаючи їх унтерменшами. Подібно до жидів. Правда, жиди всіх людей світу — нежидів зараховують просто до тварин, називаючи гоями, а німці — до менше вартісних істот, називаючи унтерменшами.

Про те німецький "талмуд" — гітлерівський "Майн Кампф" і вчить.

Ось з таким воєнно-технічним спорядженням і духовим озброєнням німці й почали другу світову війну.

Ясна річ, що німецькі вояки та і весь німецький нарід, дивлячись на інших людей, як на менше вартісних, не мали жадного жалю до їх нищення.

До того ж треба ще додати й те, що про їх величезне й сильне спорядження мало хто й думав, бо їм як переможеним у першу світову війну, була продиктована сувора обмеженість як у виробництві воєнного спорядження, так і в орга-

нізації армії. А достатня виснаженість німців за довготривалий період першої світової війни ще більше присипляла думку керівних мужів інших країн про можливість швидкого і сильного німецького відродження.

Прихід до влади Гітлера й войовничі його наміри насторожили світ, але ж при виснаженості й обмеженості Німеччини вірити в її силу не хотіли.

Проте Гітлер, прийшовши до влади в 1933 р., як Райхсканцлер, а в 1934 р. після смерті Гінденбурга, вже як Фюрер, почав діяти енергійно.

В 1935 р. ввів обов'язкову воєнну службу, а з 1936 р. він уже простяг руки до територій, що були поза Німеччиною. Так би мовити, приєднувати неправильно відібрані від неї землі.

Першим пробним приєднанням було приєднання Рейнської провінції в 1936 р. В тому ж році створив Гітлер і т. зв. вісь Рим — Берлін.

У 1938 р. "приєднав" Австрію і Судети, а в 1939 р. — Чехію.

Попробувавши чужої крові і бажаючи свою вищість накинати багатьом іншим народам, Гітлер розв'язує собі руки на сході.

Гітлер дуже добре знав, що т. зв. большевики є ніщо інше, як жиди, і що вони проковтнули б Німеччину з кістками. Разом з тим він був упевнений, що на умову вони погодяться, розраховуючи на виснаженість і розпиленість німців, після чого їм легше буде прибрати Німеччину до своїх рук.

Між тим і т. зв. большевики — жиди добре собі усвідомлювали, що Німеччина і особисто Гітлер рано чи пізно розрахунки з ними обов'язково проведе.

Зробить це поперше як з жидами, проти яких він завжди був. Бо ще до перейняття влади він написав книгу антисемітського напрямку, а в 1938 р. перевів по Німеччині жидівські погроми. І вза-

галі за навчанням Гітлера арійська кров не мусить ані терпіти, ані мати співжиття з кров'ю семітською. А подруге тому, що найбільшою загрозою для Німеччини були лише т. зв. большевики, про всесвітні наміри яких він, сам їх маючи, дуже добре знав.

Чому саме я беру з одного боку особу Гітлера, а з другого не “наймудрішого”, а т. зв. большевиків — жидів?

Тому, що і Гітлер мав “дорадників”, але ж він мав і свій особистий неабиякий голос. Що ж торкається “наймудрішого”, то він виконує лише те, що всесвітне жидівство наказує йому робити. А “наймудрішим” чи то “найгеніяльнішим” його називають лише для засліплення очей світу.

І ось ці два партнери при всій своїй ненависті один до одного, при всьому своєму прагненні один одного знищити, склали умову про дружбу й ненапад.

Умова ця була величезним ударом для всього світу, бо всі відчували, що нею розв'язуються руки для хижацьких дій, тим більше, що західні потуги від пропозицій Гітлера відмовилися.

2.

З неймовірним здивуванням прийняли вістку про дружбу й ненапад всі народи т. зв. ССРСР. Бо від дня захоплення влади большевиками і до самісінького дня складення умови, себто на протязі 22 років (1917-1939 рр.), велася страшна протинімецька агітація.

По всіх школах, на лекціях, на зібраннях і засіданнях, в парках і на вулицях, і по всіх кутках т. зв. ССРСР говорилось, кричалось, вигукувалось і викрикувалось, що фашизм (так жиди величали німців) — це голод, фашизм — це неволя, фашизм — це рабство, фашизм — це жахи, фашизм — це тортури й катування, фашизм — це смерть і т. д., і т. п.

І не тільки говорилося, навчалос'я й кричалос'я, а про це були скрізь і всюди повішені й плякати. А демонстрації большевицьких свят тільки й прикрашувались плякатами про тих же фашистів.

По радіо теж твердилося те саме. На вулицях і в парках про те весь час кричали голосники. І так впродовж 22-ох років.

Зрозуміла річ, що нікому й в голову не вкладалося, щоб з найбільшим і найстрашнішим ворогом, фактично зі смертю, можна було подружити.

Але так сталося.

І на другий день після складення умови посилалися нові вигуки й викрики. Викрики одобрення німецького народу. Викрики про його доброту.

Твердилося вже те, що німецький нарід покритований західними великодержавами і що він шукає дружби й приязні і т. д., і т. п. А проти-фашистівські плякати щезли зі стін ще в перший день складення умови.

Подумати тільки, хто з будьякої нації, за винятком жидівської, зміг би це зробити?

Але ж т. зв. большевики це зробили. Для них все пристійно.

3.

Розв'язавши один одному руки, як німці, так і жиди — почали діяти.

Німці поневолювали державу за державою. В деяких країнах не зустрічали навіть спротиву.

Большевики ж і собі, не відстаючи від своїх друзів, накладали свої забруднені кров'ю лапи на ще вільні в той час народи.

Продовжуючи "гру" партнери дуже пильно слідкували один за одним і підготовляли напади: Гітлер на т. зв. ССРСР, а жиди на Німеччину.

Большевики провели дуже великі сконцентрування своїх військ на західніх кордонах. Багато завезли й різного воєнного матеріалу.

Чи думали вони про скорий напад на Німеччи-

ну, чи тільки хотіли тим налякати Гітлера, як і в сучасний момент вони до того вдаються, залякуючи альянтів, — але ж підготовку вони зробили.

Треба припускати, що то був лише їх тактичний маневр, і на велику скалю війни ні тоді, ні тепер большевики не зважуються розгортати, бо в середині ССРСР “вулкан” не вщухає і при першій нагоді дасть сильний вибух.

Т. зв. большевики, як ми знаємо з практики, використовують лише людські сили поза ССРСР, які ще не знають, що з себе большевики уявляють, — а на внутрішні сили майже ніякої надії не покладають, хіба тільки на одні резерви Московії.

Сили й т. зв. сателітів, як Польщі, Чехії, Болгарії, Румунії й Малярщини стали теж ненадійними, бо, попробувавши большевицького “меду”, вони дуже хочуть мати хоч бувший раніше “хрін”, але відірватись не мають ніякої змоги.

“Магніт” соціалістичного “раю” не відпускає, а зовні допомога не приходить.

Гітлер знав про підготовку большевиків і не бажаючи відбиватися від їх навали на випадок нападу та не відкладаючи на далі, 22 червня 1941 р., перейшовши кордони т. зв. ССРСР, почав громити своїх “вірних друзів” під кличем визволення з під большевицького ярма поневолених народів.

**

Радості всіх поневолених народів ССРСР не було ні краю, ні кінця.

Всі раділи, але ж усі й мовчали, бо сказати ніхто не смів ані слова. Висловлювали жаль, а в душі буяла радість.

— Нарешті, дасть Господь Бог, звільняться народи від жахів і катувань, — так міркував кожен зокрема, хоч знали добре, що війна кожному народові і зокрема кожній сім'ї коштуватиме дуже дорого.

Але ж радість не вгасала, вона, як той вулкан,

вибухала, виривалася з середини кожного, і з'єднувалася в атмосфері.

— Не я, то хтось інший, а все ж таки хоч трохи ще поживе та подише свіжим повітрям, — так думали поневолені.

І Гітлера чекали, як Богом посланого визволителя.

4.

Жиди добре собі враховували, що їх страшний гніт відштовхнув від них кріпаків, і що взагалі нарід не мав ніяких підстав, не мав під собою ґрунту, за що віддавав би своє життя. Т. зв. СССР, інтернаціонально-жидівська батьківщина, теж не приваблювала його, що виявилось ще під час війни з Фінляндією.

А тому взяли ще більший курс на соратницьку Московію. Видрали з архівів полководців старих царських часів, як Кутузова та Суворова, і стали трубити про їх патріотизм та вихваляти їх заслуженість, як великих потріотів перед батьківщиною, себто перед Московією.

Але ж нічогісінько вже не допомагало.

Червона Армія, складена з кріпаків, воювати не хотіла.

Вона йшла в наступ із зброєю, як належало бути, а воювати не воювала.

Всі мали одну й ту ж думку: "Здатися в полон, і здатися як можна скорше".

Всі мовчали, ніхто нікому нічого й не говорив, але ж усі й здавалися.

Не допомогли т. зв. большевикам ані комісари — жиди, що стежили за діями генералів та давали вказівки, ані залякування. Не мав ніякого впливу й патріотизм Суворова й Кутузова.

Вільний вибір: чи то воювати по стороні німців, чи то робити будь-що на своє бажання, про що розповідали перші полонені, повернувшись на-

зад, ще більш заохочували кріпаків до здачі в полон. (Німці в перші дні війни давали воєннополоненим вільний вибір і у себе не затримували).

І, як відомо, Червона Армія здавалася в полон цілими величезними групами, цілими арміями. Здавалася в полон групами в сто тисяч чоловік, а під Білою Церквою понад п'ятсот тисяч чоловік.

Німецька армія з блискавичною швидкістю просувалась вперед, окупуєчи все ширші й ширші території.

Червона Армія в розгубленості, коли не мала можливості здаватися в полон, відступала.

Зчинився хаос. Утікали жиди, завантажуючи транспорт, тікали комуністи, тікали їх сім'ї, і транспорт не встигав виконувати всіх вимог того часу. До того ж німці з повітря розбивали залізничні мости, вузлові станції, руйнували колію.

"Наймудріші" виганяли з міст населення й примушували обкопувати міста глибокими й широкими рівчакми, глибиною в 2-3 метри, а шириною до 5, а то й більше метрів. Всіх чоловіків, що залишались по містах, мобілізували і посилали боронити їх від ворога.

Але ж ні рівчакми, ні міська самооборона позитивних наслідків не давали. Бо рівчакми німецького наступу не затримували, а самооборона здавалася в полон. І німці забирали місто за містом, область за областю.

Большевики, відступаючи з України, нищили хліб, руйнували міста, розстрілювали населення.

Їхнім завданням було вже не перемагати ворога, а робити якнайбільші знищення на землях України і в усіх галузях її господарства.

Нищили будинки і різні споруди Києва, Харкова й інших міст України. А Дніпропетровське на протязі цілого місяця розбивали своєю артилерією з Ігрени, що знаходиться по лівому боці Дніпра.

Український нарід, прагнучи своєї самостійності, як тільки почали звільнятися українські землі — 30. червня 1941 р. — об'явив Україну незалежною державою.

“Визволителі” німці вороже поставилися до акту незалежності України і провідників українського народу заарештували й ув'язнили.

Манія вищости й “перемог” пересильовала розум німецьких керівників і клич визволення вони потоптали.

Почали робити великий натиск як на селян, так і на робітників.

Колективних господарств не дозволяли розв'язувати і примушували в них працювати й надалі.

Забирали від селян хліб, тварин і інші продукти. За несвоечасну здачу продуктів селян били. А коли хто не зміг виконати взагалі здачу продуктів, той розстрілювали.

Робітників примушували працювати, не видаючи їм майже ніяких харчевих продуктів. Тих, хто відмовлявся працювати розстрілювали, а хто обезсилившись не міг працювати — того катували.

**
*

У свою чергу воєнна адміністрація почала знущатися над воєннополоненими.

Тих, що потрапили в полон, гнали прямо табунами, як тварин. Їсти майже не видавали. Давали одну невелику хлібинку на шість осіб і то не щодня. В місцях так званого відпочинку варили зупу з картопляного лушпиння, або із здохлих коней. Але ж і тієї зупи воєннополонені не мали в що взяти. Брали в картузи, в поли одягу і вже в щасливому випадку в черепок, як хто знайшов, або в якусь знайдену залізну баньочку.

Ідучи голодними, дехто з воєннополонених вивирився в кукурудзу, щоб виламати качан для

їжі, або вирвати буряк, але таких німецькі поліцаї відразу застрілювали.

Через великі інтервали зупинялись на відпочинок під голим небом. В Умані в глинищах біля цегельні. В Івангороді вземлянках, де були советські концентраційні табори.

Особливо тяжке становище було в цих землянках. Бо підряд коло двох тижнів падав дощ, землянки були повні води, ані спати, ані сидіти не було де. Але на це ніхто з німців не звертав уваги. В Гайсині поміщалися в артилерійських конюшнях на цементовій підлозі.

Після дощів сушитись не було де. Так у мокрій одежі на мокрій земляній або на цементовій підлозі й валялись. До того ж виснажені голодом воєннополонені в багатьох випадках хворіли, на що німці теж не звертали уваги.

В ідучих довший час пішки рвалось взуття, а від негоди й "собачого" спання псувався одяг, і в багатьох випадках воєннополонені залишалися босими й напівголими. На це німці теж не звертали жадної уваги. Гнали далі.

Тих воєннополонених, які зовсім вибивалися з сил і не могли йти, німецькі поліцаї дострілювали, залишаючи їх по дорозі.

Так гнали воєннополонених від Черкас до Вінниці для посадки там в потяги і відправки до Німеччини.

**
*

Не краща доля була воєннополонених і по великих містах України, як Харків, Дніпропетровське і інших.

Здебільшого воєннополонених приміщували по тюрмах. Всі каземати були понабивані воєннополоненими, як за большевиків ув'язненими.

Їжу теж видавали в дуже обмеженій кількості. Відсутність харчів, тіснота й бруд викликали захворювання. В багатьох тюрмах між воєннополоненими запанував тиф. Вони падали як мухи.

З цих т. зв. таборів военнополонених забирали частинно й гнали на різні роботи.

Виснажені голодом і змучені нелюдськими умовами життя, страшні й чорні, як тіні, ішли виконувати ще якісь роботи по наказу нового ката. Хто не міг іти й падав, того німецькі поліцаї тут же дострілювали, на очах громадян міста.

**

Таких знущань нарід стерпіти не міг, але і допомогти не мав ніякої можливості. І хоч все міське населення й голодувало, а душа його всіма силами рвалася дати нещасним хоч невелику допомогу.

Організували Комітети Допомоги з ціллю провадити збірки добровільних пожертв як по містах, так і по селах і допомагати мученикам.

Німецькі чинники зустрічали ці заходи прихильно, заохочуючи, якнайскорше і якнайширше організувати таку допомогу.

А згодом дізнавшись адреси організаторів, заарештували їх і багатьох з них розстріляли.

Міському населенню майже жадних продуктів не видавали. Хліб теж видавали в дуже обмеженій кількості.

Все населення міст ішло за сотню, а то й більше кілометрів на села і там міняло для себе харчеві продукти, які на собі ж тягло до міста.

В м. Харкові велика кількість населення навіть вимерла з голоду.

Жахи нового ката — нового визволителя — не припинялися. Забирали людей і по вулицях, і з домів, і ув'язнювали, як закладників. Коли траплялися випадки застрілення німецького вояка, то за нього розстрілювали закладників. За одного вояка розстрілювали сто чоловік закладників.¹⁾

По вулицях і базарах, влаштовуючи облави, хва-

---

¹⁾ Був випадок, коли за одного бійця застрілили 280 чоловік. Але по інших місцевостях розстрілювали й меншу кількість.

тали людей, як собак, і відправляли до Німеччини на працю. В більшій мірі ловили молодих хлопців і дівчат, але ж попадались й старші віком. Жадні благання про відпуск не допомагали.

За биття людей я вже не говорю. Били їх на кожному кроці і за кожний крок, як за московських царських сатрапів били солдатів.

**
*

Спостерігалось й таке поведження деяких німецьких вояків, навіть в прилюдних місцях і в присутності жінок, про яке не червоніючи не можна й писати.

А коли б, пересиливши себе й про ті їх вчинки було б все ж таки написати, то читач червонів би і лаяв би автора за недотримання журналістичної етики.

Таких непристойних людини вчинків було надто багато. Деякі з них автор цих рядків мав нагоду особисто спостерігати.

**
*

Цей новий кат — визволитель від визволителя — впроваджував ще жорстокіші й найогидніші жахи.

Вішав. Людей вішав. І вішав по всіх містах України. В Харкові, Дніпропетровську, Києві і інших. Розвішував так начебто реклами, навіть з прив'язаними до повішеного паперами, в яких вказувалась "провина", за яку жертва повішена.

Ці жертви висіли по декілька днів по всіх вулицях міст, по парках і інших місцях людського скупчення.

Повішені були і по балконах, і на деревах, і на стовпах. Всюди, де тільки можна було причепити мотузок.

Не буду описувати про знущання над жидами, про обов'язкове начіплення білої опаски на рукаві одязі з написом "юде", щоб видно було, що

то є жид. Це вже було лише краплиною всіх тих знущань і жахів, які чинили німці над жидами.

Ті жахи по своїй жорстокості, мабуть не вступають жахам застосовуваним т. зв. більшовиками до українського народу, в наслідок яких замучено голодом в 1932-1933 рр. сім мільйонів і в 1946 р. один мільйон людей.

Ті жахи полягали в тому, що всім жидам — старим, молодим і дітям — які не встигли втекти з більшовиками або заховатися в безпечні місця, було наказано з'явитися в призначені місця.

Ясна річ, наказ треба було виконати. Жиди з дітьми й речами, які з собою можна було захопити, з'являлися в призначені місця, як було наказано.

Німці ж, пограбувавши дорогоцінності, як тільки стемніло, відправили всіх жидів до глибоких ярів і з кулеметів усіх розстріляли. Безумовно, багато було там і не застрілених, а лише поранених, напівживих, а то й цілком живих. Але ж, не звертаючи на те уваги, їх поприсипали землею і на тому цей нечуваний в історії жах скінчився.

Такі мордування жидів німці провели по всій Україні.

Українці, перебуваючи самі в жахах і катуваннях і ризикуючи власним життям, багатьох жидів врятували. (Див. "Жиди і світ".)

**

З тих усіх жахів, катувань і найогидніших вчинків німців повстає запитання: що значить цивілізація? Що значить культура?

Чи можна припустити, що німці нарід зовсім некультурний і не має розвиненої цивілізації?

Мабуть, що ні, бо всі будуть заперечувати це і стояти на тому, що німці є найбільш культурний і цивілізований нарід.

Ще будуть підтверджувати сказане й тим, що

не дивлячись на їх переможеність, большевики собі, а західній світ собі тягнуть німців до своїх країн, як культурних і цивілізованих людей.

Так, це є. Нам відомі факти, що большевики навіть викрадають ночами німецьких фахівців і забирають до себе.

В свою чергу американці запрошують німецьких фахівців до своєї країни, даючи їм найкращі умови життя.

Також відомо з історії, що до скарбниці світової культури німцями внесено немалий і цінний вклад.

Але це ще не говорить про те, що вся людність Німеччини чи то більша її частина охоплена культурою і в її дусі вихована.

Бо якби так було, то саме головне на керівні посади вибирали б, чи то допускали б осіб високо-розвинених в культурному відношенні та з добрими й правдивими намірами.

В них же виходить якраз навпаки.

Чи можливо, щоб культурний чоловік, до того ж цивілізований, забивав, знущаючись, людину, що прийшла до нього просити захисту, втікаючи від злодія, як ось, наприклад, воєннополонених?

Чи можливо, щоб культурний чоловік добивав хворого, або безсилового замість того, щоб дати йому допомогу?

Чи можливо, щоб культурний чоловік цивілізованого світу накидав на шию живої людини мотузку і підтягав її на балкон, чи то на дерево, і не тільки, дивлячись на його судороги й муки, а певно й відчуваючи приємність?

Чи можливо, щоб культурний чоловік ще й з розвиненою технікою, вбивав невинних, в т. ч. жінок і дітей. І, більше того, живих, чи то напівживих засипав землею, так як жидів?

**

Ні, як ви собі хочете, а німці у величезній своїй

частині є нарід найбільш некультурний і дикий. Просто такі справжні дикуни. І дикуни такі, яких не можна зустріти ані на островах, ані в таємничих лісах, ані в жодних закутинах земної кулі. Бо до свого дикунства вони додали ще й вогнепальну зброю. Дикуни із зброєю.

І та величезна більшість жадної культури не має. Навіть не відчуває духа культури.

Вони, як ті голодні шакали, яких спеціально тримають у клітках і випускають для того, щоб розірвати ту або іншу жертву.

І цивілізація їх розвинена більш за все в бік військової техніки. Щоб не тільки рвати людей, а й з гармат убивати, бо зубами багато не перегризуть.

Дикуни-німці тримаються своїми вожаками, себто людьми найвищого дикунства в "клітці"; вишколюються в ненависті до культурного світу; роз'яруються їхні звіринні апетити до найвищої точки, а потім випускаються з клітки для знищення культурного світу.

Так було в 1914 році, так сталося і в 1938 і 1941 рр.

Свої дикунські дії німці переводили над всіма народами, які їм як визволителям віддавалися.

7.

Як скоро я закінчив писати про німецькі успіхи, так скоро вони закінчилися і вдійсності. Вони мали їх тільки в перших місяцях 1941 р., себто в перших місяцях війни.

Після того, як народи, поневолені більшовиками, довідалися про наміри "нового визволителя" та відчували його дикунські вчинки, то в полон, себто на голодову смерть, йти не хотіли, а почали боротися і "перемога" німців відразу ж застрягла.

В тилу німецької армії також на кожному кроші шкодили.

До того ж почалась партизанщина, яка відвер-

то повела проти німців війну, застосовуючи й до німецьких бійців і старшин відплатні заходи.

В Україні створилась ціла армія, славетна УПА, яка в найбільшій мірі спричинилася до ліквідації німецької армії в Україні.

І так, як скоро німці наступали, так скоро вони втікали назад.

Не допомогли ані їх дикунська вишколеність, ані їх дикунські дії, ані технічне озброєння.

Німці збігалися до своєї "клітки", — бажаючи хоч себе захистити, але ж не зуміли зробити й того.

Відчуваючи свою загибель, вони вдалися за допомогою до воєннополонених. До тих, яких мучили голодом, знущалися з них та катували.

Подумати тільки, чи могла б культурна людина таке робити?

А дикуни йшли на все.

І тут відгукнувся на їх пропозицію москаль, знайомий всім з преси ген. Власов. Але було вже запізно. Ніхто з воєннополонених інших національностей дикунам уже не вірив, бо замість таких же обіцянок нарід ще з 1917 р. має лише жахи, тортури, катування.

Хоч і йшли воєннополонені інших національностей, крім москалів, до армії Власова, вони йшли лише з ціллю, з'їсти кусок хліба, бо на протязі всього часу перебування в Німеччині на становищі полонених, голодували.

Треба відмітити й той факт, що загарбницькі наміри й запроданість глибоко вкорінилися в кров кожного москаля, а особливо інтелігента. Навіть за свого ворога, за свого мучителя, погодилися йти битися.

Відступаючи, німці не припиняли своїх дикунських дій. Вони забирали всіх чоловіків і гонили пішки в Німеччину, знущаючи над ними.

Большевики ж собі, захопивши будь-яке місто, мобілізували чоловіків, які залишались в місті і

посилали на передову лінію фронту, навіть без озброєння, відвойовувати батьківщину, як вони казали: "Покутувати свої гріхи".

Певно не хотілося відстати від дій своїх друзів-німців.

8.

От тому то Гітлер і програв війну.

Його не перемогли ані гармати большевиків, ані сильний натиск Червоної Армії.

Він сам себе і свій нарід погубив. Погубив своєю безкультурністю, дикунськими діями й манією вищости.

І здійснилися слова Господа Бога: "...хто великим із вас хоче бути — хай буде слугою він вам. А хто з вас бути першим бажає — нехай буде він вам за невільника. (Мтв. Єванг. 20-26, 27).

А коли б німці справді несли визволення, то немає ніякого сумніву, що війну вони були б виграли.

Звільнені від поневолення народи з великою подякою постачали б німцям хліб і всілякі харчеві продукти. Для праці на фабриках і заводах Німеччини надсилали б своїх робітників, безумовно, на добровільних, людських умовах.

Створили б свої армії, які пліч-о-пліч пішли б з німецькою армією в наступ для остаточного скинення жидівського ярма.

І це робилося б при твердому закріпленні тилу, що є важливим фактором під час війни.

До того ж усі народи ставилися б до Німеччини, як до визволителя, з пошаною й великою подякою.

А Гітлер вознісся б на найвищий п'єдестал світу.

Війна закінчилася б в 1941 р., і ніяк не далі 1942 р.

Звільнені з-під большевицького ярма народи жили б і розквітали, а німецька цивілізація по-

трібна була б не для воєн і вбивств, а для людського добробуту.

Накликавши на себе і на свій нарід біду, сам Гітлер, якщо можна тому вірити, разом із своєю дружиною покінчили самогубством — застрілились, а його ближчі соратники зазнали такої ж дикунської кари, яку самі вживали для унтерменшів — себто смерть через повішення.

І здійснилося сказане Господом Богом Ісусом Христом: "Якою мірою міриш, такою мірою одмірять і тобі".

9.

Гітлер і всі його прибічники не враховували однієї найважливішої речі, а саме того, що т. зв. ССРСР не є такою державою, як інші країни Європи, а є величезним простором і захопити його лише завдяки розвиненості своєї техніки неможливо.

Навіть, коли б і перемиг, то все одно для вдержання його потрібні величезні людські резерви, яких у німців безумовно бракувало. А це говорить за те, що без поневолених народів перемогти т. зв. ССРСР і вдержати його території жадній державі не під силу.

Перемогти большевиків можливо лише при повній підтримці поневолених ними народів.

Самі т. зв. большевики, коли поневолювали народи, то всякими привабливими кличами про визволення, про самовизначення, про віддачу всієї землі селянам, а фабрик робітникам, обдурювали поневолених і, маючи по своєму боці хоч невелику частину обдурених, здійснили свої злочинські наміри.

Без підтримки обдурених жиди залишилися б лише з однією Московією. Жодної держави їм поневолити не вдалося б.

Дикунські, а якщо так, то значить некультурні вчинки і відносини зустрічалися на кожному кроці і в Німеччині.

З воєннополоненими поводитися суворо, харчували кепсько, а працювати примушували тяжко. За найменшу “провину” били, не видавали їжі, садили до карцерів.

Не краще було поводження й з робітниками, хлопцями та дівчатами, примусово привезеними до Німеччини на працю. Навіть відповідних житлових умов вони не мали.

Були випадки, коли німкині в “розпачі” за свого вбитого на війні сина виливали лютя на своїх робітницях — примусово загнаних в Німеччину дівчатах, обливаючи їх окропом.

Щождо ув'язнених в концентраційних таборах, по всій Німеччині, то там бідний нарід терпів найжахливіші, найжорстокіші й найнеймовірніші катування, а опісля розстріли.

Їх бездушність підтверджується ще й таким випадком: На ст. Ляйтмеріц сів німецький вояк за стіл, витяг хлібину, досить ковбаси, масло й почав їсти. Рядом сидів ранений, теж німецький вояк, який був голодний, а їсти нічого не мав, і коли звернувся до першого з чемним ласкавим проханням дати кусочок хліба, то той його вилаяв і нічогісінько не дав.

Тут же рядом сиділа німкиня і теж споживала; мала досить різних продуктів і не звернула на те абсолютно ніякої уваги — і нічим своєму голодному раненому воякові не допомогла.

Маючи совість, а значить культуру, чи витримала б душа будьчия, щоб не допомогти навіть чужому воякові хоч кусочком хліба.

Випадок невеликий, але ж як яскраво він характеризує культуру й дух нації.

Після окупації Німеччини, німецькі жінки пе-

ревершили всілякі сподівання їх дикунського поводження.

Не тільки, безсоромно накидаючи себе, лізли до житлових приміщень американських вояків, до їх кухонь, барів, а прямо віддавались на вулиці. Як тільки починало темніти, то вулицями гидко було йти.

Так звана арійська кров в теперішній час зовсім зіпсувалася. В одній американській зоні налічуються тисячі немовлят — чорненьких, як смола.

Якщо б Гітлер був живий і повернувся до Німеччини, то, бачучи це, його серце не витримало б і він відразу пішов би в могилу. Бо саме головне, над чим він так енергійно працював, ретельно захищаючи суворими законами німецьких жінок від будь яких зносин з унтерменшами, рухнуло і арійська кров зіпсувалася.

**

Трохи про арійську кров. За відомостями з німецьких же джерел слово “арієць” походить від переселених ще з незапам’ятних часів народів з Індії і Ірану. Називались вони аріями зовсім не по расі, не по крові, а по мові, означаючи ту назву буквою “А”. Далі ці переселені звалися Індо-германською групою народів.

Гітлер перейняв цю назву, як назву раси, і своєю демагогічною наукою тлумачив німцям, а особливо молоді, про якусь арійську кров, про її вищість і про неможливість будь-якого поєднання з кров’ю іншої раси. Особливо з семітською кров’ю, кров’ю жидівської раси, проти якої й розпалював найбільшу ненависть.

11.

Розглядаючи ці дві групи народів, тобто німців, що рахують себе нацією вищевартісною, а всіх інших вважають за унтерменшів і мріють за підкорення собі бодай більшої частини світу, і жидів, які взагалі рахують за людей лише себе, а всіх

інших за гоїв і бажають підкорити весь світ, приходимо до таких висновків:

Німці нарід великий. За часів Гітлера всіх ними зібраних “арійської крові” нараховувалось до 90 мільйонів чоловік. Нарід працьовитий і здібний. Всі роботи, чи го тяжкі, чи то легкі, виконують самі.

Розвинули цивілізацію, особливо військово-технічну і взагалі зв'язану або пристосовану до цілей воєнного напрямку.

Світ хотять підкорити своїми власними силами і йдуть, як кажуть: на прямику, “б'ють просто лобом”. Не прикладають навіть зусиль, щоб приховати свої дикунські зловживання.

Бракує в них найбільш основного фундаменту життя — культури.

Не маючи культури, а відтак не маючи совісти, вони йдуть на найганебніші вчинки.

Такі люди можуть бути спокійними лише тоді, коли над собою мають гніт, і гніт добрий.

Інакше їх дикунство підіймається зсередини і гонить на здобуття будь-якої поживи, навіть у той час, коли вона їм зовсім непотрібна.

І вповні виправдані прагнення Франції не допустити до нового озброєння Німеччини, яка могла б знову на неї напасти.

Тут лише одна біда, що в сучасний момент є ще грізніший ворог людства т. зв. большевики.

Не будь їх, то над Німеччиною мусіла б бути контролю людства до того часу, поки не виростало б нове культурно виховане покоління.

Правильність цих висновків підтверджується й промовою німецького ж генерала Рамке на з'їзді вояків Ваффен — СС у Вердені біля Гамбурга. Рамке заявив, що дійсними воєнними злочинцями є не есеси, а аліанти, які збомбардували німецькі міста й скинули атомові бомби на Гірошіму та Нагасакі.

Хоч уряд і німецька преса й відмежувались від

Рамке, але ж промова його викликала велике захоплення між слухачами — бувшими вояками частин СС.

Резюмуючи наведене можна твердо сказати, що їх дикунство вже починає підійматися.

**

Жиди нарід малочисельний, що нараховує по всьому світу розкиданих біля 12 мільйонів чоловік.

Жиди фізично ніколи не працювали і працювати фізично не хочуть, а тому нація цілком і повністю паразитарна.

Бажаючи заволодіти світом, всі свої думки й міркування спрямовує на обдурювання народів під різними, так би мовити, інтернаціональними назвами.

І так хитро маскується і обдурює народи під таким кутом зору, щоб на них і працювали, і для них же світ здобували.

Жиди до цього часу мають велику традиційну ненависть до всіх християн світу.

Цивілізація, а відтак техніка, від них дуже й дуже далека. Бо, як виявилось під час другої світової війни, воювати в них не було чим. А готувались вони 24 роки, від 1917 до 1941 року. До того ж ввесь час і на ввесь світ кричали, що воювати будуть лише на чужій території.

По всьому світі мають свої п'яті колони і всякими шахрайськими засобами шкодять країнам, в яких мешкають, діючи в напрямку повного опанування світу.

Коли б ця нація залишила всі країни світу і повернулася б до своєї батьківщини Ізраїля, чи то відправилася б до новоутвореної ними жидівської Республіки, Біробіджан,¹⁾ то мир на всьому просторі земної кулі був би запевненим.

А вони собі там, на здоров'ячко, нехай би жили, працювали й мудрували.

---

¹⁾ Біробіджан знаходиться на Далекому Сході, близько м. Хабаровська.

ЖЕРТВИ ВІЙНИ ТА БОЛЬШЕВИЦЬКОГО ТЕРОРУ

1.

Ще німці вели боротьбу на українських землях, як поміж народом кружляли чутки, що скоро придуть аліанти, які проженуть і німців і большевиків, бо знають вони добре і одних і других визволителів.

Ніякі англійці чи то американці не приходили, а німці, як ми вже знаємо, так швидко відступали, як і наступали.

Український нарід, як і всі поневолені большевиками народи, стояв на розпутті: що робити?

Залишатись вдома неможливо, бо всі добре знали, що большевики зведуть з ними ще грізніші поррахунки, ніж зводили раніше.

Іти з німцями теж боялися, бо й ті добре дали себе відчути. Але ж знали й те, що коли жиди знову замкнуть ворота (кордони), то тоді нікуди не втечеш, а будеш мучитись до самісінької смерти.

А тому вирішили втікати. Втікати, поки відчинені ворота і втікати, як можна далі.

— А ось Господь Бог дасть, дістанемось до англійців та американців і тоді ще хоч трохи поживемо, — так міркував собі нарід.

І величезними валками посунулися люди на захід. (Див. "Жиди і світ", розд. 8-й).

Кидали все майно. Кидали найдорожче — свої рідні й милі, свої святі Батьківщини, де не тільки

вони, а діди й прадіди їх зростали, і їхали або йшли в невідоме, надіючись на одного Господа Бога, не знаючи чужої мови.

Ішли на захід з думкою, що коли Господь Бог не допоможе, то згинуть в чужому краї, під тинем чужої хати, але не бути замученими забрудненими кров'ю руками червоного ката.

Тікали всі, робітники, селяни і т. зв. советська інтелігенція.

У багатьох випадках тікали й поодинокі члени родин, залишаючи "вдома" синів або чоолвіків, що були в армії, чи деінде.

Як відомо, дуже багато з молодих людей (хлопців і дівчат), примусово привезених до Німеччини, теж не захотіли повертатись до соціалістичного "раю", не дивлячись на те, що при від'їзді залишали там своїх батьків.

Отакій то "рай" большевицький, що люди і від батьківщин, і від родин відмовляються!

Бо ж все одно, перебуваючи вдома, вони і того і другого бачити не будуть, а до того ж ще й умирати будуть під катуванням.

Тут треба сказати правду, що німці втікачів не катували, а вже їм допомагали і транспортом, і харчуванням.

Знаходжу відповідним зазначити тут і той факт, що від червоного ідола втікали не лише українці та білоруси зза яких бандити підіймають великий гвалт, називаючи ім'ям своїх найкращих і найближчих друзів-німців, а буквально з усіх поневолених країн, як от з України, Білорусії, Польщі, Латвії, Литви, Естонії, Дону, Кубані, Криму, Кавказу і т. д., і т. д.

І головне те, що це вже втікали не графи та князі, не купці та поміщики, як було після першої світової війни, а самі звичайнісінькі, як я сказав вище -- робітники, селяни і советська інтелігенція.

Себто втікали всі ті, на яких московсько-большевицькі вбивники поклали надію, як на "вір-

них" рабів, бо всіх хоч трохи запідозрілих закатували ще раніш.

Але ж чи може бути хоч одна людина, в дійсному значенні цього слова, вірною найстрашнішому й найогиднішому катові, себто самому сатані. Ні, ніколи.

І коли б була можливість, то весь нарід поневолений т. зв. большевиками, за винятком хіба москалів, був би тут, разом з нами.

2.

Під час окупації большевиками німецької території знову жертвам війни прийшлося втікати в місця, окуповані аліянтами.

І тут траплялися випадки набагато гірші, ніж тоді, коли втікали із своїх країн.

Дуже вривався в пам'ять Карльсбад на Судетах. В ньому збилися десятки, а може й сотні тисяч утікачів.

Через міст, що пересікав річку, впродовж десяти днів не можна було переїхати.

То було страшилище.

Половину Карльсбаду займали аліянти, а половину червоні.

Всі тікали на бік аліянтів, бажаючи дістатися в Саксонію, район американської окупації.

Чорношкірі вояки ні під яким, як кажуть, "со-сом" не допускали до переходу кордону. Були випадки, що й стріляли.

Мало кому пощастило перейти в Саксонію, і майже всі жертви залишилися на поталу червоного ката.

В Саксонії американці ловили втікачів і відвозили до таборів большевиків, звідки провадилася репатріяція на "родіну".

Пам'ятаю такий табір в м. Елсніці — в Саксонії, в якому мав свою резиденцію і лейтенант американської армії.

Ад'ютантом у нього був американський жид,

який до лейтенанта прохачів не допускав, а сам усім утікачам твердив: "Я вам рускім язиком говорю, что вам всем надо ехать на родину".

Якеж було велике здивування українців, поляків та й втікачів інших національностей, втікаючих від жидів, що знову попали на жида, який усіма своїми силами домагався їхнього повернення назад.

Зверталися вони до команданта міста з проханням видачі перепусток в Баварію, яка від Елсніця знаходиться на віддалі 8 км.

На жаль, і американський командант перепусток не видавав.

Знову жертви війни стояли на роздоріжжі. Що робити?

Коли ж дізналися, що Саксонія передається під окупацію большевиків, то кинули останні свої "лахи" в репатріаційних таборах, а самі, дай Боже ноги, знову почали тікати вже в Баварію.

Декому і тут пощастило хоч "голими", а все ж таки добитись свого. Одні зупинились в Авгсбурзі, другі в Регенсбурзі, треті в Ульмі, а ще інші в інших місцях Баварії і зітхнули з великим полегшенням.

3.

На превеликий жаль, не так то було легко й на окупованій американцями зоні Німеччини.

Червоні за дозволом американських властей нищпорили по всіх таборах і спочатку різними обіцянками вмовляли втікачів до повернення на батьківщину. Коли ж це не допомагало, то вишукували для себе агентів та намовляли давати неправдиві відомості про жертв війни.

І намагалися всякими засобами виривати людей для свого катування.

Американці їм потурали, і були випадки, й не поодинокі, коли американські вояки погоджувалися силою віддавати втікачів червоним катам.

Бідні жертви, знаючи з попереднього досвіду

жахи й катування большевиків, бритвами перерізували собі вени і горла, але ж живими здаватись до рук червоних не хотіли.

Большевики прикладали всіх зусиль, щоб вирвати живих свідків їхнього чвертьстолітнього в той час панування над рабами однієї шостої частини земної кулі. Бо тільки вони одні зможуть розказати народам світу про всі ті жахи й катування, що так вміло від світу приховувалися, й утаємнювалися.

А тому ще більше прикладали своїх сатанинських хитрощів до того, щоб виривати, або ж забивати втікачів.

Вони підроблювали й різні документи на деяких втікачів з придуманими проти них обвинуваченнями, які підносили американцям, і всілякі інші нісенітниці, а американці їм вірили й допомагали.

**

Втікачів це насторожило. Почали один у одного запитувати: Де ж правда? Де ж воля? Де ж та найбільша в світі американська демократія, про яку чули навіть неписьменні селяни, перебуваючи ще на своїй батьківщині? І в чому саме вона полягає?

— Ні! Правди нема таки ніде! Ніде нема жадної демократії! Скрізь сваволя і скрізь насилля! Хто дужий, той бере, а хто слабкий, той гине! — Такі висновки робили втікачі з того всього.

І хоч без озброєння, але почали організовуватись для самозахисту, проти тиранів і проти найбільших у світі демократів.

Незабутнім є організований захист в Авгсбурзі.

Було дано знати, що з "Гінденбург-касерне" будуть забирати людей для відправки на "родіну".

Табори втікачів всіх національностей організованими маршами мусіли добитися до тих касарень для захисту жертв війни.

Український табір "Сомме-касерне" зробив на-

лежні підготовки і, скориставшись відсутністю, під час обіду, американської адміністрації, організованим маршем виступив із свого табору в напрямку до "Гінденбург-касерне".

Спереду несли хрести та хоругви, за ними йшли священники обох українських церков, далі жінки з немовлятами й малими дітьми, а за ними вся трьохтисячна маса втікачів табору "Сомме-касерне".

Цей організований похід-демонстрація, був прикрашений плякатами та транспарантами як в англійській, так і в німецькій мовах.

Зміст їх вимагав волі, свободи та людяности для беззахисних жертв війни.

Зупинився рух трамваїв, машин, автобусів, а демонстрація слідувала до наміченої цілі.

Появились американські вояки, але ж зробити нічого не змогли. Демонстрація марширувала своїм порядком.

Не дивлячись на посилення патрулів біля "Гінденбург-касерне", демонстранти продерлися в двір, де й зустрілись з жертвами війни та большевицького терору, яких хотіли відправляти на "родіну".

Увійшовши в двір, демонстранти вишикувались навкруги двору, а священники посередині почали відправляти молебственні Богослуження.

Спочатку відправив декан Української Греко-католицької Церкви о. Пеліпець, а після священник Української Автокефальної Православної Церкви о. Генадій Тимківський, який сам особисто десятки років терпів жахи й катування від большевиків.

Під час Богослуження весь нарід клякнув на землю й гаряче молився Господу Богу, благаючи післати спасіння беззахисним.

"Боже Великий, Єдиний, один Ти маєш правду, а більше ніхто. Твоєму милосердю не має кінця. Молимося Тобі і благаємо Тебе Всевишнього,

Творця неба і землі, пошли нам спасіння Твоє. Зм'ягчи серця несвідомих гнобителів наших і відверни від нас і наших братів всі напасті й наміри криваві”.

Отак жертви другої світової війни та большевицького терору благали Господа Бога, щоб Він дарував їм спокій під владою найдемократичнішої Америки.

На велику кількість посилений конвой американських вояків і Сі-Ай-Сі не перешкоджав відправляти Богослужень, а чекав до повного їх закінчення.

По закінченні Богослужень відбулись переговори з високою американською владою в Німеччині.

Переговори велись цілу годину.

Американська влада дала запевнення, що втікачів з табору “Гінденбург-касерне” на “родіну” відправляти не будуть, а лише перевезуть до інших таборів.

Отримавши запевнення, демонстранти залишили табір “Гінденбург-касерне” та повернулись до свого табору “Сомме-касерне”.

Слово дане американською владою було додержане. Втікачів з табору “Гінденбург-касерне” на “родіну” не відправили.

***

Такі незбагненні для розуму речі відбувалися не тільки в Авісбурзі, а і по багатьох містах і місцях амеріакнської зони Німеччини.

Десятки разів доводилось підносити чорні прапори в таборі “Сомме-касерне” в знак солідарності з утікачами протестуючими проти насильницьких дій американських вояків.

Були випадки, що в деяких місцях в знак протесту об'являли голодівку.

4.

А яку ж велику моральну пригніченість переживали ті — тисячу разів катовані — жертви війни

та нечуваного большевицького терору під час т. зв. скрінінгу, себто під час перевірки прав користування допомогою УНРРА.

Взять для прикладу хоч би й табір “Сомме-касерне”.

Перевірку провадили представники американської влади, один чоловік і одна жінка, а перекладачами були українці.

Перевіряючі, безумовно, мали певні завдання від УНРРА чи то від інших інстанцій, але ж на свій особистий хист вони робили такі болючі вдари для тих нещасних жертв, що коли й тепер пригадаєш, то волосся на голові підіймається.

Багато й дуже багато людей було виключено з табору “Сомме-касерне” і були випадки занадто кричущі, як наприклад: чоловіка залишали в таборі, а його дружину з немовлятком виключали. Або ж навпаки — жінку залишали, а її чоловіка виключали. Залишали в таборі батька та матір, а дочку або сина виключали і навпаки.

Особливою жорстокістю вславилась та жінка-американка.

Хто до неї попадав на перевірку, то не переступивши ще порога її кабінету, як уже починав дрижати й хвилюватись, а під час допиту, то зі страху не знав що й говорити.

А вона, не задумуючись, виносила свої рішення і здебільшого “вдари” в самісіньке серце тієї невинної й шукаючої правди — жертви.

В той період часу було утворився цілий “штаб” правників та захисників, які знову допитували, перепитували та переглядали документи покритих і писали апеляції та надсилали до вищих інстанцій.

Багатьох урятували, а багатьох так-таки незаконно з табору й повикидали.

Кому ж те все було на користь? Для чого ж нищили останні краплинки надій на демократичну Америку?

Чи не примушували часом такими морально-вбивчими діями до повернення на “родину”, себто до жидівсько-московського пекла?

5.

А скільки ж коштував тисячній масі нещасних бідолах здоров'я той незабутній випадок, що трапився в один чудовий день ще в таборі на Гегінгені, біля цегельні, теж у Авгсбурзі, незабаром після його організації, коли всім без винятку жертвам було наказано залишити приміщення і без усяких речей вийти за табір — у яр.

Хоч ніхто не міг, або вірніше буде, коли скажу — не смів думати про якісь мордування, але, пам'ятаючи яри з німецьких вчинків над жидами, часи перебування в яру були для кожного страшно сумними й тяжкими.

Ті години потрясли не одну душу до безпам'ятства.

Тільки після повернення в приміщення табору було з'ясовано, що нібито американська влада провадила розшуки зброї. Хоч ніяких відзнак про те ніде не помічалось.

Ось таку зустріч та гостинність в Німеччині утворювала окупаційна американська влада втікачам, жертвам війни та нечуваного большевицького терору.

**
*

ДОСКОНАЛІСТЬ ЛЮДИНИ

“...Будьте ви досконалі, як досконалий Отець ваш небесний”.

(Єванг. Матв. 5-48)

1.

Думки про досконалість людини часто хвилюють філософів, учених, поетів, письменників, часто хвилюють і нас.

В чому ж саме полягає досконалість людини? Або ж, коли саме людина досягає досконалости?

**

Видатний англійський поет Р. Кіплінг так інтерпретує досконалість людини:

“Коли ти бачиш зруйноване діло цілого свого життя і можеш без слів взятися будувати його наново, або за одним ударом стратити сотні разів виграну партію без жадного зідхання; коли ти можеш бути коханцем, не шаліючи з любови; коли ти можеш бути сильним, не перестаючи бути ніжним; коли ти можеш любити всіх друзів, як братів, але так, щоб ніхто з них не був всім для тебе; коли ти вмієш розважати, спостерігати й пізнавати, не стаючи ніколи скептиком, або руїником; мріяти, не даючи твоїй мрії стати твоїм паном; коли ти потрапиш бути суворим, не впадаючи ніколи в лютість; коли ти вмієш бути відважним, але ніколи безрозсудним; коли ти вмієш бути добрим, мудрим, не стаючи моралізатором, ні педантом; коли ти вмієш зберігати свою відвагу і не стратити голови в той час, як усі інші довкола

тратять її — тоді князі, боги Щастя і Перемоги стануть навіки твоїми вірними рабами, тоді ти станеш Людиною”.

2.

Думкам поета Кіплінга треба признати рацію, бо в них є багато правдивого змісту.

Особливо наглядним ствердженням деяких з них є наше життя, наш тернистий життєвий шлях. Шлях, яким жоден нарід не йшов, лише ми, українці, ним ішли і тепер ще ним ідемо..

Але ж думки є думками, а досягнення того найвищого ідеалу є річчю скомплікованою і тяжкою.

Думки про досконалість людини одна справа, а досягнення її — справа зовсім іншого порядку.

Легко сказати: “Стратити все і без слів будувати наново”, “бути суворим і ніколи не впасти в лють”, “зберегти відвагу і не стратити голови”, — а як до того дійти?

Правда, перший пункт інтерпретації п. Кіплінга нами всіма відчутий і виконується. Ми втратили все, навіть більше припущень поета Кіплінга, бо ми втратили й найголовніше — батьківщину, й будуємо нове своє життя по інших країнах світу. Будуємо з зідханням, чи то без зідхання, але в запаморочення, чи то в непоправний розпач ми не впадаємо.

А як же решти пунктів людина може дотриматись?

Яким чином людина може в собі їх виробити і закріпити на все своє життя?

Тут треба сказати прямо й твердо, що без дотримання законів, накреслених самим Господом Богом Ісусом Христом, людина дійти до досконалості не зможе.

Тільки з повною вірою в Господа Бога, Творця всесвіту й людини, і тільки при повному й цілковитому дотриманню законів християнської моралі, людина досягає своєї досконалості.

Дотримання лише однієї з двох найбільших заповідей “люби свого ближнього, як самого себе” вже гарантує людство від ворожнечі поміж собою та всяких воєн.

**
*

На превеликий жаль, багато є людей, які говорять про досконалість, але про осягнення її не дбають.

Переважаюча більшість людства дотримується частинно й законів християнської моралі, а повної віри в Господа Бога не має.

Людина, що досягла повної досконалости, любить Господа Бога понад усе.

Перебуваючи тимчасово на землі, вона підготовляє собі скарби на небі. І з цією підготовкою поспішає, бо нікому не дано знати, коли саме скінчиться тимчасове перебування її на землі.

Здебільшого буває й так, що людина ходить і до церкви, підносить моління до Господа Бога, а в життю законів Господа Бога не дотримується. А тому своїм молінням людина нічого не досягає.

Зустрічаємо й таких, які, приймаючи Святі Тайни, в життю мають великі незгоди поміж собою, а то й поміж родиною, на серці злість, а в душі наміри помсти.

Такі говіння не тільки не дають ніякого заспокоєння душам, але й віддаляють людину від досконалости. Ними вона обдурює саму себе та показує свою нібито побожність сусідам і знайомим. А перед Господом Богом вона не заслуговує ні на які полегшення.

Бо відносно цього Ісус Христос так сказав:

“Тому, коли принесеш ти до жертівника свій дар, та тут і згадаєш, що брат твій щось має на тебе, позостав тут дар свій перед жертівником і піди, примирись перше з братом своїм, — і тоді повертайся й принось свій дар”.

“Зі своїм супротивником швидко мирися, поки

з ним на дорозі ще ти, щоб тебе супротивник судді не віддав, а суддя, щоб прислужникові тебе не передав, і щоб тебе до в'язниці не вкинули". (Єванг. Матв. 5-23-25).

Помічаємо ми явища відступлення від законів Господа Бога й самих провідників віри Христової — священослужителів.

Багато з них ставляться до членів своїх громад, своїх ієрархій, не по вірі, як належало б бути в Храмі Божому, а по його політичному чи груповому переконанню. І були й непоодинокі випадки, коли за вмерлих, чи то вбитих за віру Христову й святу Батьківщину, вони не лише не відправляли панахид, а не хотіли бути й присутніми на панахидах, відправляваних іншими особами.

В помешканнях, при церквах (під Святими Божими Храмами) в гонитві за матеріальними "благами" допускають давати невідповідні до Святині вистави. Такі непристойності допускаються навіть і в дні Великого посту.

Цим самим і священослужителі віддаляються від досконалости.

Про таких провідників Ісус Христос сказав: "На сидінні Мойсеевім всілися книжники та фарисеї. Тож усе, що вони скажуть вам, — робіть і виконуйте; та за вчинками їх не робіть, бо говорять вони і не роблять".

Самовихвалення чи то в пресі, чи то в загальному життю, або ж насолода і жадоба від і до повсякчасного вихвалення іншими особами, для людини як духовного культу, так і цивільної, що підноситься до досконалости, є явищем негативним.

Позитивом є лише все гармонійно-закономірне. Подібно до законів природи, утвореної Господом Богом для людини.

Про таких осіб Господь Бог Ісус Христос, продовжуючи вище наведене, додав: "Усі ж вчинки свої вони роблять, щоб їх бачили люди... І люб-

лять вони передніші місця на бенкетах... І привіти на ринках..." (Єванг. Матв. 23-5-7).

Вихваляйте і славте Одного Господа Бога. Тільки Він Один заслуговує на кожночасну похвалу, а більше ніхто.

Славте Його вдома й у дорозі, на праці і поза працею, перед сном і після сну.

Славте Його від нині і до віку.

**
*

Господь Бог милосердний і ласці Його немає кінця. Він, як милосердний, все може простити, але ж не так легко й не так просто, як нам того хотілося б. Бо Господь Бог перевіряє не лише моління, а і наш, як я вже сказав, шлях життя, наші життєві вчинки.

Якби так було легко, то кожен з нас зміг би, скажемо сьогодні, натворити багато злого, а завтра, помолившись Господу Богу, звільнитися від усяких гріхів. На другий день знову творити лихе з надією, що — піднесу моління до Господа Бога і відразу стану чистим.

Ні, так воно не є.

Прощення провин ми досягаємо при гарячих наших моліннях перед Господом Богом і суворому дотриманні на далі всіх Його законів.

Сам Господь Бог Ісус Христос за прощення наших гріхів дуже гаряче молився перед Своїм Отцем. Молився й постив.

А відносно гріхів перед батьками, то тяжко будьщо й сказати. Бо про них Ісус Христос так сказав: "Шануй батька та матір", та: "Хто злорічить на батька, чи матір, — хай смертю помре". Це дає до розуміння, що гріхи, зроблені супроти батьків, не можуть бути прощеними.

Отже, щоб бути досконалим, треба дотримуватися всіх законів даних нам Господом Богом Ісусом Христом, і тоді ми дотримаємо у всій величї й красї першу й найголовнішу заповідь: "Люби

Господа Бога свого всім серцем своїм, і всією душею своєю, і всім своїм розумом”.

Коли людина досягає цієї найвищої точки свого буття, то цим самим вона підносить себе до повної досконалості. А раз так, то вона, та людина, живе вже зовсім іншим життям.

Життям без страху й ляку. Життям без злоби й ненависти.

А життям доброти й правди. Життям миру й спокою.

3.

Багато вчених доказують, що жадного страху немає. Говорять про те, що нема чого і кого боятися, що страх — це лише недосконалість людини. В останньому вони праві, але ж не вказують, як до неї дійти, щоб страх можна було перемогти.

Бо страх таки є. І ті, що заперечують його і вбаюкують про його відсутність, самі його мають. І більш за все всі вони бояться смерті.

А що ж собою уявляє смерть?

Смерть є ніщо інше, як кордон, границя, що відділяє життя людини, її тимчасове фізичне, біологічне перебування на землі, від життя чисто духового і вічного на небі.

Переступити цей кордон кожна людина мусить.

Для людини, що досягла своєї повної досконалості, переступити й цей кордон (для недосконалих кордон найстрашніший) не є тяжкою або страшною справою.

Бо, поперше, досконала людина не може бути цим заскочена, а подруге, знаходячись в перебуванні тимчасовому, вона зробила всі належні приготування до переходу в життя вічності.

Страх при недосконалості проявляється в усяких випадках життя людини.

Не будемо говорити про страх від природніх явищ, а візьмемо під увагу страх, утворюваний однією групою недосконалих людей, озброєних,

над другою групою недосконалих, беззбройних.

**

Т. зв. большевики, маючи в руках зброю, відібрали від селян України ввесь до чиста хліб і голодом замучили сім мільйонів у 1932/1933 рр., та один мільйон в 1946 р.

Згинуло вісім мільйонів людей від найстрашнішої й найжахливішої смерти, смерти від голоду.

Мученики добре собі усвідомлювали, що скоріше, чи трохи пізніше, а все одно вони помруть, бо не мали для фізичного свого існування головного — їжі.

Але страх перед озброєними так їх охоплював, що вони радше прийняли довгу мученицьку смерть, ніж святу боротьбу.

Таке страшилище трапилось тому, що вони не були досконалими людьми.

Зовсім інша річ, коли б вони були досконалими. Досконалі, жадного страху не відчуваючи, повели б рішучу боротьбу проти ворогів Бога і людей.

Не будемо вдаватися в можливість їх повного виграшу, а все ж таки припустимо собі, що з восьми мільйонів загинулих було щонайменше три мільйони дорослих чоловіків, і коли б усі вони були повстали й повели відверту рішучу боротьбу, як кажуть, на життя й смерть, то, безумовно, мали б величезні успіхи, в крайньому разі для своїх родин.

Крім того, людство світу звільнилося б від багатьох тисяч, а то й мільйонів, найбільших ворогів. Самі ж, хоч би й умерли, то вмерли б смертю героїв, а не беззахисних мучеників.

**

Візьмемо для прикладу жидів, розстріляних німцями.

Жиди, оточені з усіх боків німецькими вояками чи то поліцаями, знаючи добре, куди саме їх гонять і для чого, йшли як вівці на пашу, навіть

крику жадного не підіймали. Чому? Чому не накинуплись на німецьких варварів та не вбили, не задушили, або не загризли хоч декількох? Все одно ж умирати. Хоч би в ім'я дітей та жінок були це зробили, і то було б добре.

Навіть, коли вже такий великий страх обіймав, що про боротьбу зайво й говорити, то хоч би ще в місті розбіглися, і то було б якимсь плюсом, а варварам нарobili б хоч клопоту розшукувати та прибирати по вулицях убитих.

Не зробили й цього.

А чому? Та тому, що вони не були досконалыми.

Тварини, наприклад табун коней, під час наскоку на них звірів, ховають своїх лошаток до середини, а самі стають навколо та всіма можливими засобами відбиваються від звірів. Так само роблять і звірі, коли грізніші, або дужчі нападають на слабших. Тут їм підсказує інстинкт і зобов'язує їх боронити своїх діток.

Люди ж і цього зробити не змогли. А це тому, що люди такі є людьми, а тому інстинктивно своїх обов'язків вони не відчували, а до досконалости не дійшли, і згинули гірше тварин, не виконавши ніякого святого обов'язку.

**

Узяти під розгляд хоч би й тих, що їх чекісти виводили й ставили над ямами та розстрілювали. (Див. "Відважні сини України").

У деяких з них мліли серця. Не маючи змоги йти, вони падали. А деякі йшли, безумовно, хвилюючись і тяжко переживаючи всю ту ганебність, але ж ішли прийняти зовсім незаслужену кару.

Чому так? Чому ж не накинуплись на катів і не розірвали їх? В останньому випадку чому не тікали? Тварина і та тікала б, а після першого пострілу ніяка сила не змогла б її втримати. А вони стояли, рахуючи постріли та чекаючи своєї останньої хвилини.

Яким жалюгідним видається такий вчинок! А все ж то недосконалість людини те робить.

Сам Господь Бог Ісус Христос сказав:

“І не лякайтеся тих, що тіло вбивають, а душі вбити не можуть; але бійтеся більш того, хто може і душу і тіло вам занепастити”.

Коли б мали повну досконалість, вони до цього не допустили б. Кинулися б усі на катів, і рвали б їх, били, топтали. Все одно ж умирати, то краще вмерти в боротьбі, ніж зів'ялою билиною.

І тут уже кордон до вічного духового життя не самі вони переступили, а їх сатанинський рід перекинув, що теж є негативним явищем у частині переходу до вічного духового життя.

4.

Фіни, на мою думку, є людьми досконалими. Безумовно, і там зустрічаються одиниці недосконали, бо, як кажуть, в сім'ї не без виродка, але ж недосконалих невеличка кількість і вони не мають ніякого впливу на цілу націю.

Досконалість фінів підтвердилася під час польово-шевицького нападу в 1939 р., коли трьохмільйонний нарід Фінляндії дав себе добре відчутти поневолювачам двох сот мільйонного народу. І це лише тому, що фіни є людьми досконалими. Будучи ж досконалими, вони добре собі усвідомлювали, з ким ішла боротьба і за що саме вона провадилася. А тому й дали належну відсіч.

Крім того, коли фіни відступали, то жоден фін не залишався на поталу поневолювачам, а кожна залишена ними річ “провадила” боротьбу з ворогом. Стоїть було, ровер, а коли будь-хто з червоноармійців його брав, то тут же розривалася граната й убивала присутніх. Або лежить, було, в ліжку “дитина”, а коли її підіймали, то розривалася бомба й також убивала присутніх. І так кожна річ. А тому поневолювачі боялися брати

речей, залишених утікаючими фінами.

Досконалість фінів большевики скоро і добре відчули і пішли на деякі поступки.

**
*

Повну свою досконалість найкраще виявили Яків Зацерковний і Федір Оніфатенко. (Див. "Відважні сини України").

Вони всю надію покладали на Господа Бога і смерті дивилися прямо у вічі, не боячись нічого. З-під куль, від могил і з-під найжахливіших катувань вони виходили живими, а тим самим нагаляли величезний страх на поневолювачів.

Ось такої досконалости повинна досягти кожна людина. А досягти її можна лише, як було вже сказано, у повній і твердій вірі у Господа Бога.

Бо, як сказав Ісус Христос: "Ніхто двом панам служити не може, бо або він одного зненавидить, а другого буде любити, або буде держатись одного, а другого знехтує. Не можете Богу служити і мамоні. Через те вам кажу: не журіться ви про життя своє — що ви будете їсти та що будете пити, ні про тіло своє — у що зодягнетесь. Чи ж не більше від їжі життя, а від одягу тіло?" (Єванг. Матв. 6-24, 25).

Коли людина буде знати в ім'я кого вона приймає смерть, то смерть для неї не буде страшна.

Сказав Ісус Христос своїм апостолам, посилаючи їх на проповідь: "Будьте ж мудрі, як змії, і невинні, немов ті голубки".

Такими мусять бути і люди, що осягли повну досконалість. Вони мусять бути мудрими, але ж і смирними. Нікого не повинні ані кривдити, ані ображати, а навпаки — всім допомагати і всіх жаліти.

На випадок же трапляться напади ворогів Бога і віруючих у Нього людей, себто ворогів від сатанинського роду, то їм треба дати таку відсіч, на яку той рід заслуговує. І вести проти нього

рiшучу боротьбу до повного його подолання, до остаточного його знищення.

Господь Бог подолав найбільшого з сатанинського роду — Диявола, а досконалій людині залишилися до подолання диявольські нащадки.

Подолавши останніх, досконала людина з великою радістю може переступати границю тимчасового життя і йти до вічного життя, життя найвищого ступеня, життя безтілесного, життя духового.

“Поправді ж кажу вам: доки небо й земля не минеться, — ані йота єдина, ані жоден значок із Закону не згине, аж поки не збудеться все”

(Єванг. Матв. 5-18)

Додаток до частини

“ЖИДИ І СВІТ”

I.

Затримка в друкуванні книжки дала можливість помістити матеріал з життя 1953 року.

Матеріал цей негасаючою блискавкою прояснює дії жидів і їх відношення до т. зв. большевиків після громогласного в т. зв. СССР “антисемітизму”.

**

На сесіях “Американської Конференції Мюнхенського Інституту по Вивченню Історії та Культури СССР”, що відбулися в Нью Йорку в днях 20-22 березня 1953 р., виступав жид П. Вайнбаум, редактор ньюйоркської газети москалів — Нового Русского Слова.

В своєму виступі жид Вайнбаум за антисемітизм чи то в т. зв. СССР, чи то ще за московських царів-варварів ані словом не згадав, навіть жодного натяку про те не зробив, а всю свою енергію й свій жидівський хист скеровував лише проти “расчленітелей Росії” “тайних і явних, які вже мають у Вашингтоні своє бюро”.

Вайнбаум говорив, що вже час перестати говорити про 500-літній російський імперіялізм та що не можна ототожнювати большевизм з російським народом.

Він також закликав московські еміграційні партії, підкреслюю **московські**, до об’єднання та створення єдиного центру боротьби проти “расчленітелей Росії”.

Виходить, що жиди свого обличчя не змінили й на сьогодні. Вони і тепер, як і раніше, не большевиків поборюють, а, навпаки, поборюють виступи поневолених москоськими жидами народів, з тою метою, щоб не завважали дальшим діям їх братам т. зв. большевикам.

Під час зустрічей поневоленими Москвою народами протестуючими демонстраціями бандита Вишинського в Нью Йорку, якими засуджувався Советський Союз і за нові антисемітські кампанії, жидів теж не було.

Жиди тільки штовхають, безумовно, обдурюючи, уряди та народи інших національностей, в тому числі й уряд США на виступи та засудження нібито насправді існуючого в т. зв. СССР антисемітизму.

А самі лише спостерігають, сміючись, навіть відверто, з дій наївних та обдурених.

**

Як відомо міністер закордонних справ нового уряду США, об'їжджаючи країни світу, завітав був і до жидівської держави Ізраїль.

І там, як видко, "вчинився" було такий "великий" протестаційний виступ комуністів, що "протикомуністична" молодь билася навулачки з комуністами та кидала на них камінням. ("Свобода" з дня 15. V. 1953 р., ч. 109).

Був час, коли на Україні кулачні бої відносились до дій спортових вправ. Щоб розім'яти м'язи та розвинути мускулатуру, то вживались вправи кулачних боїв.

А жиди вживають їх для поборювання "повсталых" комуністів.

До християн вони вживають вогнепальної зброї і навіть атомову бомбу приготували, а для своїх братів — кулаків.

Треба прийняти до свідомости ще й той факт, що жиди кулаками тільки махали, натомість такий великий гвалт підіймали, що своїх сусідів — арабів на смерть перелякали... Араби думали...

що вся жидова сказала й на них чередою в наступ пустилася.

Отак то жиди захищають державних мужів світу від загрози з боку своїх братів-комуністів!

II.

Українська газета "Гомін України", що виходить в м. Торонті, Канада, яка часто писала прихильні до жидів статті, в 23-му числі з дня 6. VI. 1953 р., певно очунявшись від очманіння, помістила статтю-переклад п. В. Бородача з чужомовної книги, яка відбиває вже дійсність, а не штучно придумані прихильні завваги. Вміщую її без жадних змін.

"Архітекти світової комуністичної змови"

Під таким наголовком вийшла накладом "Канадської Протикомуністичної Ліги" в Канаді книжка, якої завданням є роз'яснити читачеві підложжя комунізму та поборювання його в Канаді. Автор книжки п. Дон Ростік оригінально підходить до проблеми світового комунізму і його промоторів. Варто тому теж українському читачеві познайомитись з ходом думок автора. З тією метою подаємо у вільному перекладі деякі розділи цієї книжки на українську мову.

Ред.

**
*

На самому початку книжки п. Ростік заявляє, що свій короткий начерк підложжя світової марксистської змови він не писав з якоюсь злобою проти когонебудь, але з твердим рішенням у ніякому випадку не ігнорувати правди, хоч би якою вона прикрою й не була б для декого. Далше реферує автор знані факти з життя основоположника комунізму Карла Гайнріха Маркса-Мордекая.

Большевизм у Росії

Здається цілком ясным факт, що перед кінцем

останнього століття промотори марксизму рішили, в додатку до їх "соціалістичної" "ліберальної" чи взагалі політики т. зв. "нового курсу в різних частинах світу — зробити основний і рішальний крок, на дорозі до здобуття володіння над світом — а саме, створення основної випадової бази, з якої вони могли б вже лише поглинути решту світа. — Цією базою сьогодні є саме ця частина світу що її зовуть Советським Союзом з його великанськими природними ресурсами, численною людською силою та значним відсотком жидівського населення, що саме й творило ідеальний осідок змови".

Російська історія в другій половині 19 століття — це історія зросту большевицької 5-ої колони, якою провадило жидівство, а яка підмінювала й загрожувала царським урядам. "Спротив царської Росії й переслідування цієї п'ятої колони в Росії, принесло царській владі світову славу антисеїтизму. — На весні 1905 року хвиля організованих страйків і повстань, що проходили в більших містах Росії, мали за завдання повалити царську владу й відбувалися під проводом нехристиянських і неросійських елементів.

За лаштунками російсько-японської війни

Вирішним фактором японської перемоги над Росією у японсько-російській війні 1904-1905 року була фінансова "американська" допомога. Яків Шіф з великої ньюйоркської фірми Кун, Леб і Ко. виведнав для Японії більшу "американську" допомогу. Згідно з Жидівським Комунальним Реєстром у Нью Йорку, "він, Яків Шіф, фінансував ворога автократичної Росії з грошового ринку в США."

Жидівська Енциклопедія під кличкою "Шіф" подає таке: "Кун, Леб і Ко. підписали й виплатили величезну воєнну позику в 1904 і 1905 рр., і визнаючи це, Мікадо передав Шіфові відзнаку другого ордеру японського скарбу".

Це саме й був спосіб, яким Шіф змагав до повалення царської влади за її переслідування жидівських революційних провідників п'ятої колони. По японсько-російській війні царський уряд знову рішається на радикальні кроки проти революційних провідників. Велике число їх переїздить до Америки, де стають натуралізованими американськими громадянами, які опісля знову вертаються до Росії, як "американці" й там продовжують свою підривну роботу.

"Американська преса" саме тепер підносить крик, що орієнтальний цар зневажає знову Америку. Свого часу проведено неперевірчиву кампанію страхітливого натиску й залякувань на президента Америки Тефта, щоб він зірвав торговельні зв'язки з Росією й справді в грудні 1911 р. президент Тефт піддався й ці торговельні зв'язки Америки з Росією були зірвані.

Шіф після цього хвалився бундючно своєю перемогою, коли деякі жиди критикували його, що, мовляв, саме він загострив антисемітизм у Росії, фінансуючи большевиків. Шіф відповів тоді в Нью Йорк Таймс від 5. 5. 1916 року дослівно ось як: "Мене саме оскаржують за такий злочин! Того, хто зачав боротьбу перед двадцятип'яти роками й вів її до нинішнього дня. Хто, як не я, зачав агітацію, яка вкінці змусила президента Америки, як ви це добре знаєте, зірвати торговельну умову з Росією?"

Російський дипломат, князь Вітте у своїх спогадах каже, як то Яків Шіф грозив йому: "Якщо цар не згодиться дати нашому народові вимаганих свобод, то революція перекоотиться до республіки, а вона напевно запевнить нам наші права".

Російська революція

Студії над "російською революцією" 1917 р. виказують, що революція ця була всякою, але лише не російською. Нам казали колись у школі ві-

рити, що революція 1917 р. була свого роду спонтанним народнім повстанням, в яким робітники й селяни, взявши своє робітниче знаряддя, вибили цареві з рук його владу й взяли її в свої руки, створивши "прогресивний" режим. Це далеко не повний образ "російської революції", бо ця революція була підприємством на велику скалю, що вимагала довгих років дбайливої підготовки, мільйонів доларів фінансової допомоги й вправних провідників, які це діло перевели в життя.

"Нью Йорк Таймс" від 24 березня 1917 року, описуючи святковий обхід початків розвою революції в Росії, що мав місце в Нью Йорку 14 березня 1917 р. виявляє, що ще 1904-1905 рр. Яків Шіф фінансував поширення революційної літератури та тим заражував комунізмом російських воєнно-полонених у Японії. "При кінці війни 1905 року 50 тисяч російських офіцерів і солдатів повернулися додому завзятими революціонерами. П'ятдесят тисяч зерен зради засіяно в сто російських відділах".

В 1917 р. Леніна-Улянова з групою провідних революціонерів вислано зі Швайцарії через Німеччину до Росії в запломбованих вагонах.

Троцького-Бронштайна й групу інших революціонерів з Нью Йорку арештувало британське морське командування й задержало їх у Новій Шкотії, але опісля їх звільнено і вони переїхали до Росії, де грали провідну роль в революції.

Майор Роберт Вільямс у своїй протирозвідчій інформації друкованій в "Знай свого ворога", каже: "Багато звітів дипломатичного корпусу, таємних агенцій і затривожені обсерватори, включаючи Едгарда Сіссона, спеціального посла президента Вудрова Вільсона говорили про жидівський характер большевицького тріумфу жовтневої революції 1917 року".

Звіт Сіссона казав, як то деякі жидівські міжнародні банкири, зв'язані з підприємством Вар-

бург, Кун і Леб і Ко. допомагали Ленінові й Троцькому дійти до влади. Винний звичайно заперечує всі закиди для своєї оборони, але п. Яків Шіф, пізніший директор підприємства Кун, Леб і Ко., в своїй телеграмі до приятелів, що уряджували біля Карнегі Гол комуністичну демонстрацію 23 березня 1917 р., святкуючи цим тріумф першої російської революції — признався вповні до своєї співзмови. Він телеграфував ось так (виїмок):

“Будь ласка, скажіть тим, які саме зібралися там нинішнього вечора, що я дуже жалію, що не можу бути в гурті приятелів російського миру, який фактично й є тією запластою, якої ми сподівалися довгі роки!.. Яків Г. Шіф.”

Цю телеграму оголосив наступного ранку на сторінці 2 “Нью Йорк Таймс”, що його можна переглянути в багатьох бібліотеках.

Чоллі Кнікер, боксер, кореспондент “Нью Йорк Журнал Америкен” від 3 лютого 1949 р. писав: “Сьогодні стверджує теж Якова внук — Джан Шіф, визначний член ньюйоркського товариства, що його дід вислав біля 20 мільйонів для остаточного тріумфу большевизму в Росії.

Володарі Росії

Роберт Вільсон, який був сімнадцять довгих років кореспондентом лондонського “Таймсу” в Росії й самовидцем революції в Росії — виявляє, що в часі, коли жид Юровський замордував царську родину, центральний комітет комуністичної партії складався з 62 членів. Вони по національності були: 5 росіян, 1 українець, 6 литовців, 2 німців, 1 чех, 2 вірменів, 3 грузини, 1 караїм та аж 41 жид.

З 556 визначних функціонерів большевицької держави в 1918-19 роках було 17 росіян, 2 українці, 11 вірменів, 35 литовців, 15 німців, 1 маляр, 10 грузинів, 3 поляків, 3 фінів, 1 чех, 1 караїм та аж 457 жидів.

29 березня 1919 р. лондонський "Таймс" стверджував, що: "З 20 чи 30 комісарів, яких ставить до розпорядимости центральна машинерія большевицького руху — не менше, як 75 відсотків це жиди... серед нижчих урядовців число жидів — мільйон".

Отець Деніс Фагей в своїй документальній книзі "Володарі Росії" є ще більш дрібничковий, бо твердить, що всі особи, які кермували напрямом подій 1917 року, це крім Леніна, всі жиди.

Отець Джордж Сімонс, керівник єпископальної церкви Методистів у Петербурзі від 1907 р. до жовтня 1918 р., твердив 12 лютого 1919 р. перед комітетом американського сенату, що на 388 членів революційного уряду в 1918 році було лише 16 росіян, 1 негр з Америки, а 371 були жиди, з яких 265 прийшли зі східної частини Нью Йорку.

Британський уряд надрукував у квітні 1919 року "Білу книгу", що окремо вислітлювала большевицьку революцію. В цій книзі надруковано звіт посла Урендика, датований 1917 р. Урендик був послом Голландії в Петрограді. Звіт Урендика, між іншим, містить таку осторогу:

"Я думаю, що негайне здушення большевизму, це найважливіше завдання хвилі, яке саме стоїть перед світом, ризикуючи навіть війною, яка й так грозить, як я стверджую це вище. Якщо большевизм не буде знищений в зародку, тоді він розшириться в тій чи іншій формі по Європі та цілому світі, бо він є організований і поширюваний жидами, які не мають національності й яких ціллю є знищити існуючий лад для їх власної загибелі".

Жидівська перемога

Україна ставила найсильніший спротив большевицькому самовладству. Остаточну загибель незалежності України спричинили внутрішні інтриги жидівської меншости. Жидівська організація "Поа

лей Сіон" грала там вирішну ролю, займаючи ключеву позицію в цій інтризі, вона контролювала фінанси та профспілчаний рух і тим примушено Україну впасти на коліна. —

Провідник "Поалей Сіону" Рапапорт, підчеркаючи лукавство й хитрощі, якими переможено Україну, хвалився дослівно так: "...як представник "Поалей Сіону", вважаю своїм обов'язком ствердити і то з найбільшим вдовolenням, що наша партія стала кермуючим чинником усіх маневрів великої отари російських овець".

Большевицький режим уже в першому тижні свого існування проголосив, що антисемітизм є злочином державної зради й це було мовчазним признанням, що комуністична держава є саме жидівською. —

"Російська" революція заокруглила велике діло змови 20-го віку, а саме, змови всіх протихристиянських сил, що пішли походом, щоб знищити Христа. —

Викриття шпіонажі в Канаді

Весною 1946 року большевицький шифровий урядник советської амбасади в Оттаві, Ігор Гудзенко, втік з великим числом документів, які вказували, що ця амбада була головною квартирою широко розгалуженої шпигунської сітки большевицьких агентів, до якої входили високі державні урядники та члени канадійського парламенту.

Ліберальна адміністрація без будьяких обоснованих причин випустила з тюрем при кінці війни всіх комуністичних агентів, розраховуючи на їх підтримку при виборах і тому то теж не радо хотіла викрити та прочистити комуністичну інфільтрацію. — Тодішній уряд не прийняв ніяких рішучих протизаходів у тому напрямку, аж до того часу, коли провідні щоденники принесли вістки про це сенсаційне відкриття. Тодішній прем'єр мі-

ністрів Мекензі Кінг, встаючи в оттавському парламенті, в своїй промові боронив Сталіна, мовляв, він, Мекензі Кінг, є певний того, що генераліссі-мус не знав нічого про цю большевицьку шпіонажу й напевно спростував би справи й факти, коли б про них довідався.

Гузенкові обвинувачення були однак такі показні, що вже 5 лютого 1946 року федеральний уряд назначив Королівську Комісію для основного прослідження справи. У висліді дослідів цієї комісії стверджено, що 22 особи було названо, які брали участь в підривній роботі. Нікого з цих оскаржених людей не утотожнювано досі з комунізмом. — Ані один з оскаржених не був теж бідаком. Противно, всі з цих агентів були високо освіченими людьми. Кількох з них були навіть професорами університету. На списку були люди багаті, що знаходились на високих суспільно-громадських і політичних становищах. Менш-більш третина з них були професори або студенти МекГіль університету. — Всі вони — жінки й чоловіки, заплутану в цю шпіонажу, працювали в департаменті закордонних справ, в комісії національних дослідів, в комісії закордонної торгівлі, канадійського банку, пашпортовому уряді та інших.

Здається, що це й є загально усталеною тактикою комуністів відмовляти певних і вибраних симпатиків від формального вступу до партії. Це й полегшує їх впливи в деяких організаціях. Наприклад, д-р Боер, багатий професор МекГіль університету в спілці з іншими комуністичними вченими зорганізував Канадійське товариство наукових робітників. Ця організація була побудована на некомуністичному членстві, але її працями кермувала комуністична партія.

Найбільш інтересним фактом, як це ствердила спеціально дослідна комісія, це був спосіб вербування агентів та збирання таємних інформацій. "Головним поштовхом агентів до цього не була

грошева заплата". Тому теж і комісія ця стверджує дослівно: "Найбільш подивляючою є обставина, що ця п'ята колона вміла якимсь заворожуючим способом винайти канадійців, що були готові зраджувати свою країну".

Всі, яких покликано перед королівську дослідну комісію, це люди з типовими прізвищами "Когенів" та "Розенбергів". Половина всіх вмішаних у шпіонажу в 1946 р. були жидівського походження, а зокрема: Фред Розе (Розенберг), Сам Кар (Коген або Коген), Ерік Адамс, Давід Шугар, Г. С. Гершон, Й. С. Беннінг, Ізраель Гальперін, Фреда Мінтон, С. С. Бурман, Генри Гарріс та Й. Ізидор Готгайль.

Державна комісія розкрила теж, що за цілою цією зрадницькою сіткою в Канаді, стояли два темні типи. А це саме Фред Розе, член парламенту, якого вибрано в Монреалі, переважно жидівськими голосами. "Розе приїхав колись до Канади з Польщі, змінюючи своє прізвище з Розенберга на Розе".

Другим типом за цілою сіткою зради стояв Сам Кар, організатор прогресивної партії. "Доведено тоді, що він приїхав до Канади з Росії, змінюючи своє прізвище з Когена на Кар".

Уряд вправді відкликав уделені йому права громадянства ізза його підривної діяльності". Виявлено тоді теж, що цього шпіга у відділі громадянства захищав один священик майор, надсилаючи великого листа та суддя одного з найвищих канадійських судів. І це саме доказує, як деякі люди своєю легководушністю дають захист тим, що змагають до знищення цієї країни".

Студіюючи звіт Королівської Комісії, ви побачите непропорціонально велике число жидівських агентів, але теж і це, що цілий шпігунський круг має у своєму проводі саме жидів.

Одним з визначніших таких агентів був саме проф. Раймонд Боер, людина дуже багата, фран-

цюзького походження, однак одружений з Анітою Коген. Після його арешту, пані Боєр переїхала до Америки, де, згідно з газетними вістками, вийшла заміж за Генрі Вандербілд Філда, багатія, прихильника червоних, який дає гроші в заклад за багатьох американських комуністів, що їх влада арештовує.

Містерія довкруги д-ра Фукса

Д-р Клявс Фукс, що його засуджено в Англії в 1950 р., як советського атомового шпигуна, є найбільш осоружним шпигом в історії. 11-го березня 1950 р. провідний канадійський тижневик "Енсайн" виявив, що вже в 1946 р. ім'я Фукса було знайдено в записній книжці одного з підозрілих у шпіонажі в Канаді. Ці інформації негайно було передано до Вашингтону й Лондону, де доведено органам безпеки.

Як звітує цей самий тижневик "Енсайн", а саме, що ім'я Фукса не тільки було на листі підозрілих шпигів, ба, що більше, Ігор Гузенко особисто знав про те, що саме Фукс є замішаний в аферу. Гузенкові про це говорив навіть провідник советської розвідки, полк. Рогов, а саме, що не тільки Фукс є замішаний, але теж і д-р Олян Нун Мей, яких советські власті призначили на чолові позиції у шпіонажі на території Канади та Америки. Також і ці Гузенкові інформації переказано англійським поліційним властям. Однак проти цих двох червоних шпигів не було вжито ніяких кроків. Але що більше, д-р Фукс та д-р Мей одержали ключеві державні позиції в англійських атомових дослідах, де вони залишалися аж до 1948 р. "Енсайн" запитує: Хто саме опікувався д-ром Фуксом і підносив його на такі високі становища, хто виробив для нього громадянські папери, коли той Фукс саме в Канаді був інтернований, як вороже наставлений до Канади чужинець і знаний був зі своєї комуністичної діяльності.

Хто держав його на таких постах після того, як вийшли на яв факти його співпраці з советами? Ці питання досі залишилися без відповіді.

Розкриття й досліди над шпигунською аферою в Канаді вказують, що так, як сто літ тому в Росії червона п'ята колона не була російською в основі, так теж і в Канаді червона змова, що підготовляє наше знищення, не є в дійсності канадійського характеру, але є чужинецькою групою, протихристиянською.

Зрада в Америці

Зрадницька й підривна п'ята колона в Америці поступає згідно цих самих взірців. Перед кількома роками ФБІ знало про атомову шпіонажу в Америці. Обсаджено кількох агентів, що саме провадили цю роботу, кільцем обсервації. Одначе відділ державного судівництва заборонив інтервенцію й арешт в останній хвилині. Не хотіли, мовляв, ображати Кремля.

“Американський Меркурій” з квітня 1951 р. подає детальний опис крадежі атомових таємниць, завважаючи при тому, що Федеральне Бюро Інвестигацій і Армійський Протирозвідчий Корпус — знали й обсервували в Сан Франціско в певній годині одного дня в березня 1943 року, коли передавались Петрові Іванову, советському віцеконсулові формули атомової бомби. Зроблено телеграфічні донесення державному секретареві судівництва, прохаючи про зарядження арештів чужих агентів. Але обидва департаменти певно, маючи на увазі майбутнє людської цивілізації, заборонили переводити будьякі арешти. — Виконуючи розпорядження влади, урядники американської розвідчої служби мусіли спокійно приглядатися, як складний взір атомової бомби передано большевикам.

Також і місячник “Рідер Дайджест” описує докладно, як советські шпигуни, що офіційно

називалися Советською Закупною Комісією, мали можливість переглядати, записувати чи малювати все з американських промислових центрів.

Роберт Б. Чіперфілд, член американського закордонного комітету, виявив, що при кінці війни, американський державний департамент торгівлі дозволив більшовикам вільний доступ до всіх американських патентів, з яких біля 13 тисяч відфотографовано й передано до Москви'. Большевики мали теж свободний вгляд і доступ до всіх наукових і технічних тайн, що їх американці забрали по капітуляції Німеччини.

Цей неймовірний зразок зради доконували чи вможлилювали саме оці неофіційні, не марковані партійними білетами комуністи, що займали відповідальні ключеві позиції в державному апараті. — Всі намагання викоринити ці елементи названо страхом перед "червоним оселедцем", що й ліва преса разом з президентом висміювали, як боротьбу з вітряками.

Нарешті влітку 1950 року ФБІ прориває один шпигунський круг. До нього входили: Гари Голд, Юліус Розенберг, Етель Розенберг, Дувид Грінглас, Альфред Дінлек, Міріям Московіц, Гершко Вадляй, Яків Голос, Мортко Собель і Абрум Бротман. Читачеві легко пізнати якого походження є ці всі люди, що творили американську п'яту колону. Ця шпигунська шайка співпрацювала в крадіжці атомових таємниць, які доконав д-р Клявс Фукс. — Треба при цьому додати, що за допомогою д-ра Альберта Айнштейна, — якого московська "Правда" назвала як одного з десяти приятелів Советського Союзу — д-р Фукс одержав працю й доступ до всіх атомових лябораторій в Америці.

За лаштунками цієї шпигунської сітки в Америці стояв шпигун - "мистець" Гергардт Айслер, німецький жид, випущений за грошевий заклад

на волю, втік до Європи й нині є шефом пропаганди в Східній Німеччині.

Восени 1949 року 11 провідних комуністів в Америці були поставлені під оскарження. З них два негри, Генри Вінстон і Бенямин Дейвіс та дев'ятьох других, а саме: Яків Штахель, Джан Вільямсон, Гільберт Грінберг, Євген Деніс, Карло Вінтер, Роберт Томпсон, Г'ю Гал, Джан Гейтес та Іршін Поташ. — Це так зване американське політбюро. Після цього арештовано ще 17 людей. Два з тієї сімнадцятки — це негри.

З усіх цих 47 комуністичних провідників і шпигунів арештованих і пошукуваних в Америці це 4 негри, найбільше чим 14 білих і не менше, як 29 — це жиди.

Іншими словами, хоч не більше, чим 5 відсотків населення США є жидівського походження, то понад 60 відсотків провідників комунізму в Америці це жиди. Менше, як п'ята частина всього населення Америки продукує більше шпигів та зрадників, як останні 95 відсотків. І це саме є й був взірець роботи в кожній країні, як тільки почала свою працю велика марксівська змова.

Найбільш уживаною зброєю в большевицькому арсеналі це антисемітизм і расова дискримінація. Її вживають, щоб застрашити людей доброї волі поглянути правді в очі. Ця тактична зброя може деколи закрити факти, але їх змінити не може. Факти однак говорять самі за себе.

Сьогодні розвивається по цілому світі, каже на кінець автор, — пропаганда про антисемітське наставлення Кремля. Цей трюк однак є призначений на експорт для непоінформованих західніх кругів. Ця нова тактична постава марксизму має на цілі спричинити заколот і незорієнтованість. Тим часом правдиві творці світової революції та зради спритно скриваються за занавісою своєї власної пропаганди.

Гергардт Айслер, жид, шпигун не страхався

зовсім штучного советського антисемітизму, коли втівав за залізну заслону. Так само не боявся теж Леопольд Інфелд, жид, математик і фізик, що втік з університету в Торонті до Польщі, де зайняв визначний та відповідальний пост”.

Техніку антисемітської пропаганди демонстрував недавно один англійський денник. Часопис цей, передруковуючи вістку агенції “Асоціетед Прес” про весілля в Кремлі, вказував на факт, що дочка Сталіна Світлана вийшла заміж за Михайла Кагановича. При цьому завважено, що Сталін був проти того одруження, бо, мовляв, Михайло Каганович є жид. Тим часом, коли взяти до уваги факт, що Сталін сам одружився з сестрою Кагановича Розою, то ціль такого зауваження є ясна й зрозуміла.

Сьогодні західній світ стоїть перед смертельною загрозою комунізму, що його цей самий Захід допомагав будувати, шляхом підтримки політичного сіонізму. Через те ми втратили мусульманський світ і грозить поважна небезпека втрати не лише всіх олійних багатств Середнього Сходу, а з тим і всіх стратегічних позицій. Ми сплячі християни “толерували” це все й через це ми й є відповідальні за таку безвихідну ситуацію.

Ніхто й ніщо не може нас врятувати, лише поворот до морального закону й його практичне застосування. Тільки повне відродження християнських засад в нашому житті може допомогти нам врятуватися перед оцим небувалим вбивчим походом Антихриста.”

**
*

Коментарі тут зайві.

Цей матеріал цікавий тим, що він деталізує дії жидів на канадійському та амеріакнському континентах та стверджує мною визначені факти.

III.

Закінчуючи аналізуванням дій світового жидівства, хочеться хоч одним оком заглянути в душу їх "приятелів", більше того, їх "вірних друзів", себто в душу московської інтелігенції старих царських часів та довідатись — чим же вона дише?

Про негативне ставлення до жидів бувшого царського уряду ми знаємо з попередніх розділів.

З розділу 35-го ми знаємо думки москалів більш-менш правого напрямку.

Тепер же поцікавимось ставленням до цих москалів, так би мовити, ліберального погляду. Саме тих, які тут на чужині з жидами гуртуються, об'єднуються та провадять спільно всілякі справи.

В цьому відношенні найкраще розкриває їх душу, ними всіма люблений, "високо-гуманітарний" московський письменник і мислитель Достоевський.

Достоевський за всіх них, своїми вустами й думками, пророкуючи прихід "царства жидів" в Московію, обурювався кволістю й нерішучістю москалів у поборюванні "кагалу".

Також гостро виступав проти зрівняння жидів у правах з москалями.

Далі, дослівно, він писав так:

"Ну що, якби це не жидів було в Росії три мільйони, а росіян; а жидів було б 80%, — ну, на що б обернулися в них росіяни і як би вони їх зневажали? Чи дозволили б вони росіянам зрівнятися в правах із собою? Не обернули б просто в рабів? Гірше того: не здерли б шкіри цілком? Не вибили б упень, доценту, як це вони робили з чужими народами, за старих часів, у давній своїй історії"...

"Їх (жидів) тримала стільки віків сама тільки безжалісність до нас, сама тільки жадоба насититись нашим потом та кров'ю"...

Знаючи їх наміри він продовжував ще в гострішому дусі:

"Вийди з народів і живи окремо, і знай, що від

того часу ти єдиний у Бога. Інших знищиш, або поверни на рабів, або експлуатуй. Віруй у перемогу над цілим світом, віруй, що все підкориться тобі... А покищо живи, зневажай інших, відокремлюйся, експлуатуй і чекай”...

“Вкажіть, якесь інше плем'я з-поміж російських іногородців, яке своїм жадливим впливом могло б дорівнюватись жидам. Не знайдете такого!”

“Жидівство та банки тепер панують над усім: як над Європою, так і над її освітою, над усією цивілізацією і соціалізмом, а особливо над соціалізмом, бо за його допомогою жидівство з коренем вирве християнство і зруйнує християнську культуру. І якщо з цього нічого не вийде, крім анархії, то на чолі всього стане жид... Коли ж усе добро Європи буде розтягнене, залишиться ще тільки жидівський банк”.

Лише декілька цих цитат з книжки Достоевського “Щоденник письменника” розкривають душу московської інтелігенції на всю її широчінь.

Треба припускати, що тепер московська інтелігенція, приймаючи до уваги дії жидів щодо повалення царату й захоплення в свої руки влади, має до них ще більшу ненависть і злість. Жадоба ж до даремного гроша й бажання мати їх опінію в світі, з метою повернення ними втраченого, заглушують ненависть і злість, і вони, вдаючи з себе глухонімого “Івана”, промовчують все, а до того ще й об'єднуються.

Своє власне я ними зовсім знівечене. Навіть до кермування газетою “Новое Русское Слово” допустили жидів.

Жидам, як я вже говорив, це на руку, бо їм для досягнення своєї мети — здобуття світу — потрібні людські резерви. І вони “прощають” москалям і антисемітизм, і погроми, і вороже до них ставлення, буквально все, все, тільки б людські резерви, тільки б давали людських жертв, яких їм конче потрібно.

**
*

Як бачимо з вищенаведеного, то не при лю-
б'язно-дружеських думках і намірах укладається
спілка гнобителів.

Що саме дасть чи то принесе їх об'єднання,
покаже майбутнє.

Думаю, що коли б ними разом і була б знову
перебрана влада б. московської імперії, то все
одно з того нічого не вийшло б, бо тоді, і, влас-
не, тільки тоді, вони один одного перегризуть.
“Іван” певно вже вилікувався і від глухоти і від
німоти, і він тоді... заговорить.

Мені здається, що дехто з москалів теперіш-
нього т. зв. ССРСР починає потроху приходити до...
себе, приходити до... розуму.

Вельмишановний Читачу!

Книжка "Кожний повинен знати" написана на підставі життєвого досвіду та довголітніх спостережень, тому вона є правдивим незаперечним документом, що відбиває нами пережиту, неймовірно-жорстоку дійсність та вказує самотою правильний шлях, що веде до добра, миру й спокою.

"Відважні сини України" започатковані короткою історією для з'ясування суті падіння зневаженого царату та перших днів бурхливої революції 1917 р.

В закріпаченні більшовиками селян, 1932/33 рр., порядком визначено життя за часів царського кріпацтва для ясного зрозуміння того стану, що примушував наших братів та сестер радше приймати смерть ніж іти в нове кріпацтво запроваджене т. зв. більшовиками.

Скрізь у книзі перед словами "більшовики" та "СССР" зазначено т. зв. тому, що: а) більшовиків не тільки, що немає в більшості, але їх немає і в меншості, є лише невелика купка, про що в "Жиди і світ" коротко з'ясовано, б) щождо СССР (Союзу Советських Соціалістичних Республік), то він не є жадним союзом, а явною фікцією, З нього ніяка країна не може ані виступити, ані користуватись рівними правами. Всі народи чи то країни, що нібито складають СССР є цілком і повністю поневоленими.

Вчення Св. Апостолів з Евангелії, а також різні цитати з книг, газет та журналів наведені в їх точних висловах.

Крім того, прошу ласкаво, читаючи книжку

“Кожний повинен знати”, не відносити мене до антисемітів, бо я ним ніколи не був і не є.

Ще за молодих років свого життя з жидами я дружив, далі з ними ж разом працював, а ще далі разом з ними й жив, а під час страшної трагедії я їх і від німців рятував.

Тому я і говорю, що проти жидів, як нації, я ніколи не був, зараз не є і не буду, а тільки проти їх нахабних, беззаконних, ганебних та людоненависних дій і впроваджуваних ними жахів, страхіть та знущань.

Ясна річ, що вони відразу ж, навіть за одно правдиве слово, підіймають свій жидівський “хай” і кричать на весь світ, що це антисемітизм і т. д., і т. п. А в т. зв. ССРСР за одно слово “жид” запроторюють до в’язниць.

Але ж “шила в мішку не можна втаїти”, бо воно вилазить з нього, так і правда.

Правда свята. Правда походить від самого Господа Бога і як би її не топтали вона все ж таки підіймається наверх. Більше того, вона мусить піднятися й запанувати, себто закріпитися на все життя.

І я вимагаю від світового жидівства кинути топтати її і вийняти ядовито-змійні жала з ні в чому невинних тіл націй світу та дати можливість і їм жити так, як дозволяє Керівник всесвіту — Господь Бог.

Жиди в своєму посіданні мають дві держави. Одну стародавню Ізраїль і другу нову, ними ж утворену, — республіку Біробіджан.

Що вони хотять, нехай там те і роблять, але світ мусять і **обов’язково** мусять залишити в **спокої**. Бо так, як вони, так і всі народи світу хотять жити й користуватись **всіма благами**, що надав їм їх Творець.

А в т о р

З М І С Т :

1. Відважні сини України	1
2. Вороги релігії — вороги людства	35
3. Свобода в “рабстві”	42
4. Торгівля в царстві комунізму	46
5. Закріпачення большевиками селян:	54
а) В Україні —	
“на нашій, не своїй землі” 1929/30	54
б) В Україні —	
“на нашій, не своїй землі” 1930/31	57
б) В Україні —	
“на нашій, не своїй землі” 1931/32	61
6. Тверде переконання	73
7. Жиди і світ	86
8. Чому Гітлер програв війну	221
9. Жертви війни та большевицького терору	243
10. Досконалість людини	252
11. Додаток до частини “Жиди і світ”	263
12. Лист автора — замість передмови	282

Просимо ласкаво виправити такі нами помічені помилки:

Стор.	Рядок:	Надруковано:	Має бути:
6	4 знизу	—	армії
42	3 знизу	декілька	декількох
45	4 знизу	розділ:	частину:
48	11 згори	—	було після слова “не можна”
50	8-9 знизу	будуванням	виробництвом
84	19 згори	комені	камені
93	3 згори	грабували	грабувати.
110	18 знизу	1931/1932	1932/1933
124	15 знизу	їм	більшовикам
152	2 знизу	зелишило	залишила
164	8 згори	—	1)
165	11 згори	Зезумовно	Безумовно
172	1 згори	“розмовляють”	розмовляють
173	15 знизу	Ч брудні	Є брудні
195	16 згори	знаряддями	знаряддям
198	12 згори	слемент	елемент
198	2 знизу	жид	професор
205	8 знизу	державность	державности
205	12 знизу	державною	державного
221	10 знизу	на приклад	наприклад
230	5 згори	вземааялкох	в землянках
246	2 знизу	віддавали	віддавати
270	19 знизу	вислітлювала	висвітлювала
272	18 знизу	заплутану	заплутані